JAMES PATTERSON

ȘI MAXINE PAETRO

a 6-a ȚINTĂ

În seria
CLUBUL FETELOR DE LA CRIME

au apărut:

1 -ul pe lista morții
A 2-a șansă
Al 3-lea caz
4 Iulie
Al 5-lea călăreț

JAMES PATTERSON
și MAXINE PAETRO

A 6-a Țintă

Editura Rao, 2011

Cuprins

Mulțumiri

Prolog EXCURSIONIST DE O ZI

Partea întâi ÎL CUNOAȘTEȚI PE ACEST BĂRBAT?

Partea a doua FATA CU OCHI CĂPRUI

Partea a treia DAREA DE SEAMĂ

Partea a patra STATUL ÎMPOTRIVA LUI ALFRED BRINKLEY

Partea a cincea FRED-A-LITO-LINDO

Epilog AL ȘASELEA GLONȚ

Mulțumiri

Mulțumirile noastre se îndreaptă către profesioniștii care ne-au pus la dispoziție cu generozitate timpul și cunoștințele lor: doctor Maria Paige, psihiatru și autor, doctor Humphrey Germaniuk, patolog criminalist și legist în Trumbull County, Ohio; căpitan Richard Conklin, șeful Departamentului de Poliție din Stamford, Connecticut; Allen Ross, medic, Montague, Massachusetts; experții legali Philip Hoffman, New York City; Melody Fujimori, San Francisco și Mickey Sherman, excelent avocat de drept penal, Stamford, Connecticut.

Mulțumiri speciale documentariștilor noștri minunați Don MacBain, Ellie Shurtleff și Lynn Colomello.

Prolog
EXCURSIONIST DE O ZI[1]

Capitolul 1

Fred Brinkley, un ucigaș la pândă, stă așezat cu umerii lăsați și privirea-n pământ, pe bancheta albastră, tapițată, de pe puntea superioară a feribotului. Soarele de noiembrie, asemenea unui ochi mare și alb, dogorește pământul în timp ce catamaranul brăzdează Golful San Francisco. Fred Brinkley își ridică deodată privirea spre soare.

O umbră cade peste el și o voce de copil întreabă:

— Domnule, ați putea să ne faceți o poză?

Fred scutură din cap – nu, nu, nu. Furia îl face să se încordeze asemenea unui arc de ceas și-și simte capul strâns ca într-o menghină.

Ar vrea să-l strivească pe copil ca pe o insectă.

Fred își întoarce privirea și fredonează un cântecel în minte: „Ay, ay, ay, ay, Sau-sa-lito-lindo", încercând să oprească vocile din mintea sa. Ca să se liniștească, pune mâna pe Bucky prin haina impermeabilă de doc albastru, însă vocile continuă să-i vibreze în cap cu intensitatea unui ciocan rotopercutor.

„Ratat. Rahat cu ochi."

Pescărușii scot sunete ascuțite, ca de copii. Deasupra, soarele dogorește în ciuda cerului înnorat, dezvăluind parcă tuturor întunericul din sufletul lui Fred. Ei știu ce făcuse el.

Pasageri în pantaloni scurți și șepci care fotografiază Insula Angel, Alcatrazul, Podul Golden Gate.

O barcă trece în viteză, cu pânza principală strânsă. Valurile-i ajung la parapet. Fred se încovoaie, mintea lui înțelege nenorocirea care se apropie. Vede vela mare a bărcii învârtindu-se. Aude pocnitura puternică. O, Doamne! Barca!

Cineva trebuie să plătească pentru asta!

Fred tresare în momentul în care feribotul intră cu zgomot în marșarier și puntea vibrează la andocare.

Se ridică în picioare, se înghesuie prin mulțime și trece printre cele opt mese albe și printre rândurile de scaune uzate în timp ce „colegii" săi de feribot îl privesc cu suspiciune.

Intră în compartimentul deschis de la proră, vede o mamă care-şi admonestează fiul, un băiat de vreo 8-9 ani cu părul şaten-deschis.

— Mă scoţi din minţi! strigă femeia.

Fred simte că arcul cedează. „Cineva trebuie să plătească."

Îşi strecoară mâna dreaptă în buzunarul de la haină: îl găseşte pe Bucky.

Pune degetul pe trăgaci.

Feribotul se opreşte brusc la locul de andocare. Oamenii încearcă să se sprijine apucându-i pe cei jur şi chicotind între ei. Se adună în rânduri şerpuitoare, de la proră şi de la pupă.

Fred o fulgeră cu privirea pe femeia care continuă să-şi umilească fiul. E mică de statură, poartă pantaloni trei-sferturi de culoarea bronzului, iar bluza albă, din material moale, îi evidenţiază conturul sânilor şi sfârcurile tari.

— Ce e cu tine, totuşi? strigă ea acoperind zgomotul motoarelor. Chiar mă enervezi, băiete.

Bucky e în mâna lui Fred, un Smith & Wesson model 10, pulsând cu o viaţă proprie.

Vocea tună: „Ucide-o! Ucide-o! Şi-a ieşit din minţi!"

Bucky ţinteşte între sânii femeii.

POC!

Fred simte smucitura de la reculul armei, o vede pe femeie dându-se un pas înapoi, scoţând un mic scheunat şi zăreşte o pată înroşind bluza ei albă.

Bun!

Băieţelul urmăreşte căderea mamei lui pe punte cu ochii săi mari şi rotunzi şi scapă îngheţata de căpşuni din con. Urina i se prelinge pe partea din faţă a pantalonilor.

Şi băiatul a făcut un lucru rău.

POC!

Capitolul 2

O pânză albă, orbitoare se așază peste mintea lui Fred în timp ce sângele se prelinge pe punte. „Bucky-cel-de-încredere” e fierbinte în mâna lui. Fred își plimbă privirea pe punte.

Vocea din capul lui urlă: „Fugi. Salvează-te. N-ai făcut-o cu intenție”.

Uitându-se cu coada ochiului, Fred vede un bărbat care se pregătește să-l atace, cu fața contorsionată de furie și flăcările iadului în priviri. Fred își întinde brațul.

POC.

Un alt bărbat, un asiatic, cu ochii negri, severi, și o gură subțire ca o linie albă, dă să-l apuce pe Bucky.

POC.

O femeie de origine afro-americană stă în apropiere, imobilizată de mulțime. Se întoarce spre el, cu obrajii ei rotunzi și ochii mari. Îl privește fix în ochi și... îi citește gândurile.

— În regulă, băiete, îi spune, întinzând o mână tremurătoare, destul. Dă-mi arma.

Femeia știe ce a făcut. De unde știe?

POC.

Fred se simte inundat de ușurare văzând cum cade femeia care-i citise gândurile. Mulțimea din micul compartiment se mișcă în valuri, ferindu-și capul cu mâinile. Se îndreaptă întâi spre stânga, apoi spre dreapta, după cum își întoarce Fred capul.

Le este frică de el. De el.

La picioarele lui, negresa ține un telefon în mâinile însângerate. Respirând zgomotos, femeia apasă tastele cu degetul mare.

Nici să nu te gândești! Fred pune piciorul pe încheietura ei. Apoi se apleacă și o privește în ochi.

— Trebuia să mă fi oprit, îi spune printre dinți. Era de datoria ta.

Bucky își rotește gura țevii la tâmpla ei.

— Nu! imploră ea. Te rog.

— Mamă! strigă cineva.

Un puști negru, slăbuț, de vreo 17-18 ani, se îndreaptă spre el cu o bucată de țeavă pe umăr. O ține ca pe o bâtă.

Fred apasă trăgaciul în momentul în care nava se mișcă brusc – POC.

Glonțul deviază. Țeava de metal cade pe punte, alunecând câțiva pași. Băiatul aleargă spre femeie, se aruncă peste corpul ei. O protejează, oare?

Oamenii se lasă jos sub bănci și țipetele lor se ridică înconjurându-l ca niște limbi de foc.

Pasarela fu coborâtă și zăngănitul ei metalic se alătură zgomotului motoarelor. Bucky fixează mulțimea în timp ce Fred se uită peste parapet.

Estimează distanța.

E mai bine de un metru până la structura de sprijin a pasarelei și apoi un salt destul de mare până la doc.

Fred îl pune pe Bucky în buzunar și se prinde cu ambele mâini de parapet. Se arcuiește, sare și aterizează pe tălpile pantofilor săi Nike. Un nor trece prin fața soarelui, învăluindu-l, făcându-l invizibil.

„Mișcă-te repede, marinarule. Du-te."

Și chiar așa face – sare pe doc și se îndreaptă în fugă spre piața de produse ecologice, unde se „dizolvă" în puhoiul de oameni din parcare.

Merge pe jos, aproape relaxat, jumătate de stradă până la Embarcadero.

Fredonând încetișor, el coboară în pas vioi treptele spre stația de metrou și nu se oprește din fredonat nici după ce urcă în trenul care-l duce spre casă.

„Ai reușit, marinarule."

Partea întâi
ÎL CUNOAȘTEȚI PE ACEST BĂRBAT?

Capitolul 3

Eram liberă în acea dimineață de sâmbătă de la începutul lunii noiembrie, dar am fost chemată la locul unei crime pentru că în buzunarul victimei se afla cartea mea de vizită.

Stăteam într-o cameră de zi întunecată, dintr-o casă pentru două familii de pe Seventeenth Street și mă uitam la un biet nemernic pe nume Jose Alonzo. Fără cămașă, cu o burtă mare, umerii încovoiați și încheieturile mâinilor încătușate la spate, ședea pe o canapea decolorată, cu arcurile lăsate într-o parte. Capul îi căzuse în piept și lacrimile i se adunau sub bărbie.

Nu-mi era deloc milă de el.

— I s-au citit drepturile? l-am întrebat pe inspectorul Warren Jacobi, fostul meu partener care acum mi-era subaltern.

Jacobi tocmai împlinise 51 de ani și văzuse, în douăzeci și cinci de ani, mai multe victime ucise, decât ar trebui să vadă zece polițiști în toată viața lor.

— Da, i le-am citit eu, locotenente. Înainte să mărturisească.

Pumnii lui Jacobi tresăriră pe lângă corp. Pe fața lui ridată se citea dezgustul.

— Îți înțelegi drepturile? l-am întrebat pe Alonzo.

A dat din cap și a început să se smiorcăie din nou:

— N-ar fi trebuit s-o fac, dar m-a înfuriat atât de tare.

O fetiță, cu o fundă murdară în păr și cu un scutec ud atârnându-i până la genunchi, se agăță de piciorul tatălui ei. Bocetele ei îmi rupeau inima.

— Ce a făcut Rosa de te-a înfuriat? l-am întrebat pe Alonzo. Chiar vreau să știu.

Rosa Alonso era întinsă pe podea, cu fața ei frumoasă întoarsă către peretele scorojit de culoarea caramelului, cu capul despicat de fierul de călcat pe care soțul ei îl folosise să o doboare și să-i ia viața.

Masa de călcat se prăbușise în jurul ei ca un cal mort, iar în aer se simțea mirosul de apret ars.

Ultima dată când o văzusem pe Rosa, îmi spusese că nu putea

să-și părăsească soțul deoarece ar urmări-o s-o ucidă.

Mi-aș fi dorit din inimă ca ea să-și fi luat copilul și să fi fugit.

Inspectorul Richard Conklin, partenerul lui Jacobi, cel mai nou și cel mai tânăr membru al echipei mele, intră în bucătărie. Rich turnă mâncare de pisici într-un bol pentru un motan bătrân, vărgat cu portocaliu, care mieuna pe masa laminată de bucătărie. Interesant.

— Se poate să rămână singur aici mult timp, zise Conklin peste umăr.

— Sună la Protecţia animalelor.

— Au zis că sunt prea ocupați, locotenente.

Conklin porni robinetele și umplu un bol cu apă.

— Știți ce mi-a spus, doamnă polițist? începu Alonzo. Mi-a zis: „Găsește-ți o slujbă". Mi-am ieșit din fire, înțelegeți?

L-am țintuit cu privirea până când și-a întors fața dinspre mine și a strigat către soția sa moartă:

— N-am vrut să fac asta, Rosa. Te rog. Mai dă-mi o șansă.

Jacobi îl luă pe bărbat de braț, îl ridică în picioare spunând:

— Da, te iartă, amice. Hai să mergem.

Copilul lansă un nou val de urlete când Patty Whelk, de la Protecţia copilului, intră pe ușa deschisă.

— Bună, Lindsay, mă salută ea, călcând pe lângă victimă. Cine e mica prințesă?

Am ridicat fetița, i-am luat panglica murdară din părul cârlionţat și i-am încredinţat-o lui Patty.

— Anita Alonzo, i-am spus cu tristețe, de acum ești în mâinile statului.

Eu și Patty am schimbat priviri neputincioase în timp ce ea o ridica în brațe pe fetița bosumflată.

Am lăsat-o pe Patty scotocind prin dormitor după un scutec curat. În timp ce Conklin a rămas să-i aștepte pe legiști, eu i-am urmat pe Jacobi și Alonzo afară, în stradă.

Mi-am luat rămas-bun de la Jacobi și m-am urcat în Fordul meu Explorer vechi de trei ani, parcat lângă cei cinci metri de gunoi de pe stradă. Abia întorsesem cheia în contact când mi-a sunat telefonul Nextel, de la centură. „E sâmbătă. Lăsaţi-mă naibii în pace."

Am răspuns la al doilea țârâit.

Era superiorul meu, Anthony Tracchio. O tensiune neobișnuită i se simțea în voce în timp ce se silea să ridice vocea peste sunetul ascuțit al sirenelor.

— Boxer, îmi zise, au avut loc împușcături pe unul dintre feriboturi. Pe *Del Norte*. Sunt trei morți. Câțiva răniți. Am nevoie de tine aici. Urgent.

Capitolul 4

Am avut o presimțire sumbră gândindu-mă la iadul care trebuie să se fi dezlănțuit ca să-l scoată pe șeful meu din casa lui confortabilă din Oakland într-o zi de sâmbătă. Presimțirea deveni și mai sumbră în momentul în care am văzut șase mașini de poliție parcate la intrarea spre dig și încă două de patrulă pe trotuar, de-o parte și de alta a terminalului Ferry Building.

Un polițist de patrulă mă strigă:

— Pe aici, locotenente. Îmi făcu semn cu mâna să o iau pe aleea dinspre sud care ducea la doc.

Am trecut pe lângă mașinile de patrulă, ambulanțe și autospeciale de pompieri și am parcat lângă terminal. Am deschis portiera și am pășit în ceața de afară, la o temperatură de 15 grade Celsius. O briză destul de puternică isca valuri suficient de mari să facă feribotul *Del Norte* să se legene la locul de andocare.

Activitatea poliției trezise interesul mulțimii și o mie de oameni se plimbau între Ferry Building și piața agricolă, făcând fotografii și întrebându-i pe polițiști ce se întâmplase. Parcă ar fi putut să adulmece mirosul de praf de pușcă și sânge din aer.

M-am aplecat pe sub banda galbenă care înconjura docul și i-am salutat cu o mișcare a capului pe polițiștii pe care îi cunoșteam. Mi-am ridicat privirea când l-am auzit pe Tracchio strigându-mă pe nume.

Șeful stătea la locul de acces pe feribot.

Purta un blazer din piele, pantaloni kaki marca Dockers și șuvița pieptănată peste chelie, fixată cu pomadă Vitalis. Îmi făcu semn să urc la bord. La fel se întâmplă și în povestea cu păianjenul și musca.

M-am îndreptat spre el, dar înainte să ajung la jumătatea pasarelei, am fost nevoită să mă dau la o parte să las să treacă doi paramedici cu o targă pe roți ce sălta între ei.

Ochii mi-au căzut pe victimă, o femeie masivă de origine afro-americană, cu fața acoperită aproape în întregime de o

mască de oxigen și cu o perfuzie în braț. Cearșaful înfășurat strâns în jurul corpului ei era înmuiat în sânge.

Am simțit o durere în piept, cu o secundă înainte ca mintea mea să înțeleagă tragedia.

Victima era Claire Washburn!

Cea mai bună prietenă a mea fusese împușcată pe feribot!

Am apucat targa, încercând s-o opresc, până când unul din paramedici, o femeie blondă solidă care ținea de partea din spate, țipă la mine:

— Doamnă, la o parte!

— Sunt polițist, i-am răspuns, deschizându-mi jacheta ca să-i arăt insigna.

— Poți să fii însuși Dumnezeu, îmi zise blonda. O ducem la Camera de gardă.

Am rămas cu gura căscată și-mi simțeam pulsul în urechi.

— Claire, am strigat, alergând pe lângă targă în timp ce roțile acesteia se rostogoleau cu zgomot de pe pasarelă pe asfalt. Claire, sunt Lindsay. Mă auzi?

Niciun răspuns.

— Care e starea ei? am întrebat-o pe femeie.

— Înțelegeți că trebuie să o ducem la spital?

— Răspunde-mi, la naiba!

— Habar n-am!

Am stat neputincioasă în timp ce paramedicii deschideau ușile ambulanței.

Trecuseră mai bine de zece minute de când primisem apelul de la Tracchio. Claire zăcuse pe puntea feribotului în tot acest timp, pierzând sânge, încercând să respire cu o gaură de glonț care-i sfâșiase pieptul.

Am apucat-o strâns de mână și ochii mi s-au umplut instantaneu de lacrimi.

Prietena mea își întoarse fața către mine. Pleoapele îi tremurau încercând să le deschidă.

— Linds, icni ea. I-am dat masca la o parte. Unde e Willie? mă întrebă.

Atunci mi-am amintit – fiul cel mai mic al lui Claire, Willie, lucra pentru linia de feribot în weekenduri. Probabil din cauza

asta fusese Claire la bordul lui *Del Norte*.

— Ne-am pierdut unul de celălalt, gâfâi Claire. Cred că s-a dus după cel care a tras.

Capitolul 5

Claire își dădu ochii peste cap și își pierdu cunoștința. Picioarele târgii fură ridicate, iar paramedicii o băgară în ambulanță, unde eu nu aveam acces.

Ușile se trântiră. Sunetul strident al sirenei porni, iar ambulanța care o ducea pe cea mai dragă prietenă a mea se îndreptă spre spitalul San Francisco General.

Timpul trecea în defavoarea noastră.

Agresorul dispăruse și Willie plecase în urmărirea lui.

Tracchio își puse mâna pe umărul meu.

— Adunăm descrierile făptașului, Boxer...

— Trebuie să-l găsesc pe băiatul lui Claire, i-am spus.

L-am lăsat pe Tracchio și am alergat spre piața agricolă, studiind chipurile oamenilor în timp ce îmi făceam loc prin mulțimea care se mișca cu încetinitorul. Parcă treceam printr-o turmă de vite.

M-am uitat la toate blestematele de standuri cu produse și în spațiul dintre ele, am măturat cu privirea raioanele căutându-l disperată pe Willie – dar până la urmă m-a găsit el pe mine.

Își croia drum spre mine, strigându-mă pe nume:

— Lindsay, Lindsay!

Avea tricoul murdar de sânge. Gâfâia din greu, iar chipul îi era împietrit de spaimă.

L-am apucat de umeri cu amândouă mâinile, iar ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi.

— Willie, unde ești rănit?

Scutură din cap.

— Nu este sângele meu. Mama a fost împușcată.

L-am tras înspre mine, l-am strâns la piept și am simțit cum mă părăsește o parte din frica aceea teribilă. Cel puțin Willie era teafăr.

— E în drum spre spital, i-am spus, dorindu-mi să pot adăuga: „O să se facă bine". L-ai văzut pe cel care a tras? Cum arăta?

— E un bărbat alb, slăbănog, îmi zise în timp ce ne strecuram prin gloată. Are barbă, păr lung, șaten. Nu și-a ridicat privirea, Lindsay. Nu i-am văzut ochii.

— Câți ani are?

— Poate cu câțiva mai puțin decât tine.

— Treizeci și ceva?

— Mda. Și e mai înalt decât mine. Poate 1,85 metri. Purta pantaloni cargo și o haină impermeabilă. Lindsay, l-am auzit spunându-i mamei că ea ar fi trebuit să oprească împușcăturile. Că era de datoria ei. Ce a vrut să zică?

Claire e legistul-șef al orașului San Francisco. E patolog criminalist, nu polițist.

— Crezi că a fost ceva personal? Că atacul a fost îndreptat împotriva mamei tale? Că o cunoștea?

Willie scutură din cap.

— Ajutam la ancorarea bărcii când au început țipetele, îmi povesti. Mai întâi, a împușcat alte persoane. Mama a fost ultima. Îi ținea arma la cap. Am apucat o țeavă de fier, zise. Voiam să-i pisez creierii cu ea, dar a tras în mine. Apoi a sărit peste bord. L-am urmărit, dar l-am pierdut.

Am realizat dintr-odată ce făcuse Willie.

Asta m-a șocat.

Am ridicat vocea și l-am apucat de umeri.

— Și dacă l-ai fi ajuns din urmă? am întrebat. La asta te-ai gândit, Willie? „Bărbatul ăla alb și slăbănog" era înarmat. Te-ar fi ucis.

Lacrimile țâșniră din ochii lui Willie, i se rostogoliră pe fața sa tânără, drăguță. I-am eliberat umerii din strânsoare și l-am luat în brațe.

— Dar ai fost foarte curajos, Willie, i-am zis. Ai fost foarte curajos să înfrunți un criminal pentru a o proteja pe mama ta. Cred că i-ai salvat viața.

Capitolul 6

L-am sărutat pe Willie pe obraz prin geamul deschis al mașinii de patrulă. Apoi polițistul Pat Noonan l-a condus pe Willie cu mașina la spital, iar eu m-am urcat la bordul feribotului, alăturându-mă lui Tracchio în compartimentul deschis de pe puntea superioară.

Era o scenă de groază imposibil de uitat. Cadavrele zăceau unde căzuseră, pe suprafața celor douăzeci și cinci sau treizeci de metri pătrați de punte din fibră de sticlă, urmele de pași duceau în toate direcțiile. Erau împrăștiate din loc în loc tot felul de articole de îmbrăcăminte – o șapcă roșie de baseball fusese călcată în picioare, împreună cu pahare de carton, ambalaje de hotdog și ziare înmuiate în sânge.

Simțeam un val de disperare care-mi provoca greață. Ucigașul putea fi oriunde și dovezile care puteau să ne conducă la el erau compromise de fiecare dată când un polițist, un pasager ori un paramedic trecea pe punte.

În plus, nu puteam să nu mă gândesc la Claire.

— Ești bine? m-a întrebat Tracchio.

Am dat din cap afirmativ, temându-mă că, dacă aș începe să plâng, nu m-aș mai putea opri.

— Ea e Andrea Canello, mi-a spus Tracchio, arătând spre trupul unei femei în pantaloni de culoarea bronzului și bluză albă care zăcea sprijinită de carenă. După spusele tipului de colo, zise, indicând spre un adolescent cu părul țepos și cu nasul ars de soare, pe ea a împușcat-o mai întâi făptașul. Apoi l-a împușcat pe fiul ei. Un băiețel de vreo nouă ani.

— Băiatul o să supraviețuiască? am întrebat.

Tracchio ridică din umeri.

— A pierdut mult sânge.

Arătă spre un alt cadavru, un bărbat caucazian, cu părul alb, cam de cincizeci de ani, care zăcea cu o jumătate a corpului sub o bancă.

— Per Conrad, mecanic. Lucra pe feribot. Probabil a auzit

împușcăturile și a încercat să ajute. Și tipul ăsta, zise, indicând un asiatic întins pe spate în mijlocul punții, este Lester Ng, agent de asigurări. Încă unul care ar fi putut să fie erou. Martorii spun că totul s-a petrecut în două sau trei minute.

Am încercat să-mi imaginez scena în minte, folosindu-mă de ceea ce-mi povestise Willie, de ceea ce îmi spunea Tracchio. Acum, uitându-ne la probe, încercam să adun bucățile într-un tot coerent.

Mă întrebam dacă atacul cu victime multiple fusese plănuit sau dacă ceva anume declanșase instantaneu acel comportament și, în acest caz, care fusese acest element declanșator.

— Unul dintre pasageri crede că l-a văzut pe agresor stând singur înainte de incident. Acolo, îmi arătă Tracchio. I se pare că fuma o țigară. Un pachet de Turkish Specials a fost găsit sub o masă.

L-am urmat pe Tracchio la pupă, unde câțiva pasageri îngroziți erau așezați pe o bancă tapițată care urma curba interioară a balustradei. Unii dintre ei erau împroșcați cu sânge. Alții se țineau de mână. Șocul le înghețase expresiile de pe chip.

Polițiștii în uniformă încă mai notau numele și numerele de telefon ale martorilor, luau declarații. Sergentul Lexi Rose se întoarse spre noi, zicând:

— Locotenente, domnul acesta, Jack Rooney, are vești bune pentru noi.

Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu o jachetă roșie de doc ieși în față. Purta ochelari cu rame mari și o cameră digitală, de mărimea unei bucăți de săpun, îi atârna de gât legată cu un șnur negru. Pe chip avea o expresie de satisfacție sinistră.

— Îl am chiar aici, declară Rooney ridicând camera. L-am prins pe psihopatul ală asupra faptului.

Capitolul 7

Șeful Brigăzii de criminalistică, Charlie Clapper, traversă pasarela împreună cu oamenii lui. Au urcat la bord la câteva minute după ce martorii au fost lăsați să plece. Charlie se opri în fața noastră, îl salută pe șeful de poliție, zise „Bună, Lindsay" și aruncă o privire în jur.

Apoi își afundă mâinile în buzunarele hainei din tweed cu model în spic, și scoase niște mănuși din latex pe care și le trase pe mâini.

— Ce situație teribilă, zise el.

— Hai să încercăm să avem o atitudine pozitivă, am răspuns eu, neputând să-mi ascund iritarea din glas.

— Sunt un optimist convins, replică el. Cum mă știi.

Am stat lângă Tracchio în timp ce echipa de criminaliști își făcea treaba punând semne, fotografiind cadavrele și sângele care era împroșcat peste tot.

Au scos un glonț din scheletul navei și au colectat și etichetat un articol care ne-ar fi putut conduce la ucigaș: un pachet de țigări turcești, pe jumătate gol, care fusese găsit sub o masă de la pupă.

— Eu o să plec acum, locotenente, îmi spuse Tracchio, uitându-se la Rolexul de la mână. Am o întâlnire cu primarul.

— Vreau să mă ocup de acest caz. Personal, i-am zis.

M-a fixat cu o privire severă. Tocmai atinsesem un punct sensibil, dar nu-l puteam evita.

Tracchio era un tip de treabă și mi-era simpatic, în general. Dar șeful avansase în grad prin sistemul administrativ. Nu lucrase în viața lui la un caz și asta îl făcea să privească lucrurile dintr-o singură perspectivă.

Voia să-mi fac treaba stând la birou.

Și eu lucram cel mai bine pe teren.

Ultima dată când îi sugerasem lui Tracchio că vreau să mă ocup personal de rezolvarea cazurilor, îmi spusese că eram nerecunoscătoare, că aveam multe de învățat despre cum se

coordonează un caz, că ar trebui să-mi fac nenorocita de treabă și să mă consider norocoasă că am fost promovată la gradul de locotenent.

Mi-a reamintit acum, tăios, că unul dintre partenerii mei fusese ucis pe stradă și că, doar cu câteva luni în urmă, eu și Jacobi am fost amândoi împușcați pe o alee pustie din cartierul Tenderloin. Era adevărat. Fuseserăm amândoi la un pas de moarte.

Dar astăzi știam că nu mă poate refuza. Prietena mea cea mai bună avea un glonț în piept, iar cel care o împușcase era în libertate.

— O să lucrez cu Jacobi și cu Conklin. O echipă din trei oameni. O să-i pun pe McNeil și pe Chi să ne ajute. Îi voi implica și pe alții din Brigadă dacă va fi nevoie.

Tracchio aprobă din cap cu reticență, dar aveam undă verde. I-am mulțumit și l-am sunat pe Jacobi de pe mobilul meu. Apoi am telefonat la spital și am dat de o asistentă cu suflet mare care mi-a spus că draga mea Claire era încă în operație.

Am plecat de la locul crimei cu camera lui Jack Rooney în mână, plănuind să mă uit la înregistrare când ajung la sediu, să văd atacul cu ochii mei.

Am coborât pe pasarelă și am murmurat: „La naiba!", înainte să ajung pe trotuar. Reporteri de la trei posturi locale de televiziune și de la ziarul *Chronicle* mă așteptau. Îi știam pe toți.

Se auzeau clicurile și zoom-urile camerelor. Mi se băgau microfoanele în față.

— A fost un atac terorist, locotenente?

— Cine a tras?

— Câți oameni au fost uciși?

— Lăsați-mă o clipă să respir, oameni buni. Crima s-a petrecut abia azi-dimineață, le-am zis, dorindu-mi ca reporterii să-l fi abordat pe Tracchio sau pe oricare dintre cei aproximativ patruzeci de polițiști care se învârteau la locul crimei și cărora le-ar fi plăcut la nebunie să se vadă la știrile de la ora șase. Vom face publice numele victimelor după ce le vom fi contactat familiile. Și-l vom găsi pe făptașul acestei crime oribile, am declarat cu speranță și convingere în același timp. Nu ne va

scăpa.

Capitolul 8

Era ora două după-amiază când am făcut cunoștință cu doctorul lui Claire, Al Sassoon, care stătea cu fișa acesteia în mână, în mijlocul salonului de Terapie intensivă.

Sassoon avea vreo patruzeci și cinci de ani, păr închis la culoare și riduri de expresie la colțurile gurii. Părea că știe ce vorbește și era sigur pe sine, inspirându-mi astfel imediat încredere.

— Dumneavoastră investigați cazul? mă întrebă el.

Am aprobat din cap.

— Da. Mai mult, Claire e prietena mea.

— Și a mea, zâmbi el și continuă: Deci iată ce îți pot spune: glonțul i-a fracturat o coastă determinând colapsul plămânului stâng, dar a trecut pe lângă inimă și arterele importante. O va durea puțin coasta și o să aibă un tub introdus în piept până când plămânul își va reveni la dimensiunea normală. Dar e în regulă și e norocoasă. Și are în jurul ei oameni pricepuți care o îngrijesc.

Lacrimile pe care mi le reținusem toată ziua amenințau să se reverse. Mi-am coborât privirea și am zis cu o voce răgușită:

— Aș vrea să vorbesc cu ea. Atacatorul lui Claire a ucis trei persoane.

— Se va trezi în curând, îmi spuse Sassoon.

Mă bătu ușor pe umăr și, deschizându-mi ușa de la salonul lui Claire, mă lăsă să intru.

Capătul patului lui Claire era ridicat ca să-i fie mai ușor să respire. În nas avea o canulă și o perfuzie îi picura soluție salină în venă. Sub halatul de spital, pieptul îi era înfășurat în bandaje, iar ochii tumefiați și-i ținea închiși. În toți anii de când o cunoșteam pe Claire, nu am văzut-o niciodată bolnavă. Nu am văzut-o niciodată doborâtă.

Soțul lui Claire, Edmund, stătea într-un fotoliu lângă patul ei, dar a sărit în picioare în momentul în care am intrat pe ușă.

Arăta îngrozitor, cu trăsăturile contorsionate de frică și

neîncredere.

Am lăsat din mână punga de cumpărături şi m-am îndreptat spre el ca să-l îmbrăţişez îndelung.

Edmund, cu faţa în părul meu, şopti:

— Lindsay, asta e prea greu de îndurat.

Am murmurat nimicuri pe care le spui când orice cuvânt e de prisos.

— Îşi va reveni în curând, Edmund. Ştii că aşa va fi.

— Mă întreb, zise Edmund când ne-am despărţit în cele din urmă, chiar dacă s-ar face bine... Tu ai putut trece peste faptul că ai fost împuşcată?

Nu i-am putut răspunde. Adevărul era că încă mă trezeam transpirând în unele nopţi, ştiind că am visat din nou întâmplarea nefastă de pe Larkin Street. Încă mai simţeam impactul glonţului în mintea mea, amintindu-mi sentimentul de neputinţă la gândul că puteam să mor.

— Dar Willie? se întreba Edmund. Întreaga lui existenţă s-a întors pe dos în dimineaţa asta. Stai să te ajut cu asta.

Edmund ţinu mânerele pungii de cumpărături ca să pot scoate un balon mare, argintiu, inscripţionat cu un mesaj de însănătoşire grabnică. Am legat balonul de cadrul patului lui Claire, apoi m-am întins şi i-am atins mâna.

— A spus ceva? am întrebat.

— A deschis ochii câteva secunde. A zis: „Unde e Willie?" I-am spus: „E acasă. Teafăr". Apoi a zis: „Trebuie să mă întorc la lucru". După care a adormit. Asta s-a întâmplat acum o jumătate de oră.

Mi-am răscolit mintea să-mi amintesc când am văzut-o pe Claire ultima dată înainte de împuşcături. Ieri. Ne făcurăm cu mâna în semn de „la revedere" în parcarea de vizavi de sediul poliţiei. Plecam de la lucru. Un simplu salut cu mâna.

— Pe curând, fetiţo.

— O zi bună, Fluturaş.

O conversaţie atât banală. Nu apreciem îndestul viaţa. Dacă Claire ar fi murit astăzi? Dacă ne-ar fi părăsit?

Capitolul 9

Țineam strâns mâna lui Claire în timp ce Edmund se întoarse spre fotoliu și luă telecomanda să pornească televizorul de pe perete. Păstrând volumul la minimum, mă întrebă:

— Ai văzut asta, Lindsay?

Mi-am ridicat privirea și am văzut precizarea: „Urmează imagini șocante. Programul poate fi vizionat de către minori doar cu acordul părinților".

— Am văzut înregistrarea chiar după incident, i-am răspuns lui Edmund, dar vreau să o văd din nou.

Edmund a dat aprobator din cap, zicând:

— Și eu.

Apoi filmarea de amator făcută de Jack Rooney în timpul împușcăturilor de pe feribot apăru pe ecran.

Împreună, am văzut din nou prin ce trecuse Claire cu doar câteva ore în urmă. Filmulețul lui Rooney era neclar și imaginea sărea de la un obiectiv la altul, concentrându-se mai întâi pe trei turiști care zâmbeau și făceau cu mâna la cameră, pe o barcă cu pânze din spatele lor și apoi captând o imagine panoramică a Podului Golden Gate.

Camera trecu, panoramic, peste puntea superioară a feribotului unde o ceată de copii hrăneau pescărușii cu chifle de hotdog. Un băiețel cu o șapcă de baseball roșie, așezată invers, desena pe o masă cu un marker Sharpie. Era Tony Canello. Un bărbat înalt și slab, cu barbă, stătea lângă parapet ciupindu-și brațul cu o expresie absentă.

Filmarea se opri la acel cadru și un cerc luminos îl înconjură pe bărbat.

— El este, zise Edmund. O fi nebun, Lindsay? Sau o fi un criminal cu sânge rece, care-și calculează fiecare mișcare?

— Poate și una, și alta, am zis, cu ochii ațintiți la ecran.

Un al doilea clip urmă primului. Mulțimea entuziastă se agăța de parapet în timp ce feribotul intra la docuri. Brusc, camera se smuci spre stânga, concentrându-se asupra unei

femei cu fața contorsionată de spaimă care-și duse mâna la piept și apoi se prăbuși.

Băiețelul, Tony Canello, se întoarse spre cameră. Fața îi fusese pixelată de către redactorii de știri ca să nu i se vadă clar trăsăturile.

Am tresărit când băiatul s-a dat înapoi și s-a prăbușit.

După asta, obiectivul camerei începu să sară în mod necontrolat. Părea că cineva se izbise de Rooney, după care imaginea se stabiliză.

Mi-am dus palma la gură, iar Edmund și-a încleștat mâinile pe brațele scaunului în timp ce ne uitam la Claire care întindea mâna spre agresor. Chiar dacă nu o auzeam din cauza zgomotului mulțimii, era clar că îi cerea arma.

— Dumnezeule, am zis, ce curaj!

— Prea al naibii de curajoasă, mormăi Edmund, trecându-și mâna prin părul care încărunțea. Și Claire, și Willie, amândoi, prea al naibii de curajoși.

Agresorul stătea cu spatele la cameră când apăsă pe trăgaci. Am văzut arma și forța reculului în mâna sa. Claire se prinse cu mâna de piept și se prăbuși.

Din nou, obiectivul se îndreptă spre fețele îngrozite din mulțimea în dezordine. Apoi bărbatul cu pistolul apăru din nou pe ecran, așezat pe vine, cu fața întoarsă de la cameră. Călcă pe încheietura mâinii lui Claire și-i strigă ceva în față.

— Nemernic nebun ce ești! izbucni Edmund.

În spatele meu, Claire gemu în pat.

M-am întors să mă uit la ea, dar încă dormea. Mi-am îndreptat din nou, fulgerător, privirea spre televizor tocmai când agresorul s-a întors și i s-a putut vedea chipul.

Privea în jos, iar barba îi umfla partea inferioară a feței. Se îndrepta spre cameraman care în cele din urmă își pierdu curajul și opri filmarea.

— A tras în Willie după asta, zise Edmund.

Apoi, iată-mă pe mine pe ecran, cu părul în dezordine după alergătura prin piața agricolă, cu sângele lui Claire care se luase de pe tricoul lui Willie pe haina mea și cu o expresie uimită, de șoc intens, pe față.

M-am auzit spunând:

— Vă rugăm să ne sunați în legătură cu orice informație care ne-ar putea conduce la acest bărbat.

Chipul meu fu înlocuit cu un stop-cadru cu fața criminalului. Numărul de telefon și adresa de internet a Departamentului de Poliție din San Francisco erau afișate pe banda cu scroll din josul ecranului, sub un titlu elocvent: „ÎL CUNOAȘTEȚI PE ACEST BĂRBAT?"

Edmund se întoarse spre mine, cu fața chinuită de durere:

— Ați aflat ceva până acum, Lindsay?

— Avem înregistrarea video a lui Jack Rooney, am zis, arătând cu degetul spre televizor. Colaborăm non-stop cu mass-media și avem vreo două sute de martori oculari. O să-l găsim, Eddie, îți jur că-l vom găsi.

Nu i-am spus ce gândeam: „Dacă tipul ăsta scapă, nu mai am ce căuta în poliție".

M-am ridicat și mi-am luat punga de cumpărături.

Eddie mă întrebă:

— Poți să mai aștepți câteva minute? Claire va dori să te vadă.

— Mă voi întoarce mai târziu, i-am răspuns. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva acum.

Capitolul 10

Am ieşit din camera lui Claire de la etajul cinci şi am luat-o pe scări către salonul de Terapie intensivă pentru copii de la etajul doi. Mă pregăteam sufleteşte pentru ceea ce avea să fie cu siguranţă un interviu groaznic, sfâşietor.

Mă gândeam cum o privise micul Tony Canello pe mama sa încasând un glonţ cu doar o clipă înainte de a fi împuşcat el însuşi. Trebuia să-l întreb pe acest copil dacă îl mai văzuse pe atacator înainte, dacă bărbatul spusese ceva înainte sau după ce a tras, dacă ştia vreun motiv pentru care el şi mama lui ar fi putut reprezenta o ţintă.

Mi-am trecut punga de cumpărături din mâna dreaptă în cea stângă în timp ce coboram ultimul şir de trepte, ştiind că felul în care voi gestiona acest interogatoriu va rămâne mereu în amintirea băieţelului.

Departamentul de poliţie păstrează o rezervă de ursuleţi de pluş pentru copiii care au suferit traume psihice, dar jucăriile acelea mi s-au părut prea ieftine pentru a fi oferite unui copil care tocmai îşi văzuse mama ucisă cu violenţă. Înainte de a merge la spital, m-am oprit la un magazin de jucării Build-A-Bear şi am cumpărat un ursuleţ personalizat. Înainte de a fi îmbrăcat în echipament de fotbal, pe pieptul ursuleţului a fost cusută o inimă din pânză împreună cu urarea mea de însănătoşire grabnică.

Am deschis uşa de la etajul doi şi am intrat pe culoarul zugrăvit într-o culoare pastelată a Secţiei de pediatrie. Pereţii erau pictaţi într-un ton vesel cu diverse imagini, cu picnicuri şi curcubeie.

Am găsit Secţia de terapie intensivă pentru copii şi i-am arătat insigna asistentei de la recepţie, o femeie de vreo 40 de ani, cu ochii mari, căprui şi un păr care deja începuse să albească. I-am spus că trebuie să vorbesc cu martorul şi că nu va dura mai mult de două minute.

— Vă referiţi la Tony Canello? Băieţelul care a fost împuşcat

pe feribot?

— Am doar vreo trei întrebări să-i pun, i-am zis. Voi încerca pe cât posibil să-i ușurez situația.

— Ah, regret, locotenente, zise asistenta susținându-mi privirea. Operația lui a fost pe muchie de cuțit. Plaga împușcată a afectat mai multe organe importante. Îmi pare rău să vă informez, dar l-am pierdut în urmă cu vreo douăzeci de minute.

M-am sprijinit de biroul de la recepție.

Femeia continua să-mi vorbească, mă întreba dacă vreau să-mi aducă ceva sau să cheme pe cineva. I-am înmânat punga de cumpărături cu ursulețul de la Build-A-Bear și am rugat-o să-l dea următorului copil care va fi internat la terapie intensivă.

Cumva, am reușit să-mi găsesc mașina în parcare și m-am îndreptat spre sediul poliției.

Capitolul 11

Poliția își are sediul în Hall of Justice, o clădire gri, din granit, în formă de cub, care ocupă un întreg cvartal pe Bryant Street. Cele zece etaje triste și întunecoase găzduiesc Curtea de Apel, birourile Procurorului General, divizia de sud a Departamentului de Poliție din San Francisco și o închisoare la ultimul etaj.

Morga este într-o clădire alăturată, dar poți ajunge acolo printr-o ușă lăturalnică de la parterul sediului. Am împins ușile din sticlă cu rame de oțel de la capătul holului, am ieșit prin spatele clădirii și am traversat pasajul de legătură care ducea spre morgă.

Am deschis ușa de la sala de autopsie și imediat am fost învăluită de aerul rece. Mergeam ca și cum aș fi fost la mine acasă, un obicei pe care prietena mea cea mai bună, Claire, fiind legist-șef, mi-l încurajase.

Dar, bineînțeles, Claire nu era cocoțată pe scară, fotografiind de sus femeia decedată de pe masă. Adjunctul ei, un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani, înalt cam de 1,75 metri, cu păr grizonant și ochelari cu rame negre din corn, îi luase locul.

— Doctor G., am zis eu, năvălind în sala de autopsie.

— Fii atentă pe unde calci, locotenente.

Doctorul Humphrey Germaniuk preluase conducerea cabinetului de vreo șase ore și deja teancuri de hârtii de-ale sale erau puse pe lângă pereți în rânduri ordonate. M-am folosit de vârful pantofului să rearanjez teancul pe care îl mișcasem din greșeală; l-am aliniat perfect.

Știam că Germaniuk e un perfecționist, un om plin de spirit și că se descurca excelent în boxa martorilor. De fapt, era la fel de calificat ca și Claire pentru postul de legist-șef și existau voci care afirmau că dacă Claire s-ar fi retras, doctor G. ar fi fost cel mai potrivit să-i ia locul.

— Cum merge cu Andrea Canello? l-am întrebat, apropiindu-mă de corpul de pe masa de autopsie.

„Pacienta” era dezbrăcată, întinsă cu fața în sus și cu plaga împușcată între sâni.

M-am aplecat ca să văd mai bine, dar dr. Germaniuk se interpuse între mine și cadavru.

— Trecerea interzisă, locotenente. Zonă închisă pentru polițiști, făcu el pe spiritualul, dar se vedea că nu glumește. Am avut deja un caz de abuz de minori, o victimă a unui accident rutier și o femeie al cărei cap a fost crăpat de un fier de călcat cu aburi. Victimele de pe feribot o să-mi dea bătăi de cap toată ziua și abia am început. Dacă ai întrebări, pune-mi-le acum. Altfel, lasă-mi numărul de mobil pe birou. O să te sun când termin.

Apoi îmi întoarse spatele și începu să măsoare plaga împușcată a Andreei Canello.

M-am dat la o parte. Capul îmi zvâcnea din cauza furiei pe care încercam să mi-o țin în frâu. Nu-mi permiteam să-l îndepărtez pe doctorul G. și, în plus, era dreptul lui să se comporte așa. Fără Claire, morga, care oricum nu avea personal suficient, intrase în situație de criză. Germaniuk nu mă cunoștea prea bine și trebuia să-și protejeze departamentul, slujba, drepturile „pacienților” săi și integritatea investigației în ansamblu.

Și trebuia să facă singur autopsia tuturor victimelor de pe feribot.

Dacă ar fi intervenit un al doilea patolog, un bun avocat al apărării i-ar stârni pe cei doi unul împotriva celuilalt. Ar căuta contradicții în afirmațiile lor și le-ar submina mărturia.

Asta presupunând că îl vom găsi pe psihopatul care i-a ucis pe acei oameni.

Și că îl vom aduce în fața justiției.

Era aproape ora patru după-amiaza. Dacă Andrea Canello era doar prima victimă examinată de pe feribot, Germaniuk urma să aibă de lucru până peste cap cu celelalte, toată ziua și toată noaptea.

Oricum, aveam și eu problemele mele. Patru oameni erau morți.

Cu cât trecea mai mult timp, cu atât creștea posibilitatea ca ucigașul de pe feribot să ne scape.

— Doctor G.

Se întoarse de la diagrama lui, încruntându-se.

— Îmi cer scuze dacă am părut cam agresivă, dar atacatorul a ucis patru oameni și nu știm cine e sau unde să-l găsim.

— Adică trei? zise Germaniuk. Eu am doar trei victime.

— Băieţelul acestei femei, Tony Canello, a murit în urmă cu o jumătate de oră la spitalul San Francisco General. Avea nouă ani. Cu el sunt patru, iar Claire Washburn respiră cu ajutorul unui tub.

Un val de compasiune alungă indignarea de pe faţa doctorului Germaniuk. Iritarea dispăruse din vocea lui când îmi zise:

— Spune-mi cum pot să te ajut.

Capitolul 12

Dr. Germaniuk folosi o sondă pentru a explora atent rana care-i despicase pieptul Andreei Canello.

— Pare să fie un glonț K-5[2] drept în inimă. N-aș băgă mâna în foc până nu avem confirmarea de la analiza balistică, dar după părerea mea a fost împușcată cu un pistol de calibrul 38.

Așa mă gândeam și eu, judecând după înregistrarea video, dar voiam să fiu sigură. Obiectivul camerei lui Jack Rooney se îndepărtase de Andrea Canello imediat după ce femeia fusese împușcată. Dacă ar mai fi trăit încă un moment, în cazul în care îl cunoștea pe ucigaș, poate că i-ar fi rostit numele.

— Putea să mai trăiască după ce a fost împușcată?

— Nici gând, îmi zise Germaniuk. Un astfel de glonț în inimă... A murit înainte să cadă la pământ.

— Bine a mai tras, am zis. Șase gloanțe, cinci lovituri din plin. Cu un revolver.

— Un feribot aglomerat, mulți oameni. Avea toate șansele să nimerească pe cineva, veni răspunsul practic al doctorului G.

Amândoi am ridicat privirea când ușile de oțel de la capătul sălii de autopsie s-au deschis și un tehnician i-a împins înăuntru o targă mobilă, strigând:

— Doctore G., unde vreți să-l pun pe ăsta?

Cadavrul de pe targă era acoperit cu un cearșaf și avea cam 1.20 metri lungime. „Ăsta" era un copil.

— Lasă-l acolo, îi spuse Germaniuk tehnicianului. O să ne ocupăm noi mai departe.

Eu și doctorul ne-am îndreptat spre targă, iar el a tras cearșaful la o parte.

Doar privindu-l pe copilul mort, simțeam că mi se rupe inima. Pielea lui Tony era de un albastru neuniform și avea peste pieptul micuț și slab o incizie de treizeci de centimetri proaspăt cusută. M-am luptat cu impulsul de a-i pune mâna pe față, de a-i atinge părul, de a face ceva să alin un băiețel care avusese ghinionul să se afle pe linia de tragere a unui nebun.

— Îmi pare atât de rău, Tony.

— Uite cartea mea de vizită, zise Germaniuk, scoţând-o din buzunarul de la halat şi punându-mi-o în mână. Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de mine. Şi când mergi să o vezi pe Claire... spune-i că o să ajung la spital când pot. Spune-i că luptăm toţi pentru ea – şi că nu o vom dezamăgi.

Capitolul 13

Membrii echipei mele își mutaseră scaunele și se adunaseră în jurul meu. Puneau întrebări și propuneau teorii despre ucigașul de pe *Del Norte,* când sună telefonul. Am recunoscut numărul lui Edmund și am răspuns.

Cu o voce răgușită, frântă, Edmund îmi spuse:

— Tocmai i-au făcut niște radiografii lui Claire. Are hemoragie internă.

— Eddie, nu înțeleg. Ce s-a întâmplat?

— Glonțul i-a atins ficatul... Trebuie să o opereze – din nou.

Zâmbetul cu care doctorul Sassoon îmi spusese că draga mea Claire era în afara oricărui pericol mă făcuse să mă liniștesc. Acum, mi se făcuse greață de frică.

Când am ajuns, în sala de așteptare de la Terapie intensivă erau numai rude și prieteni de-ai lui Claire, plus Edmund, și Willie, și Reggie Washburn, fiul de 21 de ani care tocmai sosise cu avionul de la Universitatea din Miami.

I-am îmbrățișat pe toți, m-am așezat lângă Cindy Thomas și Yuki Castellano, cele mai bune prietene ale lui Claire, dar și ale mele. Noi patru formam ceea ce am numit, mai în glumă, mai în serios, Clubul fetelor de la Crime. Ne-am strâns laolaltă, așteptând vești în camera aceea tristă.

De-a lungul orelor lungi și tensionate, ne-am camuflat frica spunând povești care mai de care mai haioase despre Claire. Am băut cafea proastă și ne-am îndopat cu batoane de Snickers de la automatele de dulciuri, iar înspre dimineață Edmund ne-a rugat să rostim o rugăciune.

Ne-am ținut de mâini în timp ce Eddie se ruga la Dumnezeu să o cruțe pe Claire. Speram cu toții că, dacă vom fi alături de ea și vom avea destulă credință, nu va muri.

În acele ore epuizante, mi-am amintit cum fusesem și eu împușcată – cum Claire și Cindy fuseseră alături de mine.

Și mi-am amintit de vremurile când așteptam în camere asemănătoare. Când mama fusese bolnavă de cancer. Când un

bărbat pe care îl iubeam fusese împușcat la datorie. Când mama lui Yuki fusese doborâtă de un atac cerebral.

Și toate aceste persoane muriseră.

— Unde e nemernicul de ucigaș acum? zise Cindy. Fumează o țigară după cină? Doarme într-un pat bun, moale, plănuind alte crime?

— Nu doarme într-un pat, răspunse Yuki. Pun pariu pe zece dolari că doarme într-o cutie de carton.

Pe la ora cinci dimineața, doctorul Sassoon, obosit, ieși să ne comunice veștile.

— Claire e bine, zise. Am remediat afecțiunea ficatului și tensiunea arterială începe să-și revină. Semnele vitale sunt bune.

Am scos cu toții un chiot de bucurie și am început să aplaudăm. Edmund și-a îmbrățișat fiii, toți trei cu lacrimi în ochi.

Doctorul zâmbi și trebuia să recunosc – era un luptător.

M-am dus repede până acasă să o scot pe Martha, cățelușa mea rasa Border Collie, la plimbarea de dimineață prin Portrero Hill.

Apoi l-am sunat pe Jacobi tocmai când soarele se ridica peste acoperișul mașinii. M-am întâlnit cu el și cu Conklin în fața lifturilor din sediul poliției la ora opt.

Era duminică.

Aduseseră cafea și gogoși.

Ce-mi plăcea de băieții ăștia!

— Haideți la muncă, băieți!

Capitolul 14

Eu, Conklin, și Jacobi tocmai ne instalaserăm în spațiul meu de lucru cu pereți de sticlă aflat într-un colț al biroului comun, când inspectorii Paul Chi și Cappy McNeil intrară în sordida încăpere de șase pe nouă metri unde își desfășoară activitatea cei doisprezece membri ai Brigăzii Omoruri.

Cappy are pe puțin o sută zece kilograme și marginea scaunului scârțâi când se așeză pe el. Chi e suplu. Își așeză fundul slăbănog pe dulăpiorul meu, lângă Jacobi, care tocmai se lupta cu unul dintre desele lui accese de tuse.

Cum toate locurile erau ocupate, Conklin decise să rămână în picioare în spatele meu, sprijinit de fereastră, cu gleznele lejer încrucișate, poziție din care avea perspectivă de ansamblu.

Parcă am fi fost înghesuiți într-o cutie de conserve.

Simțeam căldura pe care o emana trupul lui Conklin, iar acest lucru mă făcea să conștientizez silueta lui perfect proporționată, 1,85 metri, păr șaten-deschis căzut peste ochii căprui; întreaga sa înfățișare la cei douăzeci și nouă de ani ducându-mă cu gândul la o combinație între un bărbat din familia Kennedy și un pușcaș marin.

Chi adusese ediția de duminică a ziarului *Chronicle* și o puse pe biroul din fața mea.

Poza ucigașului, o imagine neclară preluată din înregistrarea video de rezoluție mică a lui Jack Rooney, era pe prima pagină, iar dedesubt titlul: „ÎL CUNOAȘTEȚI PE ACEST BĂRBAT?”

Ne-am aplecat cu toții să analizăm din nou acea față bărboasă.

Părul brunet al ucigașului ajungea până la maxilar, iar barba îi ascundea totul de la buza de sus până la mărul lui Adam.

— Isus Hristos, zise Cappy.

Ne-am uitat toți la el.

— Ce vreți? Vreau să zic că seamănă cu Isus Hristos.

— Nu vom primi rezultate de la laborator într-o dimineață de duminică, dar avem asta, am spus eu. Am luat o fotocopie a

pachetului maroniu de Turkish Specials din tăvița cu corespondența. Și mai avem și astea.

Mi-am pus mâna pe un teanc înalt de cinci centimetri cu declarațiile martorilor, mesaje telefonice și e-mailuri printate pe care asistenta noastră, Brenda, le descărcase de pe site-ul departamentului de poliție.

— Putem să ne împărțim sarcinile, propuse Jacobi.

Urmă o discuție zgomotoasă până când Chi afirmă emfatic:

— Hei, țigările înseamnă mulți bani. Turkish Specials se vând cel mai probabil în magazinele mici, de cartier. Și cei care lucrează la unul dintre aceste magazine s-ar putea să-și amintească de omul nostru.

— Bine! Voi, băieți, o să vă ocupați de asta, am zis.

Jacobi și Conklin au luat cu ei, la posturile lor de lucru, două treimi din declarațiile scrise ale martorilor și s-au apucat de dat telefoane, în timp ce Chi și McNeil au sunat și ei câteva persoane înainte de a porni spre străzile orașului.

Rămasă singură în birou, m-am uitat peste informațiile despre victime adunate de Brenda – toți cetățeni respectabili, până la ultimul.

Era oare vreo legătură între criminal și vreunul dintre cei pe care-i împușcase?

Am început să formez numere luate de pe declarațiile martorilor, dar nimic din ceea ce am aflat din primele conversații telefonice nu m-a entuziasmat. Apoi am dat peste un pompier care se aflase la doar trei metri de Andrea Canello când ucigașul deschisese focul.

— Țipa la copil când omul cu arma a tras în ea, zise martorul. Tocmai voiam să-i spun să se calmeze. Într-un moment... a fost moartă.

— Ce spunea? Vă amintiți?

— „Mă scoți din sărite, copile." Ceva de genul ăsta. E groaznic să te gândești... Băiatul a supraviețuit?

— Din păcate, nu.

Am mai luat câteva notițe, încercând să aranjez fragmentele în bucăți și bucățile într-un întreg. Am dat pe gât ultima înghițitură de cafea și am format numărul următoarei persoane

de pe listă.

Era Ike Quintana şi sunase în ziua precedentă, spre sfârşitul după-amiezii, spunând că se poate să fi fost prieten cu suspectul cu vreo cincisprezece ani în urmă.

Acum Quintana îmi spuse:

— Mi se pare că e acelaşi tip. Dacă e el, am fost împreună la spitalul din Napa la sfârşitul anilor 1980.

Mi-am încleştat mâna pe telefon, apăsându-mi cu putere urechea de receptor. Nu voiam să-mi scape nicio silabă.

— Înţelegeţi ce vreau să spun? m-a întrebat Quintana. Amândoi am fost locatari ai cuibului de cuci[3].

Capitolul 15

Am desenat o steluță lângă numărul de telefon al lui Ike Quintana.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău? l-am întrebat, apăsând receptorul la ureche.

Dar Quintana deveni dintr-odată evaziv.

— N-aș vrea să spun, în caz că se dovedește că nu e el, zise. Am o poză. Puteți să treceți pe aici să o vedeți, dar să veniți acum. Altfel, am mult de lucru astăzi.

— Să nu care cumva să plecați de acasă! Venim acum!

M-am dus în biroul brigăzii noastre și am zis:

— Avem o pistă. O adresă de pe San Carlos Street.

— Vreau să mai dau niște telefoane, spuse Conklin. Am primit pe site noi filmulețe cu incidentul.

Jacobi se ridică în picioare și își puse jacheta.

— Conduc eu, Boxer, zise.

Îl știam pe Jacobi de zece ani, fusesem partenera lui vreme de trei ani înainte să fiu promovată la gradul de locotenent. Încă de pe vremea când eram o echipă, se născuse între noi o prietenie trainică și o legătură aproape telepatică. Dar cred că niciunul din noi nu ne-am dat seama cât de apropiați suntem, până în noaptea în care am fost împușcați de către niște adolescenți drogați. Apropierea de moarte ne-a unit și mai mult.

Acum Jacobi ne duse pe o stradă mizeră, la marginea cartierului Tenderloin.

Am căutat adresa pe care mi-o dăduse Ike Quintana: o clădire cu două niveluri, cu o biserică la parter și vreo două apartamente deasupra.

Am apăsat soneria și am auzit sunetul de deschidere automată a ușii în interfon. Am tras de mânerul de metal lipsit de lustru și am intrat în holul întunecat. Am urcat pe scările șubrede spre un hol mochetat care mirosea a mucegai.

Era câte-o singură ușă de fiecare parte a culoarului.

Am bătut la cea inscripționată 2R și, după o jumătate de

minut care mi s-a părut o veșnicie, ușa s-a deschis cu un scârțâit.

Ike Quintana era un bărbat alb, având în jur de treizeci de ani. Părul brunet îi era tuns neuniform și era îmbrăcat într-un stil ciudat: purta mai multe haine una peste alta. O bluză de corp se zărea sub cămașa de flanel cu guler în V, o vestă croșetată era încheiată peste aceasta și un cardigan de culoarea ruginii îi atârna deschis până la șolduri.

Purta pantaloni albaștri de pijama, cu dungi, și papuci de casă din pâslă maro. Avea un zâmbet știrb și oarecum blând. Întinse mâna, ni le strânse pe ale noastre și ne invită să intrăm.

Jacobi păși primul înăuntru. I-am urmat pe cei doi bărbați printr-un tunel instabil de ziare și saci de gunoi transparenți umpluți cu sticle de suc, toate așezate pe lângă pereții holului, de la podea până la tavan. În camera de primire, cutii de carton pline ochi cu monede, cutii de detergent goale și pixuri.

— Se vede că ești pregătit pentru orice situație, mormăi Jacobi.

— Asta e și idea, răspunse Quintana.

Când am intrat în bucătărie am văzut oale și tigăi peste tot, iar masa era o arhivă stratificată de tăieturi din ziare acoperite cu o față de masă, apoi alte straturi de ziare și o altă față de masă peste, și tot așa la nesfârșit, având drept rezultat o movilă de aproape jumătate de metru, cu nimic mai prejos decât cele cu importanță arheologică.

— Am urmărit evoluția celor de la Giants[4] o mare parte din viața mea, explică timid Quintana.

Ne oferi cafea, pe care am refuzat-o și eu, și Jacobi.

Totuși, Quintana aprinse aragazul și puse o oală cu apă la fiert.

— Ai o poză să ne arăți? am întrebat.

Quintana ridică de pe podea o cutie veche de săpun și o puse pe masa numai vălurele. Cotrobăi prin mormanul de fotografii, meniuri și alte obiecte de colecție de același gen pe care nu le-am putut distinge la cât de repede îi zburau mâinile printre hârtii.

— Uite-o, zise el, ținând o fotografie ștearsă de 12 pe 17 cm.

Cred că a fost făcută prin 1988.

Cinci adolescenți – două fete și trei băieți – se uitau la televizor într-o sală comună, probabil a unei instituții.

— Ăsta sunt eu, zise Quintana, arătând cu degetul o versiune mai tânără a sa lăfăindu-se într-un fotoliu portocaliu.

Chiar și atunci purta o mulțime de haine.

— Îl vedeți pe tipul ăsta care stă în scaunul de la geam?

M-am uitat plină de curiozitate la fotografie. Băiatul era slăbuț, cu părul lung și cu un început de barbă. Fața i se vedea din profil. Putea fi oricine.

— Vedeți cum trage de firele de păr de pe braț? întrebă Quintana.

Am dat afirmativ din cap.

— De asta cred că ar putea fi el. Avea obiceiul să facă asta ore întregi. Mi-era tare simpatic. Îi spuneam Fred-a-lito-lindo. De la numele unui cântec pe care obișnuia să-l cânte.

— Care e numele lui real? am întrebat.

— Era foarte deprimat, povesti Quintana. De asta a venit la Napa. S-a internat, să știți. A fost un accident. Sora lui mai mică a murit. Ceva legat de o barcă cu pânze, cred.

Quintana opri aragazul, se îndepărtă. Un gând răzleț îmi fulgeră prin minte: prin ce miracol nu a ars încă din temelii clădirea asta?

— Domnule Quintana, nu ne faceți să vă întrebăm din nou, bine? mârâi Jacobi. Cum îl cheamă pe individ?

Quintana se întoarse la masă cu ceașca ciobită de cafea în mână, etalând în același timp veșmântul său stratificat de om cam dus cu capu' și încrederea unui bogătaș născut din viță aleasă:

— Se numește Fred. Alfred Brinkley. Dar chiar nu văd cum ar fi putut să-i ucidă pe oamenii ăia, spuse Quintana. Fred e cel mai drăguț băiat din lume.

Capitolul 16

L-am sunat pe Rich Conklin din mașină, i-am dat numele lui Brinkley să-l verifice în baza națională de date, în timp ce Jacobi se întoarse pe Bryant Street.

Chi și McNeil ne așteptau la MacBain's Beers O' the World Pub, o cârciumă întunecată vizavi de sediu, înghesuită între două dărăpănături unde se puteau obține garanții de cauțiune.

Eu și Jacobi ne-am alăturat lor și am comandat bere Foster's la țap, cerându-le lui Chi și McNeil să ne pună la curent.

— L-am interogat pe unu' la Smoke Shop, pe Polk în Vallejo, începu Chi, intrând direct în subiect. Boșorogul care ține prăvălia zice: „Aha, vindem Turkish Specials. Vreo două pachete pe lună unui client de-ai casei". A luat cutia de pe raft să ne arate – lipseau două pachete.

Conklin intră, se așeză și comandă o bere Dos Esquis și un hamburger Angus, în sânge.

Părea că îl preocupă ceva.

— Partenerul meu se entuziasmează la vederea unui cartuș de țigări, glumi Cappy.

— Deci cine e nebunul? îl întrebă Chi pe McNeil.

— Treci odată la partea importantă, bombăni Jacobi.

Berea fu adusă și eu, Jacobi și Conklin am ridicat paharele în cinstea lui Don MacBain, patronul barului, un fost căpitan de poliție noncomformist al cărui portret era înrămat și atârnat deasupra tejghelei.

— Deci, continuă Chi, boșorogul zice că tipul care cumpără e un grec, de vreo optzeci de ani – „dar stai o clipă, zice. Stai să mă mai uit o dată la poza aia".

Cappy reluă povestirea de unde o lăsase Chi:

— Deci i-am împins fotografia ucigașului sub bot și el zice: „Tipul ăsta? Îl vedeam în fiecare dimineață când își cumpăra ziarul. El e cel care a tras?"

Jacobi o chemă din nou pe chelneriță:

— Syd, vreau și eu un hambuger și cartofi prăjiți.

Chi îi acoperea vocea.

— Deci boșorogul de la Smoke Shop zice că nu știe numele suspectului, dar crede că locuiește vizavi, la numărul 1513.

— Deci mergem noi acolo... continuă Cappy.

— Fii bun și curmă-mi chinul, zise Jacobi.

Își ținea coatele pe masă și-și apăsa orbitele ochilor cu palmele, așteptând ca povestea să ducă undeva sau să se încheie.

— Și am aflat un nume, termină Cappy. Administratorul de la numărul 1513 a confirmat identitatea celui din poză. Ne-a spus că suspectul a fost evacuat cu vreo două luni în urmă, la scurt timp după ce își pierduse slujba.

— Să bată tobele, vă rog, făcu Chi. Numele ucigașului e Alfred Brinkley.

Era trist să vezi dezamăgirea de pe fețele lui Chi și McNeil, dar am fost nevoită să le spun.

— Mersi, Paul. Știm deja numele lui. Ai aflat unde lucra?

— Da, locotenente. Librăria aia... Sam's Book Emporium de pe Mason Street.

M-am întors înspre Conklin.

— Richie, rânjești ca pisica din *Alice în Țara Minunilor*. Ce știi?

Conklin se lăsase cu scaunul pe spate, balansându-l pe două picioare, gustând gluma. Acum picioarele din față ale scaunului coborâră, iar el se aplecă peste masă.

— Brinkley nu are cazier. Dar a... înainte a făcut serviciul militar la Presidio[5] timp de doi ani. Apoi a fost pensionat din motive medicale.

— A fost în armată după ce a fost internat la nebuni? se miră Jacobi.

— Era doar un copil când a fost internat la Napa State, zise Conklin. Dosarele medicale sunt confidențiale. Și, oricum, tipii din armată care s-au ocupat de recrutare nu cred că au fost prea pretențioși.

Imaginea începătoșată a ucigașului începea să devină tot mai clară. Oricât era de înfricoșător, acum știam răspunsul la întrebarea care mă frământa de la atacul armat.

Brinkley era un trăgător de elită pentru că fusese antrenat de

armată.

Capitolul 17

A doua zi la ora nouă, eu, Jacobi și Conklin ne parcam mașinile personale pe Mason-Street, aproape de North Point. Eram la două străzi de Fisherman's Wharf, o zonă turistică ticsită de hoteluri imense, restaurante, puncte de închiriat biciclete și magazine de suvenire unde vânzătorii ambulanți își montau tarabele cu vechituri.

M-a încercat o senzație de neliniște când am intrat în spațiul uriaș și răcoros al librăriei. Jacobi i-a arătat insigna unui casier și l-a întrebat dacă l-a văzut pe Alfred Brinkley.

Casierul îl sună pe șeful de raion. Acesta ne conduse la lift și apoi la subsol, unde ni-l prezentă pe șeful de depozit, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu tenul închis la culoare, pe care-l chema Edison Jones și care purta un tricou jerpelit cu Duran Duran și un cercel în nas.

Ne-am învârtit puțin prin depozit – pereți din beton aliniați cu etajere ajustabile, uși de metal corodat care dădeau spre locul de încărcare și niște tipi care împingeau cărucioare cu cărți în jurul nostru.

— Eu și Fred eram amici, zise Jones. Nu ne petreceam timpul împreună după lucru sau ceva de genul ăsta, dar era deștept și-mi plăcea de el. Apoi a început să devină ciudat.

Jones reduse volumul la televizorul așezat pe o masă de metal încărcată cu facturi și consumabile.

— În ce sens, ciudat? întrebă Conklin.

— Îmi zicea câteodată: „Ai auzit ce mi-a zis Wolf Blitzer[6]?" Ca și cum televizorul ar fi vorbit cu el, înțelegeți? Și începea să aibă ticuri nervoase, își fredona cântece să se liniștească. Îi deranja pe cei de la conducere, zise Jones, trecându-și ușor o mână peste tricou. Când a început să lipsească de la lucru, au avut un motiv să-l dea afară. I-am păstrat cărțile, ne spuse Jones. Se întinse spre o etajeră de sus, trase jos o cutie și o puse pe masă.

Am deschis cutia și am văzu acolo chestii serioase de Jung,

Nietzsche și Wilhelm Reich. Și mai era și un exemplar îndoit la colțuri din *Originea conștiinței și descompunerea minții bicamerale*[7] de Julian Jaynes.

Am ridicat cartea din cutie.

— Asta era cartea lui preferată, explică Edison. Mă miră că nu s-a întors s-o recupereze.

— Despre ce e vorba în carte?

— Din câte mi-a spus Fred, Jaynes avea o teorie cum că, până acum vreo trei mii de ani, emisferele creierului uman nu fuseseră legate între ele, ne lămuri Jones, deci cele două jumătăți ale creierului nu comunicau în mod direct.

— Și care-i faza? întrebă Jacobi.

— Jaynes susține că pe atunci oamenii credeau că propriile lor gânduri veneau din exterior, că erau de fapt porunci de la zei.

— Deci Brinkley auzea... ce? întrebă Jacobi. Vocile zeilor televiziunii?

— Cred că auzea voci tot timpul. Îi spuneau ce să facă.

Cuvintele lui Jones m-au făcut să simt fiori prin tot corpul, până în vârfurile degetelor. Trecuseră mai mult de patruzeci și opt de ore de la atacul armat de pe feribot. În timp ce pistele care nu duceau nicăieri se adunau, Brinkley era tot în libertate pe undeva, ascultând ordinele vocilor. Înarmat.

— Ai vreo idee unde e Brinkley acum? am întrebat.

— L-am văzut în fața unui bar în urmă cu vreo lună, zise Jones. Arăta destul de ponosit. Barba mare. Am glumit, zicându-i că se întoarce la sălbăticia naturii și atunci s-a uitat la mine cu o expresie de nebun. Nu voia să mă privească în ochi.

— Unde se întâmpla asta?

— În față la Double Shot de pe Geary Street. Fred nu bea, deci poate că locuia în hotelul de deasupra barului.

Știam locul. Hotelul Barbary era unul dintre cele câteva zeci de „hoteluri pentru turiști" din Tenderloin, cu camere care se închiriau cu ora de către prostituate, drogați și cei care nu-și permiteau ceva mai bun. Era puțin mai confortabil decât șanțul de la marginea drumului, dar nu cu mult.

Dacă Fred Brinkley stătuse la hotelul Barbary cu o lună în

urmă, poate mai era încă acolo.

Capitolul 18

Prezentatorul de la meteo spusese că o să plouă, dar soarele răspândea o lumină lăptoasă din înaltul cerului. Fred Brinkley își întinse mâna și o privi: puteai să vezi prin ea.

Se îndreptă spre întunericul din subteran, coborând în pas alert treptele spre stația de metrou Civic Center, unde mergea pe vremea când avea încă o slujbă.

Brinkley își coborî ochii, privindu-și insistent picioarele care călcau pe podeaua pardosită cu plăci de marmură mărginite de granit negru, traversă mezaninul fără a ridica privirea spre sclavii corporatiști care cumpărau bilete, flori și apă îmbuteliată pentru navetă. Nu voia să „recepționeze" vreun gând de la minţile lor de hamsteri dresați, nu voia să le vadă privirile curioase aruncate pe sub pleoapele lăsate.

Luă scara rulantă spre tuneluri, dar în loc să se simtă mai calm, își dădu seamă că pe măsură ce cobora devenea tot mai agitat, mai furios.

Vocile nu-i dădeau pace, îl insultau.

Ferindu-și capul, Brinkley își ținu privirea în pământ și cântă în gând: „Ay, ay, ay, ay, BART-a-lito-lindo", încercând să înăbușească vocile, să le reducă la tăcere.

De îndată ce coborî de pe scară trei niveluri mai jos, își dădu seama de greșeala pe care o făcuse. Peronul era ticsit de idioți care se întorceau de la muncă.

Arătau ca niște nori de ploaie, cu hainele lor închise la culoare și cu ochii care îl sfredeleau, împresurându-l și țintuindu-l locului.

Imaginile pe care le văzuse pe televizoarele de pe pereții magazinelor de electronice i se derulau în minte: imagini cu el, surprins în timp ce-i împușca pe oamenii de pe feribot.

Făcuse el așa ceva!?

Brinkley se strecură prin mulțime, mormăind și fredonând pentru sine până când ajunse la marginea peronului, în mijlocul unei plăci de marmură, cu degetele de la picioare suspendate

deasupra abisului.

Simțea ura și dezaprobarea celor din jur învăluindu-l și propria furie crescând. Pereții acoperiți cu plăci albe păreau că pulsează și se umflă. Uitându-se cu coada ochiului, Fred văzu oameni întorcându-se spre el, citindu-i gândurile.

Voia să strige: „Am fost obligat să o fac! Fii atent. Ai putea să urmezi chiar tu".

Se uita fix la șine, fără să se miște sau să privească pe cineva, cu mâinile în buzunar, cea dreaptă strânsă în jurul lui Bucky.

„Știu, urlau vocile la unison. Oamenii te citesc ca pe o carte deschisă."

O voce ascuțită strigă din spatele lui:

— Hei!

Brinkley se întoarse și văzu o femeie cu o bărbie ascuțită și ochi mici, negri, arătând cu degetul în direcția lui.

— El e. A fost pe feribot. A fost acolo. El e ucigașul de pe feribot. Să sune cineva la poliție.

Totul se destrăma acum. Toată lumea știa ce faptă rea făcuse.

„Rahat cu ochi. Ratat."

Ay, ay, ay, ayyyyyyy.

Fred îl scoase pe Bucky din buzunar, îl flutură deasupra mulțimii. Oamenii din jur începură să țipe și se feriră.

Era un zgomot infernal în tunel.

Vagoanele vopsite în argintiu și albastru ajunseră cu viteză în stație, huruitul lor acoperind orice sunet și orice gând.

Trenul se opri și o droaie de oameni năvăliră din vagoane precum șobolanii, alții urcară imediat, izbindu-l pe Fred ca o maree, trântindu-l de un pilon.

Lăsându-l fără suflu.

Eliberându-se, înaintând împotriva curentului, Fred ajunse la scara rulantă. Cu pași mari, în salturi, trecu în goană pe lângă mulțimea de rozătoare de pe scară, ieșind la stradă, la aer. Vocea din capul lui strigă: „Du-te! Scapă de aici!"

Capitolul 19

Ceasul digital al cuptorului cu microunde arăta 7.08. Eram deznădăjduită și abia mă mai țineam pe picioare după o zi întreagă petrecută în Tenderloin, în urma căreia nu ne-am ales decât cu o listă cu toate adresele la care *nu* locuise Alfred Brinkley.

Și nu eram doar frustrată, ci de-a dreptul îngrozită. Fred Brinkley era încă în libertate.

Am pus o porție de macaroane cu brânză în cuptorul cu microunde și am apăsat de cinci ori butonul ce indica minutele.

În timp ce mi se încălzea cina, am reluat în minte evenimentele zilei, căutând ceva peste care am fi putut trece cu vederea în turul nostru de forță prin cele șaptezeci și ceva de hoteluri sordide și în discuțiile cu toți acei recepționeri inutili și chiriași scăpătați.

Martha se alinta pe lângă mine, în timp ce-i mângâiam urechile și-i puneam în farfurie mâncarea. Își lăsă capul în jos și dădu din coada-i stufoasă.

— Ce fetiță cuminte, am zis. Lumina ochilor mei.

Tocmai îmi desfăcusem o bere când am auzit soneria.

De data asta, ce-o mai fi?

M-am târât până la fereastră să văd cine avea îndrăzneala să-mi sune la ușă – dar nu-l cunoșteam pe omul care se uita fix la mine de pe trotuar.

Era proaspăt bărbierit, pe jumătate în umbră, și ținea în mână un plic.

— Ce vrei?

— Am ceva pentru dumneavoastră, locotenente. E urgent. Trebuie să vi-l înmânez personal.

Cine să fi fost? Vreun portărel? Un vânzător de ponturi? În spatele meu, cuptorul cu microunde scoase un bip, anunțându-mă că cina e gata.

— Lasă-l în cutia poștală, am strigat spre omul de jos.

— Aș putea să fac asta, zise vizitatorul, dar ați spus la

televizor: „îl cunoașteți pe acest bărbat?”

— Îl cunoști? am strigat imediat.

— Eu sunt. Eu sunt cel care a făcut-o.

Capitolul 20

Parcă mă lovise cineva în moalele capului.

Ucigașul de pe feribot era la ușa mea?

Apoi mi-am revenit.

— Cobor imediat, am strigat.

Mi-am luat tocul cu arma de pe spătarul unui scaun și mi-am prins cătușele la centură. În timp ce luam colțul scărilor de la etajul doi, l-am sunat pe Jacobi de pe mobil, știind foarte bine că nu puteam să aștept până avea să sosească el.

Puteam să mă trezesc țintă la un poligon de tragere, dar dacă omul de jos era Alfred Brinkley, nu puteam risca să-l las să-mi scape.

Cu pistolul Glock în mână am crăpat puțin ușa de la intrare.

— Ține-ți mâinile la vedere, am strigat.

Bărbatul mi s-a părut imprevizibil. Părea că ezită, mergea înspre stradă și apoi iarăși înapoi spre intrarea în clădirea mea. Privirea îi rătăcea peste tot în jur și mi-am dat seama că fredona ceva, ca pentru sine.

Dumnezeule, era nebun – și periculos. Unde-i era arma?

— Mâinile sus. Rămâi pe loc, am țipat din nou.

Bărbatul încetă să se mai plimbe încoace și încolo. Își ridică mâinile, fluturând plicul dintr-o parte într-alta ca pe un steag alb.

I-am privit cu atenție chipul, încercând să găsesc o legătură între ceea ce vedeam și poza ucigașului din mintea mea. Tipul ăsta se bărbierise și nu făcuse o treabă prea grozavă. Smocuri de barbă, întunecate la culoare, contrastau cu tenul lui palid.

Din alte puncte de vedere, am văzut asemănarea. Era înalt, slăbănog și purta haine similare sau chiar identice cu cele pe care le purtase agresorul cu vreo șaizeci de ore în urmă.

Să fie chiar Alfred Brinkley? Oare un ucigaș periculos pur și simplu sunase la ușa mea ca să se predea? Sau ăsta era un altfel de nebun, unul care căuta lumina reflectoarelor?

Am ieșit pe trotuarul scăldat doar de razele lunii, ținând

strâns arma și ațintind-o spre pieptul bărbatului. Un iz de nespălat adie dinspre el.

— Eu sunt, zise, uitându-se în jos, la pantofi. Ziceați că mă căutați. V-am văzut la televizor. În magazinul de electronice.

— La pământ, am urlat la el. Cu fața în jos, degetele împreunate deasupra capului, la vedere.

Se legăna pe picioare.

— La pământ, acum! și el se culcă pe trotuar cu mâinile pe cap.

Ținându-i pistolul la ceafă, l-am percheziționat, verificând să nu aibă arme. În tot acest timp, prin minte mi se derulau imagini din filmarea lui Rooney.

Am găsit o armă în buzunarul jachetei sale, mi-am vârât-o la spatele centurii și mi-am continuat căutarea. Nu mai avea și altele.

Mi-am pus Glock-ul în toc și am scos cătușele de la centură.

— Cum te numești? l-am întrebat, trăgându-i la spate brațele subțiri ca niște bețe până când cătușele se închiseră în jurul încheieturilor.

Apoi am ridicat plicul de pe trotuar și mi l-am îndesat în buzunarul din față.

— Fred Brinkley, îmi răspunse, cu o voce din ce în ce mai neliniștită. Mă cunoașteți. Ați spus să vin, vă amintiți? „Îl vom găsi pe cel care a comis aceste crime îngrozitoare.” Mi-am notat.

Imaginile din filmarea lui Rooney îmi reveneau în minte. L-am văzut pe acest bărbat împușcând cinci oameni. L-am văzut împușcând-o pe Claire.

Cu o mână tremurândă, i-am scos portofelul din buzunarul de la șold, l-am deschis, am văzut permisul de conducere în lumina slabă a felinarului de peste drum.

Era chiar Alfred Brinkley.

Îl prinsesem.

I-am citit drepturile, dar Brinkley a renunțat la cel de a nu spune nimic și a declarat:

— Eu am făcut-o. Eu sunt ucigașul de pe feribot.

— Cum m-ai găsit, l-am întrebat?

— Adresa dumneavoastră e pe internet. La bibliotecă, îmi

spuse Brinkley. Să mă închideți, bine? Cred că sunt în stare să o fac din nou.

Tocmai atunci Jacobi opri mașina. Frânele scârțâiau. Sări de pe locul șoferului cu arma în mână.

— Nu ai putut să mă aștepți, Boxer?

— Domnul Brinkley e cooperant, Jacobi. Totul e sub control.

Dar văzându-l pe Jacobi, știind că pericolul trecuse, am simțit un val de ușurare care mă făcea să-mi doresc să râd, să plâng și să strig de bucurie în același timp.

— Bună treabă, l-am auzit pe Jacobi spunându-mi.

I-am simțit mâna pe umăr. Am tras adânc aer în piept. Am încercat să mă calmez, în timp ce Jacobi mă ajuta să-l ridic pe Brinkley în picioare.

Când l-am așezat pe bancheta din spate în mașina lui Jacobi, Brinkley s-a întors spre mine:

— Vă mulțumesc, locotenente, zise, cu privirea rătăcită de nebun, cu fața schimonosită de un început de plâns. Știam că mă veți ajuta.

Capitolul 21

Jacobi m-a urmat în birou. Amândoi aveam nervii mai întinși decât corzile unei chitare. În timp ce așteptam ca Brinkley să treacă prin procedurile de înregistrare, ne-am așezat la masă, bând cafea și sfătuindu-ne ce era de făcut în continuare.

Brinkley mărturisise că era ucigașul de pe feribot și refuzase dreptul la un avocat. Dar declarația scrisă pe care mi-o dăduse era o povestire interminabilă și absurdă despre o lumină albă, despre oameni-șobolan și despre un pistol pe nume Bucky.

Trebuia să-i luăm o declarație pe care s-o înregistrăm, să arătăm că, deși Alfred Brinkley are probleme psihice, acum gândea rațional.

După ce l-am sunat pe Tracchio, i-am telefonat lui Cindy, care nu era doar o bună prietenă, ci și redactorul-șef al departamentului de investigații de la ziarul *Chronicle*. Am informat-o despre capturarea lui Brinkley, apoi m-am plimbat prin birou, urmărind cum limbile ceasului se mișcau cu o încetineală înnebunitoare în timp ce îl așteptam pe Tracchio.

La 9.15 lui Alfred Brinkley i se luaseră deja amprentele, i se făcuseră fotografii, hainele îi fuseseră schimbate cu o uniformă de închisoare pentru ca îmbrăcămintea lui să poată fi analizată pentru urme de sânge sau reziduuri de praf de pușcă.

I-am cerut lui Brinkley să lase un tehnician să-i recolteze sânge și i-am explicat motivul:

— Vreau să mă asigur că nu ești sub influența alcoolului sau a drogurilor când îți luăm declarația.

— Sunt curat, îmi spuse Brinkley, ridicându-și mâneca.

Acum Brinkley ne aștepta în sala de interogatoriu numărul doi. Era o cutie cu o cameră de luat vederi suspendată care funcționa aproape tot timpul.

Eu și Jacobi ne-am alăturat lui Brinkley în camera cu pereți gri, ne-am tras două scaune lângă masa de metal scrijelit și ne-am așezat vizavi de criminal.

Încă mi se mai făcea pielea găină când mă uitam la fața lui

palidă și neîngrijită.

Îmi amintea ce mi-a spus: „Eu sunt făptașul”.

Capitolul 22

Brinkley era nervos. Lovea cu genunchii partea de dedesubt a mesei și-și încrucișase încheieturile încătușate în așa fel încât să-și poată trage firele de păr de pe brațe.

— Domnule Brinkley, înțelegeți că aveți dreptul să nu spuneți nimic? l-am întrebat.

A încuviințat din cap în timp ce îi mai citeam încă o dată drepturile.

— Domnule Brinkley, vă înțelegeți drepturile?

— Da, a răspuns el.

I-am pus în față un document de renunțare la aceste drepturi pe care l-a semnat. Am auzit zgomotul unui scaun pe podea în camera de observație din spatele oglinzii și zumzăitul ușor al camerei de supraveghere suspendate. Interogatoriul începuse.

— Știți ce zi e azi?

— E luni, îmi răspunse.

— Unde locuiți?

— Prin stații de tren. Magazine de computere. Uneori la bibliotecă.

— Știți unde vă aflați acum?

— La sediul poliției, Bryant Street, numărul 850.

— Foarte bine, domnule Brinkley. Puteți să-mi spuneți dacă ați călătorit cu feribotul *Del Norte* alaltăieri, sâmbătă?

— Da, e adevărat. Era o zi plăcută. Am găsit un bilet în piața agricolă, povesti el. Nu cred că a fost o infracțiune să folosesc acel bilet, nu? ne-a întrebat.

— L-ați luat de la cineva?

— Nu, l-am găsit pe jos.

— În acest caz, o să trecem cu vederea, îi spuse Jacobi.

Brinkley arăta mai calm acum și mult mai tânăr decât era.

Începea să mă irite faptul că părea copilăros, chiar inofensiv. Parcă ar fi fost și el o victimă în felul lui.

M-am gândit la cum l-ar privi un juriu. I s-ar face milă de el?

„Nevinovat" pe motiv că e o persoană plăcută și în același

timp nebun de legat?

— La întoarcere, domnule Brinkley... am început eu.

— Puteți să-mi spuneți Fred.

— În regulă, Fred. În timp ce *Del Norte* intra la docuri în San Francisco, ai scos o armă și ai tras asupra unor pasageri?

— Am fost nevoit să o fac, zise. Vocea i se sparse, devenind dintr-odată tensionată. Mama băiatului... uite ce e, am făcut o faptă rea. Știu asta și vreau să fiu pedepsit.

— I-ai împușcat pe acei oameni? am insistat eu.

— Da, am făcut-o! Am împușcat-o pe acea mamă și pe fiul ei. Și pe cei doi bărbați. Și pe cealaltă femeie care se uita la mine de parcă știa tot ce se petrecea în capul meu. Îmi pare rău. Mă simțeam foarte bine până când totul a luat o întorsătură urâtă.

— Dar ai plănuit acest atac, nu-i așa? am întrebat, stăpânindu-mi vocea, chiar zâmbindu-i încurajator lui Brinkley. E adevărat că aveai la tine o armă încărcată, nu?

— Întotdeauna îl port pe Bucky cu mine, zise Brinkley. Dar nu am vrut să le fac rău acelor oameni. Nu-i cunoșteam. Nici nu credeam că sunt reali până când am văzut înregistrarea la televizor.

— Așa deci. Și atunci de ce i-ai împușcat? întrebă Jacobi.

Brinkley se uită peste capul meu în oglinda dublă.

— Vocile mi-au spus să o fac.

Să fie ăsta adevărul? Sau își pregătea Brinkley încă de pe acum apărarea în temeiul nebuniei?

Jacobi îl întrebă despre ce voci vorbea, dar Brinkley încetă să ne mai răspundă. Bărbia îi căzu în piept și începu să bolborosească:

— Vreau să mă închideți. Veți face asta? Chiar trebuie să dorm.

— Sunt sigură că o să-ți găsim o celulă goală la etajul zece, i-am zis.

Am bătut la ușă și sergentul Steve Hall intră în sala de interogatoriu. Rămase în picioare în spatele deținutului.

— Domnule Brinkley, i-am zis în timp ce ne ridicam cu toții, sunteți acuzat de uciderea a patru oameni, tentativă de omor asupra unei persoane și vreo paisprezece infracțiuni mai puțin

grave. Găsiți-vă un avocat bun.

— Vă mulțumesc, zise Brinkley, privindu-mă în ochi pentru prima dată. Sunteți o persoană corectă. Apreciez mult ce ați făcut.

Capitolul 23

A doua zi de dimineață, la ușă mă aștepta ziarul, cu un titlu uriaș pe prima pagină, deasupra numelui lui Cindy: „UCIGAȘUL DE PE FERIBOT CAPTURAT”.

Când am ajuns la sediu, o mână de reporteri mă așteptau.

— Cum te simți, locotenente?

— Fantastic, le-am răspuns rânjind. Cum nu se poate mai bine.

Am răspuns la întrebări, am făcut elogiul echipei și am zâmbit pentru câteva fotografii înainte să intru în clădire și să iau liftul până la etajul trei.

Când am intrat pe ușă, Brenda lovi un mic gong pe care îl păstra la postul de lucru, apoi se ridică și mă îmbrățișă. Vedeam florile de pe biroul meu de la celălalt capăt al încăperii.

I-am adunat pe toți și le-am mulțumit pentru eforturile depuse și, când inspectorul Lemke m-a întrebat dacă n-aș putea să dau lecții despre cum să faci criminalii să apară la comandă, ne-am prăpădit cu toții de râs.

— Am înțeles că trebuie să-ți miști nasul precum Samantha, zise el, dar nu se întâmplă nimic.

— Trebuie să miști din nas, să-ți încrucișezi brațele și să clipești în același timp! completă Rodriguez.

Tocmai îmi turnam o cafea, înainte să mă afund în teancul gros de hârtii care-mi ocupa jumătate din birou, când Brenda își băgă capul pe ușă zicându-mi:

— Șeful pe linia unu.

Am intrat în biroul meu, am dat la o parte un coș uriaș de flori de pe masă. Am aruncat o privire la bilețelul care se vedea printre trandafiri. Multe îmbrățișări și săruturi de la Joe, iubitul meu minunat.

Încă mai zâmbeam când am apăsat butonul intermitent al telefonului. Șeful mă invită cu o voce molcomă să urc în biroul lui.

— Stai să-i chem și pe ceilalți din echipă.

— Nu, vino singură.

I-am spus Brendei că mă întorc în câteva minute şi am luat-o pe scări spre biroul cu mobilă de nuc de la etajul cinci.

Şeful se ridică în picioare în momentul în care am intrat, îmi întinse mâna cărnoasă peste birou şi zise:

— Boxer, faptul că l-ai prins pe psihopatul ăla face ca astăzi să fie o zi bună pentru Poliţia din San Francisco. Vreau să-ţi mulţumesc din nou pentru că ai făcut o treabă excelentă.

— Mulţumesc, şefule. Şi mulţumesc că m-ai susţinut, am zis.

Mă pregăteam să plec, dar pe chipul lui apăru o expresie de jenă pe care nu i-o mai văzusem înainte.

Îmi făcu semn să iau loc, după care se aşeză şi el, legănându-şi scaunul înainte şi înapoi pe folia din acrilic care proteja covorul, înainte de a-şi împreuna mâinile pe burtă.

— Lindsay, am ajuns la o concluzie cu care m-am luptat din răsputeri.

„Avea oare să-mi dea mai mulţi oameni?”

„Un buget mai mare pentru orele suplimentare?"

— Te-am urmărit îndeaproape cum ai lucrat la acest caz şi sunt impresionat de tenacitatea şi determinarea de care ai dat dovadă pe parcursul investigaţiei.

— Mulţumesc.

— Şi trebuie să recunosc că tu ai avut dreptate, şi eu m-am înşelat amarnic.

„În legătură cu ce?”

Mintea-mi alerga să-i anticipeze cuvintele, încercând să i-o ia înainte măcar cu jumătate de secundă – dar nu reuşea.

— După cum mi-ai spus şi tu, continuă Tracchio, locul tău e pe stradă, nu într-un birou. Şi înţeleg acum. În sfârşit, înţeleg. Pur şi simplu munca de birou nu e decât o irosire a talentului tău.

M-am holbat la şeful meu care puse o insignă pe biroul din faţa mea.

— Felicitări, Boxer, pentru o binemeritată retrogradare la gradul de sergent.

Capitolul 24

Vestea mă ameți ca o lovitură de măciucă în moalele capului.

Îl auzeam pe Tracchio vorbind, dar undeva în depărtare, ca și cum biroul său ar fi fost proiectat prin perete de cealaltă parte a autostrăzii.

— Îți voi supraveghea activitatea. Desigur, vei primi același salariu ca și până acum...

În mintea mea strigam: „Retrogradare? Mă retrogradezi? Azi? Chiar azi!"

M-am prins de marginea biroului, simțind nevoia să mă sprijin. Tracchio se lăsă înapoi în scaun. Expresia de pe fața lui îmi spunea că era la fel de surprins de reacția mea, pe cât fusesem eu de vestea lui.

— Care e problema, Boxer? Nu asta ți-ai dorit? Mă bați la cap de luni de zile...

— Nu, adică, da. Așa e. Dar nu mă așteptam...

— Haide, Boxer. Ce vrei să-mi spui, de fapt? Toată noaptea am tratat cu șefii și cu subalternii tăi ca să obțin aprobarea, și asta numai pentru că tu mi-ai spus că-ți dorești acest lucru.

Am deschis gura să vorbesc, dar am închis-o la loc.

— Lasă-mi puțin timp să mă obișnuiesc cu ideea, bine, Tony? am bolborosit.

— Mă dau bătut, zise Tracchio, ridicând capsatorul și izbindu-l de birou. Nu te înțeleg. Nu te voi înțelege niciodată. Nici nu mai încerc, Boxer!

Nu-mi amintesc cum am plecat din biroul șefului, dar îmi amintesc că am avut mult de mers până la scări și că, atunci când am trecut pe lângă birourile lor le-am zâmbit forțat celor care m-au felicitat.

Mintea mi se blocase.

„Ce naiba a fost oare în capul meu?"

Și ce voiam de fapt?

Am ajuns la scări și coboram spre biroul comun sprijinindu-mă cu toată greutatea de balustradă, când l-am văzut pe Jacobi

urcând treptele în întâmpinarea mea.

— Warren, n-o să-ți vină să crezi.

— Hai să plecăm de aici, zise.

Am coborât scările spre parter și am ieșit în stradă, îndreptându-ne spre piața de flori.

— M-a sunat Tracchio aseară, îmi povesti Jacobi pe drum.

Mi-am ridicat privirea spre el. Nu existaseră niciodată secrete între mine și Jacobi. M-am simțit zdruncinată citind durerea de pe fața lui.

— Mi-a oferit mie postul, Lindsay. Postul tău. Dar i-am spus că nu-l voi accepta dacă tu nu ești de acord.

Zguduitura pe care am simțit-o sub tălpi se datora, cu siguranță, trenului care tocmai intra în stație, dar mie mi s-a părut un cutremur în toată regula.

Știam ce trebuia să spun: „Felicitări. Excelentă alegere. Te vei descurca de minune, Jacobi".

Dar nu puteam rosti cuvintele.

— Am nevoie de timp să reflectez la cele întâmplate, Jacobi, îmi iau liber azi, am bâiguit.

— Bineînțeles, Lindsay. Nimeni nu va face nimic decât dacă...

— Poate și mâine.

— Lindsay, oprește-te. Vorbește cu mine.

Dar eu eram deja departe.

Am traversat aiurea strada, mi-am luat mașina din parcare și am luat-o pe Bryant Street, spre Sixth și de acolo pe 280 South care ducea în Potrero Hill.

Mi-am scos telefonul de la centură și am folosit reapelarea automată să-l sun pe Joe. În timp ce ascultam tonul de apel, am apăsat pedala de accelerație și am trecut pe banda de viteză. Era ora unu după-amiaza în Washington.

„Răspunde, Joe!"

A intrat căsuța vocală și am lăsat un mesaj:

— Sună-mă, te rog.

Apoi am telefonat la San Francisco General.

I-am cerut operatoarei să-mi facă legătura cu Claire.

Capitolul 25

Speram să o aud pe Claire, dar a răspuns Edmund la telefon.

Vocea lui îmi spunea că-și petrecuse încă o noapte dormind pe scaun.

— Cum se simte Claire? am întrebat, înghițindu-mi nodul din gât.

— E la RMN, mă informă el.

— Spune-i că l-am prins pe atacator, am zis. A mărturisit și e la închisoare.

I-am spus lui Edmund că o să vin mai târziu să o văd pe Claire, apoi l-am sunat din nou pe Joe. De data aceasta mi-a răspuns robotul de la birou, așa că am încercat să sun la el acasă.

Din nou robotul.

M-am oprit la semaforul de pe Eighteenth Street, bătând nerăbdătoare cu degetele în volan. Am apăsat pedala de accelerație când lumina semaforului s-a făcut verde.

Mi-am amintit dintr-odată de ziua în care fusesem promovată locotenent, imediat după ce-l capturasem pe „ucigașul de miri", un psihopat care își câștigase cu siguranță un binemeritat loc fruntaș în galeria celor mai josnici criminali. La momentul respectiv, am văzut promovarea mea ca pe o numire pe motive politice. Nicio femeie nu mai ocupase această poziție înaintea mea. Am urcat pe podium și i-am lăsat să-mi prindă decorația pe piept, fără să știu dacă îmi doream într-adevăr puterea și responsabilitatea pe care le aducea funcția.

Cred că încă nu știam.

Eu însămi cerusem să fiu lăsată să lucrez din nou pe teren, deci nu era de mirare că Tracchio nu mi-a înțeles reacția. La dracu'. Nici măcar eu nu mi-o înțelegeam.

Dar uneori nu poți fi sigur de unele lucruri până nu te confrunți cu ele.

Faptul că Tracchio îmi supraveghea activitatea nu făcea nici cât o ceapă degerată.

Urma să fiu retrogradată.

Puteam oare să accept ordine de la Jacobi?

„I-am spus că nu voi accepta postul decât dacă ești tu de acord", îmi spusese Jacobi.

Simțeam nevoia să vorbesc cu Joe.

Am întins mâna după telefonul lăsat pe scaunul din dreapta și am apăsat butonul de reapelare. Vocea lui Joe înregistrată pe mesajul de întâmpinare îmi trezea atât de multe amintiri: călătoriile de poveste pe care le făcusem împreună, felul în care făceam dragoste, lucrurile mărunte pe care le adoram la Joe – savurasem fiecare moment pentru că nu știam când ne vom revedea.

Ce n-aș fi dat să fiu în brațele lui în acea seară, să mă învăluie cu dragostea lui, să mă simt înțeleasă. Atingerea lui putea alunga orice necaz...

Am închis telefonul fără să las niciun mesaj și am sunat la celelalte două numere ale lui Joe – aceeași poveste.

Am intrat cu mașina într-o parcare, am tras frâna de mână și am stat acolo ca o idioată, privind în gol, dorindu-mi să-l pot vedea pe Joe.

Apoi mi-a venit o idee genială.

Dar stai, chiar puteam să-l văd.

Capitolul 26

Nu semănăm cu nimeni dintre cei aflați în sala de îmbarcare a aeroportului: toți bărbați în costume gri cu cravate roșii sau albastre – și eu. Mă îmbrăcasem cu un pulover de caşmir cu guler în V, de culoarea untului, o pereche de blugi strâmți și o jachetă cambrată din tweed. Părul îmi strălucea ca o aură. Bărbații îmi aruncau priviri pe furiș, flatându-mi egoul.

În timp ce așteptam să mă îmbarc, bifam în gând lucrurile pe care trebuia să le fi făcut: să mă asigur că persoana care avea grijă de Martha, cățelușa mea, era la datorie, să-mi încui pistolul și insigna în sertar, să-mi las telefonul în mașină. De fapt, îmi lăsasem telefonul în mașină din neglijență, dar nu era nevoie de un psihiatru ca să-mi dau seama că, descotorosindu-mă de toate aceste lucruri, îi spuneam Slujbei să se ducă naibii.

Nu aveam multe bagaje, dar luasem cu mine obiectele esențiale: rujul și biletul de călătorie dus-întors la clasa business cu destinația Reagan National, pe care Joe mi-l lăsase împreună cu cheile și un bilet pe care scria: „Acesta e permisul tău de a-l vizita pe Joe și e valabil oricând dorești. XOXO[8], Joe".

Urcându-mă în avion, am simțit că făceam un gest cam necugetat. Pe lângă faptul că plecam din oraș lăsând un conflict nerezolvat, mai era încă ceva care mă înspăimânta. Joe îmi mai făcuse vizite-surpriză, dar eu nu apărusem niciodată neanunțată la ușa lui.

Paharul de șampanie servit înainte de zbor mă ajută să mă calmez și, de îndată ce avionul decolă, mi-am lăsat scaunul pe spate și am adormit. M-am trezit doar când vocea pilotului anunța aterizarea avionului în Washington, D.C.

Numaidecât ce am aterizat, i-am dat șoferului de taxi adresa lui Joe din nord-vestul orașului.

O jumătate de oră mai târziu, taxiul ocolea elegant spațiul verde și fântânile arteziene din fața luxosului complex de apartamente Kennedy-Warren, construit în forma de L. La doar câteva minute după aceea, eram în aripa istorică a clădirii, la

ultimul etaj, în holul cu mochetă groasă, și sunam la ușa lui Joe.

Ei bine, iată-mă.

Cum nu răspundea, am sunat din nou. Apoi, am descuiat broasca de jos cu prima cheie și yala de sus cu cea de a doua și am deschis ușa.

L-am strigat pe nume:

— Joe? și am intrat în holul întunecat. L-am strigat din nou când mă apropiam de bucătărie.

Acum ajunsesem să mă întreb unde era totuși Joe. De ce nu răspunsese la niciunul din telefoane?

Bucătăria dădea spre o zonă spațioasă, plăcută, care era în același timp sufragerie și cameră de zi. Parchetul lucea sub șuvoiul de lumină care se revărsa prin ferestrele de la celălalt capăt al camerei, iar prin geam am văzut o terasă.

Am remarcat că mobila din lemn închis la culoare, cu tapițerie bogată, era într-o ordine desăvârșită.

La o a doua privire mi-a stat inima în loc.

Pe o canapea era ghemuită o femeie, întoarsă cu fața spre fereastră. Citea o revistă și de urechi îi atârnau căștile albe de la ipod.

Eram prea șocată să fac vreo mișcare.

Sau să vorbesc.

Capitolul 27

Inima îmi bătea tot mai tare pe măsură ce-mi concentram privirea asupra femeii care stătea pe canapea având alături un sandvici și o ceașcă de ceai, așezate pe măsuța de cafea.

I-am studiat topul negru, pantalonii de trening, părul des, cu șuvițe blonde, prins într-un coc la ceafa, picioarele goale.

Corpul parcă mi se golise de sânge, cu excepția furnicăturilor pe care le simțeam în vârfurile degetelor. Oare Joe dusese o viață dublă în timp ce eu eram în San Francisco, așteptând telefoanele și vizitele lui?

Fața mi-era roșie de furie, dar și de rușine. Nu știam dacă să urlu sau să fug.

Cum putuse Joe să mă înșele?

Femeia trebuie să-mi fi văzut reflexia în geam. Scăpă revista, își duse mâinile la față și țipă.

Am țipat și eu:

— Cine naiba ești tu?

— Dar tu? strigă la rândul ei.

Părul i se desfăcu din coc în timp ce-și scoase cu o mișcare violentă căștile din urechi.

— Sunt iubita lui Joe, i-am răspuns.

Mă simțeam goală și vulnerabilă și mi-aș fi dorit să am o insignă pe care să i-o bag sub nas. Orice fel de insignă.

„Joe, ce ai făcut?”

— Eu sunt Milda, se prezentă, ridicându-se brusc de pe canapea și conducându-mă în bucătărie. Lucrez aici. Fac curățenie pentru domnul Molinari.

Am izbucnit în râs, nu din amuzament, ci din cauza șocului.

A extras un cec din buzunarul pantalonilor și mi l-a arătat.

Dar eu nu mă puteam concentra la ce-mi spunea. Prin minte mi se învârteau imagini din ultimele zile.

Și prezența acestei tinere mă făcea să-mi pierd orice control asupra emoțiilor.

— Am terminat mai devreme și m-am gândit să stau jos două

minute, îmi explică în timp ce spăla vasele pe care le folosise. Vă rog să nu-i spuneți, bine?

Am dat din cap, amorțită.

— Nu, desigur că nu.

— Eu o să plec acum, îmi zise, închizând robinetele. Trebuie să-l iau pe fiul meu cu mașina și nu vreau să întârzii, așa că o să plec, bine?

Am aprobat din cap.

Am mers de-a lungul coridorului și am deschis ușa de la baie. Am deschis apoi dulăpiorul cu medicamente și m-am uitat printre cutii și sticluțe, căutând lac de unghii, tampoane, produse de machiaj.

Negăsind nimic, m-am dus în dormitor, o cameră spațioasă, mochetată, cu vedere înspre curte. Am dat în lături ușa de la dulapul lui Joe, am căutat să văd dacă nu găsesc pantofi de damă, mi-am trecut mâinile printre hainele de pe umerașe. Nici urmă de fuste sau bluze. Ce făceam, oare?

Doar îl cunoșteam pe Joe, nu?

M-am întors lângă pat și eram pe punctul de a-l desface ca să verific lenjeria, când mi-a căzut privirea pe o fotografie de pe noptieră. Eram eu și Joe în Sausalito, cu șase luni în urmă, el ținându-mă cu un braț pe după umeri, în timp ce vântul îmi răvășea părul peste față. Arătam amândoi foarte îndrăgostiți.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile, apăsându-i.

Mi-era atât de rușine. Plângeam cu suspine necontrolate. Stăteam pur și simplu în dormitorul lui Joe și plângeam.

Apoi am plecat și m-am întors în California.

Partea a doua
FATA CU OCHI CĂPRUI

Capitolul 28

Madison Tyler sări în pas de șotron folosindu-se de liniile de pe trotuar, apoi alergă înapoi la bona ei și o luă de mână. În timp ce se îndreptau spre parcul Alta Plaza, Madison zise:

— Ai auzit ce ți-am spus, Paola?

Paola Ricci îi strânse mâna micuță.

Câteodată încântătoarea precocitate a fetiței de cinci ani o depășea pe Paola.

— Bineînțeles, drăguță.

— Cum îți spuneam, începu fetița cu tonul ei hazliu de om matur, când interpretez *Bagatela* de Beethoven, primele note sunt ascendente și arată ca o scară albastră...

Fredonă notele.

— Apoi, în partea următoare, când apăs clapele mi-fa-mi, notele ies roz-verde-roz! exclamă ea.

— Deci îți imaginezi că notele au culoare?

— Nu, Paola, răspunse micuța cu o urmă de umor, dar răbdătoare. Notele sunt culori. Tu nu vezi culori în timp ce cânți?

— Nu. Cred că eu sunt mai prostuță, zise Paola. O dădăcuță-prostuță.

— Nu știu ce e aia, răspunse Madison, arborând un zâmbet strălucitor care îi făcea ochii mari și căprui să scânteieze. Dar sună tare amuzant.

Râseră cu poftă amândouă, Madison cuprinzând-o pe Paola de talie și îngropându-și fața în haina tinerei. Tocmai treceau prin fața școlii Waldorf, la doar vreo două străzi de casa unde Madison locuia cu părinții ei.

— E sâmbătă, îi șopti Madison Paolei. Pot nici să nu mă uit înspre școală sâmbăta.

Mai aveau doar o stradă până la parc. Văzând zidul de piatră care îl înconjura, Madison deveni și mai entuziasmată și schimbă subiectul.

— Mama zice că o să-mi ia un terrier Lakeland când o să fiu

un pic mai mare, îi spuse Madison în taină în timp ce traversau Divisadero Street. O să-i pun numele Wolfgang.

— Ce nume serios pentru un câine micuț, zise Paola, atentă să treacă strada în siguranță.

De-abia aruncă o privire unei dubițe negre parcate lângă gardul parcului. La urma urmei, dubițele scumpe sunt o priveliște la fel de obișnuită ca și ciorile în cartierul Pacific Heights.

Paola o ridică pe Madison de mână și copilul sări pe bordură, apoi se opri brusc în momentul în care cineva coborî din mașină și se îndreptă repede spre ele.

— Ce se întâmplă, Paola? o întrebă Madison pe bonă.

— E vreo problemă? îi strigă Paola bărbatului care cobora din mașină.

— Necazuri acasă. Trebuie să veniți cu noi chiar acum. Madison, mama ta a căzut pe scări.

Madison ieși din spatele bonei sale, strigând:

— Tati mi-a spus să nu mă urc niciodată în mașină cu necunoscuți! Și cu siguranță pe tine nu te cunosc!

Bărbatul o ridică pe copilă ca pe un sac de făină și o aruncă pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce ea țipa:

— Ajutor! Lasă-mă jos!

— Urcă, îi porunci bărbatul Paolei. Ținea o armă îndreptată spre pieptul ei. Urcă sau ia-ți la revedere de la fată.

Capitolul 29

Eu și Rich Conklin petrecuserăm o dimineață sinistră investigând un caz brutal de atac armat dintr-o mașină și tocmai ne întorseserăm la sediu când Jacobi ne făcu semn cu mâna să mergem la el în birou.

Am traversat podeaua acoperită cu linoleum gri, îndreptându-ne spre biroul ca o cutiuță de sticlă, și ne-am luat în primire locurile. Conklin s-a cocoțat pe marginea dulăpiorului, unde obișnuia să stea Jacobi, iar eu m-am așezat pe scaunul de lângă biroul lui Jacobi, privindu-l pe acesta cum se lăfăie pe locul care fusese cândva al meu.

Încercam încă să mă obișnuiesc cu noua situație. Am privit în jur la dezordinea pe care Jacobi reușise să o creeze în mai puțin de două săptămâni: teancuri de ziare erau adunate pe podea și pervaz, iar dinspre coșul de gunoi venea miros de mâncare.

— Ești un porc, Jacobi, i-am zis. Unul dintr-ăia care stau în cocină.

Jacobi izbucni în râs, un lucru pe care îl făcuse mai mult în ultimele zile decât în ultimii doi ani și, în ciuda faptului că orgoliul îmi fusese rănit, mă bucuram că nu mai era morocănos. Era un polițist grozav, priceput la a descurca situații încurcate, iar eu încercam să-mi regăsesc afecțiunea pentru el.

Jacobi tuși de câteva ori și zise:

— E vorba de o răpire.

— Și cum merg investigațiile? întrebă Conklin.

— Brigada de Infracțiuni majore se ocupă de caz de câteva ore, dar tocmai am vorbit cu un martor și se pare că avem de-a face și cu o posibilă crimă, explică Jacobi. Vom colabora cu locotenentul Macklin.

Un zumzăit se auzi din direcția computerului când Jacobi îl porni – un lucru pe care nu-l făcuse niciodată înainte de a primi noua insignă. Alese un CD din grămada de lucruri de pe biroul său și-l introduse cu o mișcare neîndemânatică în unitatea de CD/DVD a computerului.

— O fetiță de cinci ani, ne informă el, se îndrepta înspre parc cu bona ei când au fost răpite, în jurul orei nouă dimineața. Bona se numește Paola Ricci, venită din Cremona, Italia, cu o viză de lucru. Copila e Madison Tyler.

— Tyler? Tyler de la *Chronicle?*

— Aha. Henry Tyler e tatăl fetiței.

— Ziceai că avem un martor la răpire?

— Așa e, Boxer. O femeie care își plimba schnauzerul înainte de a merge la serviciu a văzut o siluetă gri ieșind dintr-o dubiță neagră parcată lângă parcul Alta Piaza, pe Scott Street.

— Cum adică, o siluetă? întrebă Conklin.

— N-a putut să vadă decât că e o persoană îmbrăcată în gri, nu știe dacă era bărbat sau femeie, pentru că persoana respectivă era întoarsă cu spatele spre ea și nici femeia nu s-a uitat atent. De asemenea, nu a putut identifica marca mașinii. Zice că totul s-a petrecut prea repede.

— Și de ce suspectăm că e vorba de o crimă? am întrebat.

— Martorul zice că, de îndată ce mașina a luat colțul străzii, a auzit o bubuitură. Apoi a văzut sânge împrăștiindu-se pe geamul din spate al mașinii.

Capitolul 30

Jacobi apăsă mouse-ul de câteva ori, apoi întoarse laptopul ca eu și Conklin să putem vedea înregistrarea care se derula pe ecran.

— Ea e Madison Tyler, zise el.

În prim-plan era un copilaș blond care ieșise pe scenă din spatele cortinei. Purta o rochie simplă de catifea bleumarin, cu guler de dantelă, șosete și săndăluțe roșii cu baretă.

Era pur și simplu cea mai frumoasă fetiță pe care o văzusem vreodată, dar avea o privire inteligentă care contrazicea ideea că ar fi fost doar o regină a concursurilor de frumusețe pentru copii.

Sunetul aplauzelor umplu biroul lui Jacobi când fetița urcă pe un scăunel în fața unui pian Steinway cu coadă.

Aplauzele se potoliră și ea începu să cânte o bucată de muzică clasică pe care n-am recunoscut-o și care era în mod evident complicată, dar copila nu părea să facă vreo greșeală.

Termină bucata cu o înfloritură, trecându-și degetele peste clape atât cât îi permitea lungimea brațului, făcând notele să răsune deasupra aplauzelor și strigătelor de apreciere din partea publicului.

Madison se întoarse și se adresă spectatorilor:

— Mă voi descurca mult mai bine când îmi vor mai crește brațele.

În boxe auzeam cum spectatorii râdeau încântați și un băiat de vreo nouă ani ieși din culise și-i oferi un buchet.

— Părinții ei au primit vreun telefon? am întrebat, cu ochii înlăcrimați încă din cauza înregistrării.

— E încă devreme, dar nu, nu i-a contactat nimeni deocamdată, zise Jacobi. Niciun semn. Nicio cerere de răscumpărare până acum.

Capitolul 31

Cindy Thomas lucra din biroul ei de acasă pe care și-l instalase în cel mai mic din cele două dormitoare ale noului ei apartament. Folosea CNN-ul ca sunet de fundal în timp ce redacta la computer, absorbită de povestea pe care o scria despre procesul lui Alfred Brinkley, care avea să înceapă în scurt timp. Se gândi să nu răspundă la telefon când îl auzi sunând lângă cotul ei.

Apoi văzu identitatea apelantului și ridică repede receptorul din furcă.

— Domnule Tyler? zise ea.

Vocea lui Henry Tyler suna sinistru, ca dintr-o peșteră, și era aproape de nerecunoscut. Cindy fu aproape convinsă că se ținea de glume, deși știa că nu-i stă în fire.

Ascultă cu atenție, cu răsuflarea tăiată, zicând:

— Nu... vai, nu. Încerca să-l înțeleagă pe bărbatul care plângea, pierzându-și șirul gândurilor și fiind nevoit să o pună pe Cindy să repete ceea ce chiar el îi spusese deja.

— Purta o haină albastră, îl ajută Cindy.

— Așa e. O haină bleumarin, un pulover roșu, pantaloni albaștri, pantofi roșii.

— O să-ți trimit un exemplar într-o oră, zise Cindy, și până atunci vei fi primit vești de la nemernicii ăia. Îți vor spune cât trebuie să plătești ca să o primești înapoi pe Maddy. Cu siguranță o vor elibera.

Cindy își luă rămas-bun de la directorul ziarului *Chronicle,* puse receptorul în furcă și rămase un moment nemișcată, cu mâinile încleștate pe brațele scaunului, cuprinsă de o frică viscerală.

Se ocupase de destule cazuri de răpiri ca să știe că, dacă fetița nu era găsită în douăzeci și patru de ore, șansele de a o recupera în viață se reduceau la jumătate. Dacă nu va fi găsită nici a doua zi, șansele se înjumătățeau din nou.

Își aminti de ultima dată când o văzuse pe Madison: la

începutul verii, când tatăl ei o adusese cu el la birou.

Preț de vreo douăzeci de minute, Madison se agitase în scaunul de vizavi de Cindy, mâzgălind pe un carneţel şi prefăcându-se că era reporter. Îi lua un interviu lui Cindy în legătură cu slujba ei.

— De ce termenul-limită se numeşte *deadline?* Ţi se face vreodată frică atunci când scrii despre infractori? Care e cea mai stupidă poveste pe care ai scris-o până acum?

Maddy era un copil încântător, amuzant şi deloc răsfăţat, şi Cindy simţise că i se lua pe nedrept ceva drag atunci când secretara lui Tyler revenise, zicând:

— Haide, Madison. Domnişoara Thomas are de lucru.

Cindy o sărutase pe obraz cu afecţiune şi entuziasm, zicând:

— Ştiai că eşti frumoasă ca o păpuşă?

Madison îi înconjurase gâtul cu braţele şi o sărutase la rândul ei.

— Pe curând! Ne revedem la rubrica de mondenităţi! strigă Cindy în urma ei, iar Madison se întorsese, zâmbind larg.

— Voi fi acolo!

Acum Cindy îşi îndreptă privirea spre ecranul alb al computerului. Se simţea paralizată de frică la gândul că Madison era ţinută captivă de oameni cărora nu le păsa de ea, că s-ar putea să fie închisă şi legată în portbagajul unei maşini, agresată sexual, dacă nu cumva chiar moartă.

Cindy deschise un document nou şi, după câteva încercări eşuate, simţi povestea înfiripându-se sub degetele ei. „Fiica de cinci ani a editorului asociat al ziarului *Chronicle,* Henry Tyler, a fost răpită în această dimineaţă la doar câteva străzi de locuinţa ei..."

Auzea în minte vocea lui Henry Tyler, sugrumată de suferinţă: „Scrie articolul, Cindy. Şi roagă-te lui Dumnezeu ca Madison să se întoarcă înainte să-l publicăm!

Capitolul 32

Yuki Castellano era așezată în rândul trei din sala de ședință a Curții Superioarei și aștepta ca grefierul să ajungă să anunțe cazul ei.

Lucra la biroul Procurorului General doar de vreo lună și, deși profesase ca avocat al apărării într-un prestigios cabinet de avocatură timp de mai mulți ani, trecerea de partea acuzării se dovedise mai murdară, mai stresantă și mai complicată decât reprezentarea unor clienți cu stare în procese civile.

Era exact ceea ce își dorise.

Foștilor ei colegi nu le-ar fi venit să creadă cât de mult îi plăcea noua ei viață „de partea întunericului".

Scopul audierii de astăzi era stabilirea unei date pentru procesul lui Alfred Brinkley. La drept vorbind, exista un alt asistent al procurorului a cărui treabă era să asiste la ședințele astea plicticoase și să țină evidența audierilor.

Dar Yuki nu voia să împartă acest caz cu nimeni.

Fusese aleasă de Leonard Parisi, adjunctul procurorului general, să-l asiste în acest proces atât de important pentru ea. Alfred Brinkley omorâse patru oameni. Doar printr-un miracol n-o omorâse și pe Claire Washburn, una dintre cele mai dragi prietene ale lui Yuki.

Aruncă o privire în jos, printre rândurile de scaune ocupate de drogați și de cei acuzați de abuz asupra copiilor. Alte scaune erau ocupate de mamele și prietenele lor sau de avocații din oficiu care discutau cu clienții lor.

În cele din urmă, privirea i se opri la Barbara Blanco, avocat din oficiu, care ii șoptea ceva ucigașului de pe feribot. Blanco era o femeie isteață care, la fel ca ea, trăsese lozul cel mare cu cazul lui Alfred Brinkley.

Blanco pledase „nevinovat" în numele clientului său la prima înfățișare și va încerca să anuleze declarația pe care acesta o dăduse înainte de începerea procesului. Avea să susțină că Brinkley nu fusese în deplinătatea facultăților mintale când

comisese crimele și că după aceea i se prescriseseră medicamente. Se va strădui să-l scoată în afara sistemului penal pentru a-l preda celui medical.

Să încerce numai.

Grefierul strigă numărul cazului și Yuki își simți pulsul accelerându-i-se când închise laptopul și se îndreptă înspre judecător.

Alfred Brinkley își urma avocata, blând ca un mieluşel, prezentabil și mai puțin agitat decât la prima înfățișare – ceea ce era cu atât mai bine.

Yuki deschise ușița de lemn dintre spațiul rezervat publicului și cel destinat judecătorului și avocaților și se apropie de podium, ridicându-și privirea spre ochii albastru-ardezie ai judecătorului Norman Moore.

Moore le aruncă în treacăt o privire, apoi se uită pe programul ședințelor.

— În regulă. Ce-ar fi să rezolvăm problema asta cât mai repede, să zicem luni, pe 17 noiembrie?

— Statul e de acord, onorată instanță, zise Yuki.

Dar Blanco avu o altă idee.

— Onorată instanță, domnul Brinkley suferă de mult timp de o boală mintală. Trebuie evaluat conform secțiunii 1368 din Codul Penal pentru a determina dacă este sau nu apt pentru proces.

Moore își puse mâinile pe birou, oftă și zise:

— Bine, domnișoară Blanco. Doamna doctor Charlene Everedt s-a întors din concediu și mi-a spus azi-dimineață că are un pic de timp liber. O să-i facă examinarea psihiatrică domnului Brinkley.

Ochii i se îndreptară apoi spre Yuki.

— Domnișoara Castellano, nu-i așa?

— Așa e, onorată instanță. Asta e o tactică de tergiversare, zise ea, rostind cuvintele repede și tăios, în stilul ei furtunos. Avocatul apărării vrea ca domnul Brinkley, clientul său, să nu se mai afle în atenția publicului pentru ca agitația din presă să se potolească. Domnișoara Blanco știe foarte bine că domnul Brinkley e apt pentru proces. A ucis patru oameni prin

împușcare. S-a predat. A mărturisit de bunăvoie. Statul dorește și chiar merită un proces rapid...

— Înțeleg ce dorește statul, domnișoară Castellano, zise judecătorul, stăvilindu-i avântul verbal cu o replică tărăgănată. Dar o să avem un rezultat rapid de la doamna doctor Everedt. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva zile. Statul poate aștepta atât, nu credeți?

— Da, domnule, răspunse Yuki.

Judecătorul i se adresă grefierului:

— Următorul caz.

Yuki părăsi sala de judecată prin ușa dublă.

O luă la dreapta, pe holul murdar pavat cu marmură care ducea la biroul ei, sperând ca psihiatrul numit de curte să vadă ceea ce ei și lui Lindsay li se părea clar ca lumina zilei.

Poate că Alfred Brinkley era nebun, dar nu din punct de vedere legal.

Săvârșise cu premeditare o crimă cvadruplă. În curând, dacă totul mergea bine, acuzarea va avea șansa să o dovedească.

Capitolul 33

I-am aruncat cheile lui Conklin și am urcat în mașina de poliție pe locul din dreapta.

Conklin fluieră nervos printre dinți în timp ce ieșeam de pe Bryant Street, ca să străbatem câteva cvartale pe Sixth și să traversăm Market Street îndreptându-ne spre Pacific Heights.

— Dacă ar fi ceva care să te facă să nu vrei copii, asta ar fi, zise el.

— Altfel?

— Aș vrea un trib întreg.

Am schimbat teorii despre răpire. Ne întrebam dacă chiar era vorba de o crimă sau dacă bona jucase vreun rol în răpire.

— Era de-a casei, am zis. Probabil că știa tot ce se întâmpla în casă. Câți bani aveau, obiceiurile și mișcările lor. Dacă Madison avea încredere în ea, răpirea ar fi fost floare la ureche.

— Atunci de ce ar fi ucis-o pe bonă? zise Conklin.

— Ei bine, poate că nu mai aveau nevoie de ea.

— O persoană mai puțin cu care să împartă răscumpărarea. Și totuși, s-o împuște sub privirea fetiței!

— Oare pe bonă au împușcat-o? am întrebat. Sau poate pe fetiță?

Ne-am cufundat în tăcere și am virat pe Washington, una dintre cele mai frumoase străzi din Pacific Heights.

Reședința Tyler era situată în mijlocul cvartalului străjuit de copaci: o casă maiestuoasă în stil victorian, zugrăvită în galben-pal, cu o dantelă de lemn sculptat sub streașină și plante care cădeau în cascadă peste marginea suporturilor. Era o casă de vis, genul de loc în care nu-ți imaginezi că poate pătrunde groaza.

Conklin parcă lângă bordură după care am urcat cele șase trepte ale scărilor pavate cu piatră de Napa până la ușa de la intrare.

Am ridicat ciocănelul de alamă și l-am lăsat să cadă pe plăcuța de pe ușa veche de stejar, știind că înăuntrul acelei case minunate se aflau doi oameni copleșiți de frică și de durere.

Capitolul 34

Henry Tyler deschise ușa și păli, părând că mă recunoaște. I-am arătat insigna.

— Sunt sergentul Boxer, iar acesta e inspectorul Conklin.

— Știu cine ești, îmi spuse. Ești prietena lui Cindy Thomas. De la Brigada Omoruri.

— Așa e, domnule Tyler, dar vă rog... nu avem nicio veste despre fiica dumneavoastră.

— Au mai trecut niște inspectori pe aici mai devreme, zise, conducându-ne pe un hol mochetat spre o cameră de zi somptuoasă, decorată cu obiecte de mobilier autentice în stilul anilor 1800 – cu antichități, covoare persane și tablouri cu oameni și câini aparținând unor vremuri apuse. Un pian era orientat spre fereastră și, în același timp, spre o priveliște panoramică, de milioane, a golfului.

Tyler ne pofti să luăm loc, așezându-se și el vizavi de noi pe o canapea *camelback*[9] din catifea.

— Am venit pentru că un martor al răpirii a auzit o împușcătură, am zis.

— O împușcătură?

— Nu avem niciun motiv să credem că Madison ar fi fost rănită, domnule Tyler, dar trebuie să aflăm mai multe despre fiica dumneavoastră și despre Paola Ricci.

Elizabeth Tyler intră în cameră, îmbrăcată în mătase bej și lână fină, cu ochii umflați și roșii de plâns. Se așeză lângă soțul ei și îl luă de mână.

— Doamna sergent mi-a spus că femeia care a văzut când a fost răpită Madison a auzit și o împușcătură!

— Dumnezeule, zise Elizabeth Tyler, sprijinindu-se de soțul ei, la capătul puterilor.

Le-am explicat din nou situația, străduindu-mă să îi liniștesc pe părinții lui Madison, spunându-le că nu știam decât că cineva trăsese cu arma. Nu am menționat nimic despre sângele de pe geam.

După ce doamna Tyler își mai reveni, Conklin întrebă dacă nu observaseră pe cineva suspect prin cartier.

— Nu am observat nimic neobișnuit, zise Tyler.

— În cartierul acesta ne purtăm de grijă unii altora, adăugă Elizabeth. Suntem niște băgăcioși declarați. Dacă cineva dintre noi ar fi văzut ceva suspect, ar fi sunat la poliție.

I-am întrebat pe soții Tyler despre deplasările din ultimele zile și despre obiceiurile lor – când plecau de acasă, la ce oră se duceau la culcare.

— Vorbiți-mi despre fiica dumneavoastră, le-am cerut. Fără rețineri.

Doamna Tyler se înseninã pentru un moment.

— E o fetiță foarte fericită. Iubește câinii. Și e un geniu al muzicii, să știți.

— Am văzut o înregistrare. Cânta la pian, am zis.

— Știți că are sinestezie? mă întrebă Elizabeth Tyler.

Am scuturat din cap.

— Ce e sinestezia?

— Când cântă sau aude muzică, ea vede notele sub formă de culori. E un dar minunat.

— E o afecțiune neurologică, o întrerupse Henry Tyler nerăbdător. N-are nimic de-a face cu răpirea ei. Precis e vorba de bani. Ce alt motiv ar putea exista?

— Ce ne puteți spune despre Paola? am întrebat.

— Vorbește foarte bine engleza, zise Tyler. Stă la noi doar de vreo două luni. De când, draga mea?

— Din septembrie. Imediat după ce Mala s-a întors acasă în Sri Lanka. Paolo avea recomandări excelente, zise doamna Tyler. Și Maddy a plăcut-o pe loc.

— Îi cunoașteți pe prietenii Paolei?

— Nu, ne spuse doamna Tyler. Nu avea voie să aducă pe nimeni la noi acasă. Era liberă în zilele de marți și în după amiezile de duminică și, îmi pare rău, dar chiar nu știu ce făcea în acele zile.

— Vorbea mult la telefon, zise Tyler. Madison mi-a spus. Deci trebuie să fi avut prieteni. Ce vreți să spuneți, inspectore? Crezi că ea se află în spatele poveștii?

— Vi se pare posibil?

— Desigur, aprobă Tyler. A văzut cum trăim. Poate a vrut și ea o astfel de viață. Ori poate vreun tip cu care se întâlnea i-a cerut să facă asta.

— În momentul de față nu putem exclude nicio posibilitate, am recunoscut eu.

— Nu contează cât ne va costa sau cine a făcut-o, zise Henry Tyler în timp ce soția lui se pregătea să izbucnească din nou în lacrimi, dar vă rog să ne găsiți fetița.

Capitolul 35

Camera Paolei Ricci din reședința Tyler era mică și feminină. Pe peretele din fața patului era un poster al unei echipe italiene de fotbal și deasupra căpătâiului avea un crucifix sculptat de mână.

Micuța încăpere avea trei uși: una dădea în hol, una se deschidea spre o baie, iar a treia făcea legătura cu camera lui Madison.

Patul era făcut, acoperit cu o cuvertură din pluș albastru și hainele erau puse în ordine pe umerașe – pulovere alese cu gust, fuste și bluze simple și un raft de jerseuri în culori neutre. Câteva perechi de pantofi cu talpa joasă erau aliniate pe podea și o geantă neagră de piele atârna de mânerul de la dulap.

Am deschis geanta Paolei, i-am căutat prin portofel.

Conform carnetului de conducere, Paola avea nouăsprezece ani.

— Are 1,79 metri, păr șaten, ochi albaștri – și îi place marijuana. Am scuturat punguța cu cele trei țigări pe care le găsisem într-un buzunar cu fermoar. Dar telefonul nu e aici. Trebuie să-l fi luat cu ea.

Am deschis unul dintre sertarele comodei, în vreme ce Conklin răsturnă portfardul.

Paola avea lenjerie intimă albă, de bumbac, dar și lenjerie de satin în culori tropicale pentru ocazii deosebite.

— Nici prea rea, nici prea cuminte, am zis.

Am intrat în baie și am deschis dulăpiorul de medicamente. Am văzut diversele demachiante și loțiuni pentru păr degradat și o cutie deschisă de Ortho Try-Cyclen, plasturi contraceptivi.

Cu cine se culca?

Cu un iubit? Cu Henry Tyler?

Nu ar fi fost pentru prima dată când o bonă ar fi avut o relație cu bărbatul din casă. Era ceva necurat la mijloc? O aventură care luase o întorsătură urâtă?

— Am găsit ceva, locotenente... adică sergente, strigă

Conklin.

Am revenit în dormitor.

— Dacă nu poți să-mi spui Boxer, i-am zis, încearcă să-mi spui Lindsay.

— Bine, zise el, și fața lui frumoasă se ilumină de un zâmbet larg. Lindsay, Paola ține un jurnal.

Capitolul 36

În timp ce Conklin se duse să cerceteze camera lui Madison, eu am răsfoit jurnalul bonei.

Paolo scria caligrafic și folosea simboluri și emoticonuri pentru a-și sublinia emoțiile.

Ar fi fost suficientă și o privire superficială asupra paginilor ca să înțeleg că Paola Ricci iubea America.

Ridica în slăvi cafenelele și buticurile de pe Fillmore Street și spunea că de-abia aștepta să se facă vreme frumoasă ca să poată sta afară cu prietenii, cum făcea acasă.

Dedicase pagini întregi unor ținute pe care le văzuse în vitrinele magazinelor și citase părerile prietenelor ei din San Francisco despre bărbați, haine și vedete.

Când le menționa pe prietenele ei, Paola folosea inițiale; astfel, bănuiam că fuma iarbă cu ME și LK în serile ei libere.

Am căutat referiri la Henry Tyler, dar Paola îl amintea rareori și când o făcea îl numea „domnul B".

Totuși, adăugase o înfloritură inițialei unui anume „G".

Paola povestea despre privirile intense pe care le schimbase cu el și despre dățile când doar îl zărise, dar aveam impresia clară că, oricine ar fi fost acest „G", aventura lor era doar în fază de proiect.

Persoana menționată cel mai adesea în jurnalul Paolei era Maddy. Acolo se, vedea dragostea pe care Paola i-o purta copilei. Chiar lipise niște desene și poezii de-ale lui Madison pe paginile jurnalului.

Nu scria nimic despre planuri, atribuire de roluri sau dorință de răzbunare.

Am închis carnețelul roșu al Paolei gândindu-mă că era un jurnal de călător naiv.

Sau poate că lăsase jurnalul tocmai ca să ne facă pe noi să credem asta.

Henry Tyler ne conduse pe mine și pe Conklin până la prima treaptă. Mă apucă de braț.

— Apreciez faptul că încercați să nu o alarmați pe soția mea, dar eu știu de ce sunteți aici. Se poate ca fiicei mele să i se fi întâmplat ceva deja. Vă rog, țineți-mă la curent cu tot. Vreau neapărat să-mi spuneți adevărul.

I-am dat îndureratului tată numărul meu de telefon și i-am promis să-l sun de mai multe ori pe zi. Când eu și Conklin am ieșit din casă, tehnicienii instalau sistemul de supraveghere a apelurilor telefonice, iar inspectorii de la Infracțiuni majore cercetau casele de pe Washington Street.

Am condus până la parcul Alta Piaza, o nestemată terasată care oferea priveliști de-o frumusețe ce-ți tăia respirația.

Parcul era plin de bone, de copii și de oameni care se recreau cu câinii lor în liniștea verde a parcului, dar și de polițiști care luau interviuri.

Eu și Conklin ne-am alăturat lor și împreună am reușit să vorbim cu toate bonele și cu toți copiii care o cunoșteau pe Madison, inclusiv cu bona cu inițialele ME, prietena pe care Paola o menționase în jurnal.

Madeline Ellis izbucni în lacrimi, mărturisindu-și îngrijorarea pentru Paola și Maddy.

— Parcă lumea pe care o știam s-a întors cu susul în jos, zise ea. Cartierul ăsta ar trebui să fie sigur.

Madeline vorbi cu o voce sugrumată, legănând căruciorul cu un bebeluș în el:

— E o fată de treabă. Și foarte tânără pentru vârsta ei.

Ne spuse că inițiala „G” din jurnalul Paolei venea de la George, al cărui nume de familie nu îl știa, chelner la cafeneaua Rhapsody. Flirtase cu Paola și ea îi răspunsese, dar Madeline era sigură că cei doi nu ieșiseră niciodată împreună.

L-am găsit pe George Henley servind la mesele din fața cafenelei Rhapsody de pe Fillmore Street și l-am interogat. L-am luat din scurt, am încercat să-l speriem, dar intuiția îmi spunea că nu era implicat în vreo răpire sau în vreo crimă.

Era doar un puști, un puști obișnuit, care lucra și făcea seralul în același timp, încercând să își ia diploma în arte frumoase.

George își șterse mâinile de șort, luă permisul Paolei din mâna mea și se uită la poza ei.

— Da, desigur, am văzut-o pe aici cu prietenele ei, zise. Dar până acum n-am știut cum o cheamă.

Capitolul 37

Soarele tocmai apunea peste Pacific Heights când am ieșit din apartamentul unui meșter pe nume Willy Evans care stătea deasupra garajului unui vecin de-ai lui Tyler. Omul era un ciudat cu niște unghii inimaginabil de murdare având peste o duzină de terarii cu șerpi și șopârle în locuința sa. Dar oricât de jegos era, Willy Evans avea un alibi pentru ora la care fusese răpită Madison.

Eu și Conklin ne-am încheiat nasturii de la haine și ne-am alăturat cercetărilor din cartier, arătând poze cu Madison proprietarilor care tocmai se întorceau de la serviciu.

Am speriat de moarte o groază de oameni nevinovați, dar de găsit n-am găsit niciun indiciu.

Întorși la sediu, ne-am adunat notițele și ideile într-un raport în care am menționat interviurile luate și faptul că familia Devine, vecinii care locuiau chiar lângă familia Tyler, fuseseră plecați în vacanță înainte, în timpul și după răpire și nu fuseseră intervievați. De asemenea, am notat că prietenii Paolei aveau o părere excelentă despre ea.

Mă apăsa o tristețe adâncă.

Singurul martor al răpirii îi spusese lui Jacobi că, la ora nouă dimineața, auzise o bubuitură și văzuse sânge împrăștiindu-se pe partea interioară a geamului din spate al mașinii.

Oare sângele îi aparținea Paolei?

Sau poate copilul opusese rezistență și primise un glonț ca să-i închidă gura?

I-am urat „noapte bună” lui Conklin și am mers cu mașina până la spital.

Claire dormea când am intrat în salonul ei.

Își deschise ochii și zise:

— Bună, drăguțo. Apoi adormi la loc.

Am stat cu ea o vreme, cufundată în fotoliul îmbrăcat în imitație de piele și chiar am ațipit câteva momente înainte să o sărut pe prietena mea pe obraz și să-mi iau rămas-bun de la ea.

Mi-am parcat mașina la câteva case de apartamentul meu și mi-am scos cheile. În timp ce urcam panta, prin minte îmi alergau încă gânduri legate de Madison Tyler.

Am clipit de câteva ori să fiu sigură că nu aveam halucinații.

Joe aștepta în fața apartamentului, așezat pe trepte, cu o lesă în jurul încheieturii și cu un braț în jurul Marthei.

S-a ridicat în picioare, iar eu m-am îndreptat spre brațele lui larg deschise, lăsându-mă purtată împreună cu el în jocul de umbre al lunii.

Ce bine era la el în brațe!

Capitolul 38

Din câte știam, Joe nu aflase încă despre păţaniile mele din Washington și acea seară nu mi se părea momentul potrivit să i le împărtășesc.

— I-ai dat de mâncare Marthei? am întrebat, trăgându-l mai aproape și încolăcindu-mi brațele în jurul gâtului lui ca să-i primesc sărutul.

— Am scos-o și la plimbare, murmură el. Și am cumpărat pui la rotisor și niște legume pentru reprezentanții speciei umane. Vinul e în frigider.

— Într-o bună zi, o să intru în casă și o să te împușc din greșeală.

— N-ai face tu una ca asta, nu-i așa, Blondino?

M-am dat înapoi, am zâmbit și am zis:

— Nu, nu aș face-o, Joe.

— Așa te vreau.

Apoi mă sărută din nou. Genunchii mi se înmuiară și simțeam că mă topesc la căldura trupului lui. Am urcat scările spre apartamentul meu, împreună cu căţelușa care lătra și ne aduna laolaltă ca pe oi, făcându-ne să râdem cu atâta poftă, încât ne lăsară puterile până am ajuns la ultimul etaj.

După cum ne era obiceiul... mâncarea trebuia să aștepte.

Joe îmi dădu jos hainele apoi se dezbrăcă și el și dădu drumul la duș, așteptând ca apa să ajungă la o temperatură potrivită. De îndată ce am intrat în cabina de duș, îmi puse mâinile pe perete și începu să mă spele încet, cu blândețe, mângâindu-mă până când am simțit nevoia să țip. Mă înfășură într-un prosop de baie și mă conduse la pat, mă puse jos încetișor și aprinse lampa cu abajur rozaliu de pe noptieră. Mă dezveli ca și cum am fi fost împreună pentru întâia oară, ca și cum îmi descoperea corpul pentru prima dată.

Mișcările lui îmi lăsară timp să-i admir pieptul lat, părul cârlionțat care îmi ghida privirea în jos – când am întins mâna, era pregătit.

— Întinde-te pe spate, îmi șopti în ureche.

Ce-mi plăcea cel mai mult la despărțirile lungi de Joe era faptul că, atunci când eram cu el, fiorul necunoscutului se împletea cu siguranța familiarității.

M-am întins pe perne, cu palmele în sus, în timp ce Joe mă făcea să-mi pierd controlul, sărutându-mă peste tot, trecându-și provocator degetele peste punctele fierbinți și apăsându-și trupul puternic pe al meu.

Mă topeam de căldura momentului, dar, deși îl doream cu disperare, ceva se întâmpla în mintea mea. Mă luptam cu sentimentele pe care le aveam față de Joe și nu știam de ce.

Apoi veni răspunsul: „Nu vreau să fac asta”.

Capitolul 39

Mă simțeam ca o nebună: în același timp îl doream și nu-l doream pe Joe.

Mai întâi, am încercat să mă conving că sentimentele mele contradictorii se datorau grijii pe care le-o purtam lui Madison și Paolei. Totuși, îmi venea mereu în minte rușinea de a-mi fi făcut pe neașteptate apariția la ușa lui Joe, cu aproape două săptămâni în urmă, când simțisem că aveam atât de multă nevoie de el, dar, totodată, că nu aveam ce căuta acolo.

Era întins lângă mine, cu mâna pe pântecul meu.

— Ce e, Lindsay?

Am scuturat din cap în semn că nu era nimic în neregulă, dar Joe m-a întors cu fața spre el și m-a făcut să-l privesc în ochii albaștri și adânci.

— Am avut o zi îngrozitoare, i-am spus.

— Desigur, zise, asta nu e ceva nou. Dar starea ta de spirit e nouă.

M-am simțit rușinată când ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu voiam să par vulnerabilă în fața lui Joe. Cel puțin nu în acel moment.

— Spune-mi ce ai pe suflet, Blondino, mă încurajă el.

M-am rostogolit înspre el și i-am cuprins pieptul cu brațul, odihnindu-mi capul pe umărul lui.

— Nu pot să mai suport situația asta, Joe.

— Știu, înțeleg cum te simți. Vreau să mă mut aici, dar nu e momentul potrivit.

Respiram încetișor la pieptul lui în timp ce el vorbea despre situația actuală a războiului, despre alegerile de anul viitor, despre atacurile cu bombă din marile orașe și despre atenția care se acorda apărării naționale.

După un timp, am încetat să-l mai ascult. M-am ridicat din pat și mi-am luat halatul.

— Te mai întorci? mă întrebă Joe.

— Tocmai asta e, am răspuns. De fiecare dată îmi pun aceeași

întrebare în legătură cu tine.

Joe a dat să protesteze, dar l-am oprit.

— Lasă-mă să vorbesc. M-am așezat pe marginea patului și am început: Relația noastră, pe cât e de minunată, pe atât de dureroasă poate fi pentru că știu că nu mă pot baza pe tine, Joe. Sunt prea bătrână pentru o dragoste cu năbădăi.

— Linds...

— Știi că am dreptate. Nu știu niciodată când o să te revăd sau dacă voi da de tine când te sun. Când ești aici, când nu ești, iar eu rămân, ducându-ți dorul. Nu avem timp să ne relaxăm împreună, să avem o viață de oameni normali. Am tot vorbit despre mutarea ta aici, dar știm amândoi că așa ceva e imposibil.

— Lindsay, îți jur...

— Nu mai pot să aștept să se schimbe guvernul sau să se termine războiul. Înțelegi?

Stătea așezat pe marginea patului, cu picioarele pe podea. Pe fața lui se citea atâta dragoste, încât a trebuit să-mi feresc privirea.

— Te iubesc, Lindsay. Hai să nu ne certăm, te rog. Trebuie să plec mâine-dimineață.

— Trebuie să pleci acum, Joe, m-am trezit zicând. Mă doare nespus să spun asta, dar nu mai vreau să aud promisiuni bine intenționate. Să punem capăt poveștii ăsteia, bine? Am trăit momente frumoase împreună. Te rog. Dacă mă iubești, lasă-mă, pleacă.

După ce Joe mă sărută de rămas-bun, m-am întins pe pat, privind îndelung tavanul în vreme ce lacrimile mi se prelingeau pe pernă, udând-o. Mă întrebam ce naiba făcusem.

Capitolul 40

Era sâmbătă seara, aproape de miezul nopții. Cindy dormea în noul ei apartament din Blakely Arms – singură – când fu trezită de o femeie care striga de mama focului ceva în limba spaniolă, undeva la etajul de deasupra.

O ușă se trânti, se auziră niște pași grăbiți, apoi scârțâitul unei balamale și o altă ușă trântită, de data aceasta mai aproape de apartamentul lui Cindy.

Să fie oare ușa de la casa scării?

Se auziră apoi alte strigăte, în josul străzii. Voci de bărbați se ridicară până la ferestrele ei de la etajul trei, după care urmară zgomotele unei încăierări.

Pe Cindy o bântuiau gânduri pe care nu le avusese niciodată în fostul bloc.

Era oare în siguranță aici?

Să fie până la urmă prețul grozav pe care îl plătise pentru locuință o afacere proastă?

Dădu plapuma la o parte, ieși din dormitor și se îndreptă spre living și holul spațios. Aruncă o privire prin vizor – nu văzu pe nimeni. Răsuci zăvorul – stânga-dreapta-stânga-dreapta – înainte de a se întoarce la birou.

Își trecu mâinile prin păr și-l prinse cu o bentiță. Dumnezeule. Mâinile îi tremurau.

Poate că nu era de vină doar viața de noapte a clădirii. Poate că îi era frică din pricina articolului pe care-l scria despre copiii răpiți. După ce primise telefonul de la Henry Tyler, începuse să se documenteze pe internet și citise mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată despre miile de copii care erau răpiți în Statele Unite în fiecare an.

Majoritatea dintre ei erau răpiți de membri ai familiei, găsiți și returnați. Dar, în fiecare an, câteva sute de copii mureau strangulați, înjunghiați sau îngropați de vii de către răpitori.

Și cei mai mulți dintre ei erau uciși în primele ore de la răpire.

Statistic vorbind, era mai probabil ca Madison să fi fost răpită de un șantajist decât de un pedofil criminal. Singura problemă cu acest scenariu era că ridica în mintea ei un imens și înspăimântător semn de întrebare:

De ce nu fusese familia Tyler contactată în legătură cu plata recompensei?

Cindy era la jumătatea drumului spre dormitor când auzi soneria. Îngheță. Inima îi bătea nebunește. Nu cunoștea pe nimeni în clădire.

Deci cine putea să sune la ușa ei?

Soneria se auzi din nou, insistent.

Ținându-și strâns halatul, Cindy se duse la ușă și se uită pe vizor. Nu-i venea să creadă cine aștepta dincolo de ușă.

Era Lindsay.

Și arăta groaznic.

Capitolul 41

Eram pe punctul de a pleca când Cindy a deschis ușa, îmbrăcată cu pijamalele ei roz și cu buclele strânse cu o bentiță în creștetul capului. Se uita la mine de parcă tocmai văzuse o stafie.

— Te simți bine? am întrebat-o.

— Eu? Sunt bine, Lindsay. Eu sunt cea care locuiește aici. Ce-i cu tine?

— Aș fi sunat înainte, am zis îmbrățișându-mi prietena și folosind momentul ca să încerc să mă adun. Dar era evident că Cindy remarcase expresia șocată de pe fața mea. Și, la drept vorbind, nici ea nu arăta prea bine. Dar nu am știut că mă îndrept spre tine până când am ajuns aici.

— Intră și stai jos, pentru numele lui Dumnezeu! mă invită ea, privindu-mă cu neliniște în timp ce mă îndreptam spre canapea.

De-a lungul pereților erau depozitate cutii de carton, iar sub tălpile mele se unduiau straturi de folie cu bule.

— Ce s-a întâmplat, Lindsay? Ca s-o citez pe Yuki: „Arăți de parcă ai fi văzut ursu'".

Am reușit să râd, dar fără prea mult entuziasm.

— Așa mă și simt.

— Cu ce te servesc? Ceai? Poate ceva mai tare?

— Un ceai ar fi foarte bun.

M-am sprijinit de pernele de pe canapea și, câteva minute mai târziu, Cindy reveni din bucătărie, își trase un taburet pe care se așeză și-mi întinse o cană:

— Povestește-mi, mă încurajă ea.

Fără glumă, Cindy era un paradox perfect: la exterior, era toată numai bucle și volănașe roz, nu ieșea din casă fără rujul și pantofii potriviți, dar, în interior, domnișoara drăguță era un buldog capabil să te apuce de picior și să nu te lase până nu îi spuneai ceea ce voia să știe.

M-am simțit dintr-odată ca o idioată. Mi se schimbase starea

de spirit doar văzând-o pe Cindy și nu mai voiam să mă confesez și să-i povestesc despre Joe.

— Voiam să-ți văd noul apartament.

— Mă lași?

— Nu vrei să renunți...

— Profesia mea e de vină. Și sunt mândră de asta. Absolut.

— Cățea ce ești, i-am spus râzând.

— Haide. Ia-ți piatra de pe inimă, zise ea. Uimește-mă.

— Credeam că te-am uimit când te-am făcut cățea.

— Bine, atunci. Care-i treaba, Linds?

Mi-am acoperit fața cu o pernuță decorativă, ascunzându-mă de lumină, simțind că mă prăbușesc.

— M-am despărțit de Joe, am oftat eu.

Cindy îmi smulse perna de pe față.

— Glumești, nu-i așa?

— Fii drăguță, bine, Cindy? Dacă nu, o să vomit la tine pe covor.

— Bine, bine, deci de ce ai făcut-o? Joe e deștept. E superb. El te iubește, tu îl iubești. Ce e în neregulă cu tine?

Mi-am ridicat genunchii și mi i-am strâns la piept.

Cindy se așeză lângă mine pe canapea. Își puse un braț în jurul meu.

Mă simțeam ca și cum m-aș fi agățat de un copăcel firav în mijlocul unui tsunami. Plânsesem atât de mult în ultima vreme. M-am gândit că poate îmi pierdeam mințile.

— Nu te grăbi, scumpa mea. Sunt alături de tine. Noaptea e abia la început. Sau cam așa ceva.

Așa că am cedat și i-am spus dintr-o suflare povestea călătoriei mele penibile la Washington și ce simțeam despre aventura furtunoasă cu Joe.

— Doare nespus, Cindy. Dar am procedat corect.

— Nu cumva ai luat hotărârea asta din cauză că ți-au fost rănite sentimentele când nu l-ai găsit acasă și ai văzut-o pe fata aia?

— Nu, la naiba.

— Vai, Doamne, Linds, nu am vrut să te fac să plângi. Întinde-te aici. Închide ochii.

Cindy mă întoarse cu blândețe pe o parte și îmi puse o pernă sub cap. O clipă mai târziu, o pătură zbură deasupra mea. Lumina se stinse și am simțit cum Cindy mă învelea.

— Nu s-a terminat, Lindsay. Crede-mă, nu s-a terminat.

— Să știi că și tu te mai înșeli din când în când, am mormăit.

— Vrei să punem pariu? Cindy mă sărută pe obraz.

Apoi m-am lăsat purtată de un vis în care jucam rolul principal. M-am cufundat într-un somn profund și chinuit din care m-am trezit doar când lumina soarelui se revărsa prin geamurile fără draperii.

Am făcut un efort să mă ridic, am pus picioarele pe podea și am văzut pe măsuța de cafea un bilet de la Cindy prin care mă anunța că ieșise să cumpere rulouri și cafea.

Atunci m-a lovit cu adevărat realitatea zilei.

Jacobi și Macklin țineau o ședință în acea dimineață, la ora opt. Toți polițiștii care se ocupau de cazul Tyler-Ricci aveau să fie acolo – în afară de mine.

Am mâzgălit un bilet pentru Cindy, mi-am pus pantofii și am ieșit valvârtej pe ușă.

Capitolul 42

Jacobi își dădu ochii peste cap când m-am strecurat pe lângă el și m-am așezat discret pe un scaun în spatele biroului. Locotenentul Macklin îmi aruncă o privire scurtă și piezișă în timp ce făcea rezumatul a ceea ce se discutase deja în ședință. În lipsa oricărei informații despre locul unde ar putea fi Madison Tyler și Paola Ricci, am primit misiunea să vorbim cu agresorii sexuali aflați în evidență.

— Patrick Calvin, am citit de pe listă în timp ce urcam cu Conklin în mașina de patrulă. Condamnat ca agresor sexual, a fost eliberat condiționat de curând, după ce a făcut închisoare pentru că și-a abuzat sexual propria fiică. Fata avea șase ani când s-a întâmplat.

Conklin porni mașina.

— Nu pot să am înțelegere pentru un astfel de gunoi. Și știi ce? Nici nu vreau să am.

Calvin locuia în unul dintre cele douăzeci de apartamente ale unei clădiri în formă de U, la intersecția Palm Street cu Euclid, la marginea parcului Jordan. Asta era la vreo doi kilometri și jumătate de locul unde locuia și se juca Madison Tyler. O Toyota Corolla înregistrată pe numele lui Calvin era parcată pe stradă.

Am simțit mirosul de bacon prăjit în timp ce traversam zona pavată de la intrare. Am urcat apoi scările exterioare și am bătut la ușa lui Calvin vopsită într-un roșu țipător.

Ușa se deschise și un bărbat alb, cu părul ciufulit și nu mai înalt de 1,60 metri apăru în ușă purtând pijamale în carouri și ciorapi albi.

Părea să aibă vreo cinsprezece ani și-mi venea să-l întreb: „Tatăl tău este acasă?” Dar umbra ușor sură care-i acoperea maxilarele și tatuajele de pe articulațiile degetelor îl dădeau de gol: era un fost deținut al sistemului nostru penitenciar.

— Patrick Calvin? am întrebat, arătându-i insigna.

— Ce vreți?

— Sunt sergentul Boxer. El e inspectorul Conklin. Vrem să vă

punem câteva întrebări. Vă deranjează dacă intrăm?

— Da, mă deranjează. Ce vreți?

Conklin avea o fire plăcută, o trăsătură pe care o invidiez sincer. L-am văzut interogând psihopați ucigași cu un anumit fel de blândețe; ducea rolul de polițist bun la extrem. Și mai avusese grijă și de bietul pisoi de la locul crimei din casa familiei Alonzo.

— Îmi cer scuze, domnule Calvin, zise Conklin de data asta. Știu că e devreme și că e duminică, dar un copil a dispărut și nu avem mult timp.

— Și ce mă privește pe mine?

— Obișnuiți-vă cu situația, domnule Calvin, am intervenit eu. Sunteți eliberat condiționat...

— Vreți să-mi percheziționați casa, nu-i așa? strigă Calvin. E o țară liberă, ce naiba? Nu aveți mandat de percheziție, ne aminti Calvin. Nu aveți nimic.

— Sunteți cam nervos pentru un om nevinovat, constată Conklin. Atitudinea dumneavoastră mă pune pe gânduri, să știți.

Am stat deoparte în timp ce Conklin îi spuse că puteam să-l sunăm pe polițistul care-l supraveghea și pe care nu l-ar deranja să ne lase să intrăm.

— Sau am putea să obținem un mandat, adăugă Conklin. Să aducem câteva mașini de poliție cu sirenele pornite în fața casei, să știe și vecinii ce fel de om sunteți.

— Deci... vă deranjează dacă intrăm? am întrebat.

Calvin răspunse cu o expresie încruntată privirii mele întunecate.

— Nu am nimic de ascuns, zise.

Și se dădu la o parte.

Capitolul 43

Locuința lui Calvin era decorată sumar în stilul promovat de primele magazine Ikea: mobilă din lemn ușor de culoare deschisă. Deasupra televizorului era un raft plin cu păpuși – păpuși mari, păpuși mici, bebeluși și păpuși îmbrăcate în rochii elegante.

— Le-am cumpărat pentru fiica mea, mârâi Calvin, așezându-se pe un scaun. În caz că ar veni vreodată să mă viziteze.

— Câți ani are acum? Șaisprezece? întrebă Conklin.

— Taci, zise Calvin. Taci din gură, bine?

— Vorbește frumos, zise Conklin, înainte să dispară în dormitorul lui Calvin. M-am așezat pe canapea și mi-am scos carnețelul.

Am încercat să-mi scot din minte imaginea fetiței, acum la vârsta adolescenței, care avusese teribilul ghinion să-l aibă pe nemernicul ăsta ca tată, și l-am întrebat dacă o văzuse vreodată pe Madison Tyler.

— Am văzut-o la știrile de aseară. E foarte drăguță. Chiar delicioasă, aș spune. Dar n-o cunosc.

— Bine atunci, am zis strângând din dinți și simțind cum mă cuprinde un sentiment acut de frică pentru Madison. Unde erați ieri-dimineață la ora nouă?

— Mă uitam la televizor. Îmi place să fiu la curent cu serialele de desene animate ca să am ce vorbi cu fetițele, dacă mă înțelegeți.

La cei 1,77 metri ai mei, eram cu un cap mai înaltă decât Calvin și, de asemenea, într-o formă fizică mai bună. Prin minte mi se învălmășeau fantezii violente, exact ca atunci când îl arestasem pe Alfred Brinkley. Mă implicam prea mult, mult prea mult...

— Este cineva care poate confirma adevărul spuselor dumneavoastră?

— Desigur. Întrebați-l pe Domnul Happy[10], zise Pat Calvin, bătându-se cu palma pe șlițul pantalonilor de pijama și apoi

prinzându-şi locul cu mâna. Vă va spune tot ce vreţi să ştiţi.

Mi-am ieşit din fire. L-am apucat pe Calvin de guler, strângându-i haina de flanel în jurul gâtului. Mâinile i se îndepărtară brusc de corp când l-am ridicat de pe scaun şi l-am izbit de perete.

Păpuşile se împrăştiară.

Conklin ieşi din dormitor tocmai când mă pregăteam să-l izbesc din nou de perete. Partenerul meu se prefăcu că nu observă nimic deplasat în privirea mea şi se sprijini de cadrul uşii, degajat.

M-am speriat când am văzut cât de aproape sunt de marginea prăpastiei. Nu aveam în niciun caz nevoie de o plângere pentru abuz de forţă. I-am dat drumul lui Calvin.

— Frumoasă colecţie de fotografii aveţi, domnule Calvin, zise Conklin pe un ton de conversaţie. Poze cu copii care se joacă în parcul Alta Plaza.

I-am aruncat o privire lui Conklin. Madison şi Paola fuseseră înhăţate chiar de pe strada de lângă parc.

— Mi-ai văzut camera? întrebă Calvin sfidător. Şapte milioane de megapixeli şi zoom de 12. Am făcut pozele de la o stradă distanţă. Cunosc regulile. Şi nu am încălcat niciuna.

— Sergent, zise Conklin, în una dintre pozele astea apare o fetiţă. Ar putea fi Madison Tyler.

L-am sunat pe Jacobi şi i-am spus că Patrick Calvin avea nişte fotografii la care ar trebui să ne uităm cu mai multă atenţie.

— Avem nevoie de doi poliţişti ca să-l păzească pe Calvin până vin eu să solicit un mandat, i-am spus.

— Nicio problemă, Boxer. O să trimit o maşină. Dar îl voi pune pe Chi să se ocupe de mandat şi să-l aducă pe Calvin la sediu.

— Ne descurcăm şi singuri, Jacobi, am replicat.

— Aţi putea, zise Jacobi, dar cei de la paza terminalului Transbay tocmai ne-au anunţat că au informaţii despre un copil care corespunde semnalmentelor lui Madison Tyler.

— A fost văzută de cineva?

— E la ei chiar acum.

Capitolul 44

Terminalul Transbay, situat la intersecţia dintre First Street şi Mission, e un şopron din beton, parţial în aer liber, parţial acoperit cu plăci de metal ruginit. Înăuntrul învelişului de bolţari, nişte becuri fluorescente, semifuncţionale, zumzăie deasupra, aruncând umbre firave peste sufletele celor fără adăpost care se instalează în acest loc neprimitor ca să beneficieze de puţinul confort pe care îl oferă.

Terminalul ăsta îţi dă fiori chiar şi pe timp de zi. Am simţit nevoia urgentă să o găsesc pe Madison Tyler şi să mă car naibii de acolo.

Eu şi Conklin am coborât în grabă scările până la nivelul de jos al terminalului, un spaţiu întunecat şi sărăcăcios, ocupat în mare parte de un rând de ghişee şi o zonă destinată pazei.

Două femei afro-americane îmbrăcate cu pantaloni bleumarin şi cămăşi cu insigna SERVICIUL DE SECURITATE cusută pe buzunar erau aşezate în spatele biroului.

Le-am arătat insignele şi ne-au deschis poarta automată.

Serviciul de pază era închis cu pereţi de sticlă din două părţi, iar ceilalţi doi pereţi erau zugrăviţi într-un bej murdar. Mobilierul consta în două birouri, dulăpioare desperecheate, două uşi cu acces pe bază de cartelă şi două automate de snack-uri.

Acolo, lângă biroul şefului de staţie, stătea o fetiţă cu părul blond, mătăsos revărsându-i-se peste guler.

Avea haina albastră descheiată. Purta un pulover roşu peste pantaloni albaştri, iar în picioare pantofi roşii de lac.

Inima îmi tresăltă de bucurie. O găsisem.

O, Doamne, Madison era în siguranţă!

Şeful de staţie, un bărbat masiv, la vreo patruzeci de ani cu păr cărunt şi cu mustaţă, se ridică în picioare să se prezinte.

— Eu sunt Fred Zimmer, ne spuse, strângându-ne mâna. Şi am găsit-o pe domnişorica aceasta în urmă cu vreo cincisprezece minute, rătăcind de una singură, nu-i aşa,

drăguță? Nu am putut-o face să vorbească deloc cu mine.

Mi-am pus mâinile pe genunchi și m-am uitat țintă la ea. Plânsese și nu voia să mă privească în ochi.

Pe obraji avea dâre de murdărie și-i curgea nasul. Buza de jos îi era umflată și avea o zgârietură de-a lungul obrazului stâng. I-am aruncat o privire lui Richie. Ușurarea pe care o simțisem văzând-o pe Madison în viață fu înlocuită cu îngrijorare pentru ceea ce îi făcuseră.

Arăta atât de traumatizată, încât îmi era greu să asociez fața ei cu imaginea micuței vedete pe care o văzusem cântând la pian pe înregistrarea video.

Conklin se aplecă până la nivelul fetiței.

— Numele meu e Richie, zâmbi el. Al tău e Maddy?

Copilul se uită la Conklin, deschise gura și zise:

— Maaaa-dy.

„Fetița asta a fost speriată de moarte", m-am gândit.

I-am luat mâinile micuțe într-ale mele. Erau reci la atingere și privirea ei trecea prin mine.

— Cheamă paramedicii, am zis încet, încercând să n-o sperii și mai tare. Ceva nu e în regulă cu copilul ăsta.

Capitolul 45

Eu și Conklin ne plimbam neliniștiți prin fața camerei de gardă când soții Tyler intrară valvârtej și ne îmbrățișară ca pe niște membri ai familiei.

Simțeam că plutesc. O parte a acestei povești groaznice și înspăimântătoare se încheiase. În plus, speram că după ce-și va vedea părinții, Madison își va reveni la normal. Pentru că aveam niște întrebări să-i pun, începând cu: „I-ai privit cu atenție pe tipii care te-au răpit?"

— Dormea când am văzut-o ultima oară, le-am spus soților Tyler. Doctorul Collins tocmai a trecut pe aici și a zis că revine în... să vedem... vreo zece minute.

— Trebuie să vă întreb, începu Elizabeth Tyler cu o voce stinsă, i-au făcut vreun rău lui Maddy?

— Se vede că a trecut prin multe, i-am răspuns mamei lui Madison. Nu i s-a făcut încă un examen medical serios pentru că doctorii așteaptă consimțământul dumneavoastră.

Elizabeth Tyler își acoperi gura cu ambele mâini, înăbușindu-și lacrimile.

— Să știți că nu a vorbit aproape deloc, cu nimeni.

— Asta nu-i prea stă în fire lui Maddy.

— Poate că a fost avertizată să nu vorbească dacă nu vrea să fie rănită...

— Dumnezeule, ce animale!

— De ce ar răpi-o pe Maddy și apoi să o abandoneze fără să încerce să primească o recompensă? întrebă Tyler în timp ce intram în camera de gardă.

Am lăsat întrebarea fără răspuns pentru că nu am vrut să spun ce gândeam: că pedofilii nu cer răscumpărare. M-am dat la o parte pentru ca soții Tyler să poată intra înaintea mea în compartimentul închis cu perdea în care se afla Maddy, gândindu-mă cât de bucuroasă va fi Madison să-și vadă părinții din nou.

Henry Tyler mă strânse de braț și șopti:

— Mulțumesc, apoi intră în spatele perdelei. Am auzit-o pe Elizabeth rostind numele lui Maddy, apoi scoțând un geamăt sfâșietor.

Mă dădu la o parte când trecu în fugă pe lângă mine. Henry Tyler ieși în urma ei și veni lângă mine, apropiindu-și fața de a mea și privindu-mă țintă în ochi:

— Știi ce ai făcut? făcu el, cu fața roșie de furie. Fata aia nu e Madison. Înțelegi? Nu e ea. Nu e fetița noastră!

Capitolul 46

Le-am cerut din tot sufletul scuze soților Tyler, în timp ce ei se dezlănțuiau asupra mea în parcarea spitalului. M-am ținut bine pe picioare când mașina lor trecu în viteză pe lângă mine, lăsând urme de cauciuc pe asfalt. Telefonul îmi suna la șold și am răspuns în cele din urmă.

Era Jacobi.

— O femeie tocmai a sunat și a anunțat că fiica ei a dispărut. Copilul are cinci ani. Și părul lung, blond.

Persoana care sunase se numea Sylvia Brodsky și era într-o criză de isterie. O pierduse pe fiica ei, Alicia, în timp ce erau la cumpărături. Doamna Brodsky îi spusese operatoarei de la urgență că Alicia probabil se îndepărtase, adăugând că fiica ei suferea de autism.

Alicia Brodsky de-abia dacă scotea o vorbă.

La scurt timp după telefonul de la Jacobi, Sylvia Brodsky sosi la spital să-și ia fiica acasă, dar eu și Conklin nu mai eram acolo să vedem asta.

Eram din nou în Fordul nostru, Crown Victoria, discutând despre cele întâmplate. Eu îmi asumam responsabilitatea pentru că mă pripisem:

— Ar fi trebuit să fiu mai hotărâtă când le-am spus soților Tyler că se poate să le fi găsit fiica, dar că nu suntem siguri. Dar le-am spus că trebuie să o identifice, nu-i așa, Rich? M-ai auzit și tu.

— Din momentul în care le-ai spus: „Se poate să vă fi găsit fiica", au încetat să te asculte. Haide, totul se potrivea. A zis că numele ei e Maddy.

— Mă rog, ceva asemănător.

— Pantofii roșii, insistă el. Câți copii blonzi de cinci ani poartă haine albastre și pantofi roșii de lac?

— Cel puțin doi, am suspinat eu.

Întorși la sediu, l-am interogat pe Calvin preț de două ore, l-am strâns cu ușa până când a încetat să mai rânjească. Ne-am

uitat la fotografiile digitale care erau încă pe cameră și le-am examinat pe cele pe care Conklin le găsise la el în dormitor.

Nu erau fotografii cu Madison Tyler, dar am sperat până la ultimul cadru că poate Calvin a fotografiat din greșeală răpirea în desfășurare.

Că poate a surprins dubița neagră pe peliculă.

Dar cârdul de memorie din aparatul lui ne-a dovedit că nu făcuse poze în parcul Alta Piaza în ziua precedentă.

Patrick Calvin îmi provoca greață, dar legea nu recunoaște provocarea dezgustului celor din jur ca infracțiune.

Așa că i-am făcut vânt. I-am dat drumul.

Eu și Conklin am mai intervievat încă trei agresori sexuali luați în evidență, trei bărbați albi cu o înfățișare obișnuită, pe care nu i-ai fi bănuit de asemenea năravuri.

Trei bărbați ale căror alibiuri se dovediră a fi solide.

Am încheiat ziua pe la ora șapte. Din punct de vedere emoțional, eram la pământ.

Am intrat în apartament, mi-am aruncat brațele în jurul Marthei și i-am promis că o scot să alerge după ce fac un duș să-mi limpezesc mintea de toate imaginile murdare.

Pe tejgheaua din bucătărie era un bilet de la fata care avea grijă de Martha. M-am dus la frigider, am desfăcut o bere și am luat o dușcă zdravănă înainte să-l citesc.

Bună, Lindsay. Cum nu ți-am văzut mașina, am scos-o pe Martha la o plimbare! Ții minte că ți-am spus că părinții mei mă lasă să stau în casa lor din Hermosa Beach până la Crăciun? Ar trebui să o iau pe Martha cu mine. I-ar prinde bine.

Lindsay!!!

Dă-mi de știre. K.

Mă simțeam îngrozitor că-mi abandonasem cățelușa fără să o sun pe îngrijitoarea ei. Și știam că are dreptate Karen. Nu-i eram de niciun folos Marthei acum. Noul meu program includea ture duble și weekenduri petrecute la serviciu. Nu avusesem o zi liberă de când cu împușcăturile de pe feribot.

M-am aplecat să o sărut, i-am ridicat urechile mătăsoase și

m-am uitat în ochii ei mari și căprui.

— Vrei să alergi pe plajă, Boo?

Am ridicat telefonul și am format numărul lui Karen.

— Excelent, zise ea. Trec s-o iau mâine-dimineață.

Capitolul 47

Era luni dimineața, puțin după ivirea zorilor.

Eu și Conklin eram pe șantierul din apropiere de Fort Point, fortul uriaș din cărămidă care fusese construit la marginea peninsulei San Francisco în timpul Războiului Civil și care acum se înălța în umbra podului Golden Gate.

O briză umedă lovea de țărm valurile înspumate și făcea ca temperatura de zece grade Celsius să pară mai degrabă de zero grade.

Tremuram toată, fie din cauza vântului rece, fie din cauza unei presimțiri sumbre în legătură cu ceea ce aveam să găsim.

Mi-am închis fermoarul hainei căptușite cu lână moale și mi-am vârât mâinile în buzunare, în timp ce vântul îmi făcea ochii să lăcrimeze.

Un sudor care lucra la modernizarea podului veni spre noi cu pahare de cafea de la „mașina de gunoi", o rulotă unde se vindea mâncare și care era așezată în afara gardului de sârmă ce separa șantierul de spațiul public.

Sudorul, pe numele său Wayne Murray, ne spuse mie și lui Conklin cum, atunci când venise la lucru în dimineața aceea, văzuse ceva ciudat atârnând de stânci, puțin mai jos de fort.

— Prima dată am crezut că e o focă, zise el întristat. Când m-am apropiat, am văzut un braț în apă. Nu am mai văzut niciodată un cadavru, până acum.

Ușile de la mașini se trântiră și niște bărbați ieșiră prin poarta făcută în gard, vorbind și râzând. Erau muncitori, paramedici și câțiva polițiști de la Paza parcurilor.

Le-am cerut să înconjoare zona cu bandă de semnalizare.

Mi-am întors privirea spre mogâldeața întunecată care zăcea pe stânci, jos, sub dig. O mână albă și un picior pluteau în apa înspumată care curgea spre ocean.

— Nu a fost aruncată aici, zise Conklin. Prea mare posibilitatea de a fi văzut.

Am mijit ochii în sus, la silueta polițistului de la securitatea

podului care patrula locul înarmat cu o semiautomată AR-15.

— Mda. În funcție de oră și de maree, poate să fi fost aruncată de pe unul dintre diguri. Făptașii or fi crezut că va pluti până la ocean.

— Uite-l pe doctorul G., zise Conklin.

Legistul părea mai voios în dimineața aceea. Părul lui alb și umed încă mai păstra urmele pieptenelui și avea salopeta de cauciuc ridicată până la mijlocul pieptului. Nasul îi era roz sub puntea ochelarilor.

El și unul dintre asistenții săi o luară înainte, iar noi îi urmarăm, înaintând anevoios peste stâncile colțuroase care se înclinau la un unghi de 45 de grade, vreo cinci metri înspre marginea golfului.

— Țineți-vă bine. Aveți grijă, ne îndemnă doctorul Germaniuk în timp ce ne apropiam de cadavru. N-aș vrea să cădeți și să atingeți ceva.

Am stat deoparte în timp ce doctorul G. împinse la vale bolovanii, se apropie de cadavru și își puse jos trusa. Folosindu-se de lanternă, începu evaluarea preliminară la locul descoperirii cadavrului.

Vedeam cadavrul destul de bine la lumina lanternei lui. Fața victimei era înnegrită și umflată.

— Pielea a început să i se separe de mușchi, strigă doctorul G. Spre locul unde eram eu, mai sus de el. E în apă de câteva zile. Destul timp încât să înceapă să plutească.

— Are o rană de glonț în cap?

— Nu pot să-mi dau seama. Se pare că a fost izbită de stânci. O să-i fac o radiografie totală când o ducem la morgă.

Doctorul G. fotografie cadavrul de două ori din fiecare unghi. Blițul se activa la fiecare două secunde.

Am observat îmbrăcămintea fetei – haina închisă la culoare, puloverul pe gât. Părul scurt semăna cu tunsoarea bob deosebită pe care o văzusem în poza de pe permisul de conducere atunci când căutasem prin portofelul Paolei, cu două zile în urmă.

— Știm amândoi că aia e Paola Ricci, zise Conklin, privind în jos la cadavru.

Am încuviințat din cap. Dar să nu uităm că în ziua

precedentă am dat-o în bară și le-am frânt inima soților Tyler pentru că trăseserăm concluzii pripite.

— Așa e, am zis. Însă o să cred asta doar când o să-i fie confirmată identitatea.

Capitolul 48

Claire stătea sprijinită de spătarului patului când am intrat pe ușa salonului. Și-a întins mâinile, iar eu am strâns-o în brațe și nu i-am dat drumul până când nu mi-a zis:

— Ușurel, scumpo. Am o gaură în piept, mai ții minte?

M-am dat un pic înapoi, am sărutat-o pe amândoi obrajii și m-am așezat lângă ea.

— Ce vești mai ai de la doctor?

— A zis că sunt o fată mare și puternică... Și atunci începu să tușească. Ridică mâna pe care n-o ținea la gură și reuși în cele din urmă să continue. Doare doar când tușesc.

— Ești o fată mare și puternică și... mai ce? am insistat eu.

— Și o să mă fac bine. Miercuri scap din locul ăsta. Urmează o perioadă de stat în pat, acasă. După aia, ar trebui să fiu gata de acțiune.

— Slavă Domnului.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu neîncetat de când ticălosul ăla m-a împușcat, nu mai știu când. Pierzi noțiunea timpului când nu mergi la serviciu.

— S-a întâmplat acum două săptămâni, Fluturaș. Două săptămâni și două zile.

Claire împinse înspre mine o cutie cu bomboane de ciocolată și am luat-o pe prima care mi-a căzut sub degete.

— Ai dormit în portbagajul mașinii în ultima vreme? mă întrebă ea. Sau l-ai schimbat pe Joe cu un iubit de opșpe ani?

Am turnat apă pentru amândouă, am pus un pai în paharul lui Claire și i l-am întins, zicând:

— Nu l-am schimbat. L-am lăsat să plece.

Claire ridică brusc din sprâncene.

— Nu se poate.

I-am explicat ce se întâmplase, simțindu-mă sfâșiată de durere în timp ce vorbeam. Claire mă privea cu suspiciune, dar și cu bunătate. Îmi puse câteva întrebări, dar în cea mai mare parte mă lăsă să mă descarc.

Am sorbit un pic de apă. Apoi mi-am dres glasul și i-am povestit lui Claire despre noul meu grad în cadrul Departamentului de Poliție din San Francisco.

I-am văzut șocul din priviri. Din nou.

— Ai primit un picior în fund înapoi la munca de teren și i-ai dat papucii lui Joe – în același timp? Îmi fac griji pentru tine, Lindsay. Dormi? Iei vitamine? Mănânci sănătos?

„Nu. Nu. Nu."

M-am lăsat pe spate în fotoliu, când a intrat o asistentă ducând o tavă cu medicamentele și cu cina lui Claire.

— Poftim, doamnă doctor Washburn. Dați-le pe gât.

Claire înghiți pastilele și dădu tava la o parte de îndată ce plecă asistenta.

— Specialitatea zilei: lături, glumi ea.

Mă întrebă dacă mâncasem ceva în ziua respectivă. Nu. Am luat tava cu mâncarea lui Claire, am zdrobit cu furculița mazărea prea fiartă și chifteaua, și le-am înfulecat, ajungând la înghețată înainte să-i spun că am identificat cadavrul Paolei Ricci.

— Atacatorii au împușcat-o pe bonă la doar un minut după ce o răpiseră împreună cu fetița. S-au grăbit să se descotorosească de ea. Dar asta e tot ce știu, Fluturaș. Nu știm cine a făcut-o, de ce sau unde au dus-o pe Madison.

— De ce nu i-au sunat încă pe părinți lepădăturile alea?

— Asta e marea întrebare. Mult prea mult timp fără o cerere de răscumpărare. Nu cred că vor banii familiei Tyler.

— La naiba.

— Da. Am pus lingura de plastic pe tavă și m-am lăsat din nou în fotoliu, uitându-mă în gol.

— Lindsay?

— Mă gândeam că au împușcat-o pe Paola pentru că fusese martoră la răpirea lui Madison.

— E logic.

— Dar dacă Madison a asistat la uciderea Paolei... nu vor lăsa copilul să trăiască după asta.

Partea a treia
DAREA DE SEAMĂ

Capitolul 49

Cindy Thomas părăsi apartamentul din complexul Blakely Arms, traversă pe la colţ şi se îndreptă spre redacţia ziarului *Chronicle* aflată la o distanţă de vreo cinci străzi.

La două etaje deasupra apartamentului lui Cindy, pe partea cu vedere la curtea din spate, un bărbat pe nume Garry Tenning avea o dimineaţă proastă. Tenning îşi încleştă mâinile pe marginea biroului din camera sa de lucru, încercând să-şi înăbuşe furia. În curte, cinci etaje mai jos, un câine lătra încontinuu, fiecare notă ascuţită sfredelindu-i timpanele.

Cunoştea acel câine.

Era Bamaby, un terrier care-i aparţinea lui Margery Glynn, o parașută cu părul vopsit într-un blond murdar și mamă necăsătorită a unui bebeluș îngrozitor pe nume Oliver. Toţi trei locuiau la parter, acaparând curtea din spate ca şi cum ar fi fost a lor.

Tenning îşi apăsă din nou în urechi dopurile speciale din ceară moale care se potriveau perfect în găurile urechilor, dar chiar şi prin dopurile Mack's tot mai auzea hămăiturile lui Bamaby.

Tenning îşi frecă pieptul cu palma în timp ce lătratul înnebunitor al câinelui îi spulbera toată tihna. Simţi furnicături prin buze şi degete, iar inima începu să-i palpite.

Fir-ar să fie.

E prea mult să ceri un pic de liniște?

Pe ecranul computerului din faţa sa, scrisul se afișa în rânduri ordonate până în josul paginii – capitolul șase din James Patterson & Maxine Paetro cartea sa *Darea de seamă: un compendiu de statistică al secolului XX*[11].

Cartea era mai mult decât o idee născută din aroganţă sau un proiect de suflet. *Darea de seamă* reprezenta însăşi raţiunea sa de a trăi, moştenirea sa. Preţuia chiar şi scrisorile prin care editorii îi respinseseră propunerea de publicare. Păstra cu dragoste aceste dovezi de respingere într-un registru, arhivând

originalele într-un dosar închis în cutia sa de valori.

Avea să se distreze de minune când *Darea de seamă* avea să fie publicată, devenind o lucrare de referință pentru oamenii de știință din întreaga lume – și pentru multe generații viitoare.

Nimeni nu va putea să-i răpească această bucurie.

În timp ce Tenning îi ordonă în gând lui Bamaby să tacă naibii, ochii lui urmărind rândurile de cifre – numărul de lovituri de fulger soldate cu moartea unor persoane din 1900 până în prezent, grosimea stratului de zăpadă din Vermont, numărul confirmat de vaci luate pe sus de tornade –, deodată mașina de gunoi începu să ridice tomberoanele de pe stradă făcând un zgomot monstruos.

Crezu că o să-i crape capul.

Totuși, nu era nebun.

Reacționa în mod normal la un asalt îngrozitor asupra simțurilor sale. Își acoperi urechile cu mâinile, dar scârțâiturile, țiuiturile, mișcarea hârșâită a tomberoanelor din metal răzbăteau până la el – în plus, îl treziseră pe Oliver.

Blestematul ăla de copil.

De câte ori fusese întrerupt de el?

De câte ori își pierduse șirul gândurilor din cauza mizerabilului acela de cățel?

Tensiunea se acumula în pieptul și în capul lui Tenning. Dacă nu facea ceva, avea să explodeze.

Garry Tenning se săturase.

Capitolul 50

Cu toate că degetele îi tremurau, Terming își legă rapid șireturile adidașilor cu talpa uzată, ieși în hol și încuie ușa apartamentului în urma sa, băgând legătura de chei în buzunar.

Folosi scara de incendiu ca să coboare la subsol – nu lua niciodată liftul.

Trecu pe lângă spălătorie și intră în camera cu centrala de încălzire. Cuptorul vechi de-abia mai mormăia, pe când cel nou răgea cu un entuziasm proaspăt.

O bucată de țeavă de vreo jumătate de metru cu un racord ruginit atașat la un capăt era sprijinită de un perete de beton. Tenning o ridică și-și strânse mâna în jurul racordului, cuprinzându-l în palmă.

Se întoarse spre dreapta și o luă către lumina intermitentă a semnului de IEȘIRE, gânduri criminale aprinzându-i-se în minte precum o explozie de artificii.

Bara care închidea ușa de ieșire se deschise sub apăsarea antebrațului său. Se opri un minut în lumina soarelui încercând să se orienteze. Apoi dădu colțul clădirii de cărămidă îndreptându-se spre terasa cu arcade și ghivece care fuseseră adăugate la renovare.

Văzându-l pe Tenning venind înspre el, Bamaby începu să latre. Sărea și trăgea de lesa care-i lega zgarda de gardul de sârmă.

Lângă el se afla căruciorul în care Oliver Glynn se agita în umbra rară. Și el urla.

Tenning se simți deodată plin de speranță.

Doi iepuri dintr-o lovitură.

Ținând strâns țeava cu racord la capăt, se furișă pe lângă clădire spre țipetele și urletele animăluțelor nesuferite.

Tocmai atunci Margery Glynn, cu părul ei blond și lipsit de strălucire prins în coc și fixat cu un creion, ieși din apartament. Se aplecă mult, expunându-și coapsa imensă, albă ca brânza, și-l ridică pe Oliver din cărucior.

Tenning privea, nevăzut.

Copilul se liniști instantaneu, dar Bamaby își schimbă doar gama, hămăiturile sale entuziaste continuând să-i râcâie nervii ca niște cuțite.

Coana Margery îi făcu semn să tacă, puse o mână sub funduleţul copilului și, apăsându-i fața udă de pieptul ei lăsat, îl duse înăuntru.

Tenning înaintă spre Bamaby care se opri în mijlocul unui lătrat și se linse pe bot, sperând la o mângâiere sau poate la o plimbare prin parc. Apoi se puse din nou pe lătrat.

Tenning ridică țeava și lovi cu putere. Bamaby schelălăi și încercă în zadar să îl apuce pe Tenning de braț, în timp ce țeava se ridică din nou spre înaltul cerului fără nori și izbi cu putere a doua oară.

Terrierul rămase complet nemișcat.

În timp ce îi îndesa corpul într-un sac de gunoi, Tenning îi ură în gând:

„Să te odihnești în pace, potaie!”

Capitolul 51

Trecuseră trei zile de când Madison Tyler fusese răpită de pe Scott Street, iar bona ei ucisă la doar câțiva metri de parcul Alta Piaza.

Eram cu toții în birou în dimineața aceea: Conklin, trei inspectori de la Omucideri care lucraseră în tura de noapte și făceau ore suplimentare, Macklin, vreo șase polițiști de la Infracțiuni majore și eu.

Macklin se uită de jur împrejurul cămăruței și zise:

— O să termin repede ca să ne apucăm de treabă. Nu avem nimic. Nimic, în afară de talentul celor din această cameră. Așa că, să continuăm să facem ceea ce am făcut și până acum: să ne facem bine treaba de polițiști. Și cei care sunteți credincioși – rugați-vă pentru un miracol.

Ne înmână foile cu sarcinile, se interesă dacă sunt întrebări – nu erau. Scaunele hârșâiră în timp ce lumea se împrăștie. M-am uitat peste noua listă cu perverși pe care eu și Conklin trebuia să-i intervievăm.

M-am ridicat de la birou și am traversat podeaua acoperită cu linoleum uzat pâna la ușa biroului lui Jacobi.

— Intră, Boxer.

— Jacobi, au fost două persoane implicate în răpire. Tipul care le-a forțat să urce în mașină și șoferul. Nu crezi că e cam ciudat ca un pedofil să aibă un partener?

— Ai vreo idee, Boxer? Sunt deschis la sugestii.

— Vreau să mă întorc la începutul începuturilor. La martor. Vreau să vorbesc cu acesta.

— Nu pot să cred că, după atâția ani de când lucrăm împreună, vrei să verifici un interviu pe care l-am făcut eu, se plânse Jacobi. Așteaptă un moment. Am declarația aici.

Am oftat, privindu-l lung pe Jacobi. Acesta își mută cafeaua, hamburgerul de la Mcdonald's, ziarul și ridică apoi un teanc de dosare de carton. Răscoli printre acestea, îl găsi pe cel pe care îl căuta și-l deschise.

— Gilda Gray. Ai aici numărul ei.

— Mulțumesc, locotente, am zis, întinzând mâna după dosar.

Am avut o senzație supărătoare, ca și cum aș fi făcut o gafa.

Nu-i mai spusesem lui Jacobi „locotenente" până atunci. Am sperat ca el să nu observe nimic, dar n-a fost așa. Îmi zâmbi larg.

I-am zâmbit și eu peste umăr și m-am întors la biroul meu aflat vizavi de al lui Conklin. Am format numărul Gildei Gray și am prins-o la telefon.

— Nu pot să vin acum. Am o prezentare cu un client la 9.30, protestă ea.

— Un copil e dat dispărut, domnișoară Gray.

— Uite ce e, pot să vă spun totul în zece secunde, la telefon. Mă plimbam cu cățelușa mea pe Divisadero. Eu o urmam și tocmai îmi lusem ziarul când fetița și bona ei au trecut strada.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Eram atentă la Schotzie. Mă uitam în jos, răsfoind ziarul. Mi s-a părut că aud un copil strigând – dar când am ridicat privirea, am văzut doar pe cineva îmbrăcat cu o haină gri care deschidea ușa glisantă de la o dubiță neagră. Și am văzut spatele hainei bonei în timp ce urca în mașină.

— Cineva îmbrăcat cu o haină gri. Am înțeles. Ați văzut persoana de la volan?

— Nu. Am aruncat ziarul la gunoi și am văzut dubița luând colțul. Apoi, cum v-am spus, am auzit o bubuitură puternică și am văzut ceva ce semăna cu sângele împrăștiindu-se pe geamul din spate. A fost oribil...

— Puteți să-mi spuneți ceva despre bărbatul în haină gri?

— Sunt destul de sigură că era alb.

— Înalt, scund, alte trăsături speciale?

— Nu am fost atentă. Îmi pare rău.

Am întrebat-o pe domnișoara Gray când poate să vină la sediu ca să se uite la niște fotografii cu infractori și ea îmi răspunse:

— Aveți fotografii și cu ceafa persoanelor?

— Mulțumesc oricum, am zis și am închis.

M-am uitat în ochii căprui-deschis ai lui Conklin. M-am pierdut un moment în privirea lui.

— Deci tot de perverşi ne ocupăm? întrebă el.
— Da, Rich. Ia-ţi cafeaua cu tine.

Capitolul 52

Kenneth Klassen tocmai își spăla Jaguarul argintiu când am parcat pe panta de pe Vallejo Street, în dreptul casei lui.

Era un bărbat alb, la patruzeci de ani, 1,77 metri, destul de arătos, un regizor porno cu trăsături „îmbunătățite" în mod artificial: extensii de păr de calitate, rinoplastie bine executată, lentile de contact albastru-verzui, dinți acoperiți cu fațete de porțelan – tot tacâmul.

Potrivit cazierului său, Klassen căzuse într-o capcană pusă de poliție pe un chat. Încercase să stabilească o întâlnire cu o fată de doisprezece ani care se dovedise a fi un polițist de patruzeci.

Klassen făcuse o înțelegere cu procurorul. L-a turnat pe un producător de filme pornografice cu minori și în schimb a primit o perioadă de suspendare foarte lungă și o amendă consistentă. Regiza încă filme pornografice cu adulți, ceea ce era perfect legal chiar și într-un cartier cu pretenții precum Pacific Heights.

Fața lui Klassen se lumină de încântare când ne văzu pe Conklin și pe mine părăsind mașina parcată lângă bordură și îndreptându-ne spre el.

— Ia te uită, zise el, închizând furtunul și plimbându-și privirea de la mine la Conklin și apoi din nou la mine. Ne măsura din ochi.

Zâmbetul îi deveni mai obraznic când își dădu seama că suntem polițiști.

— Kenneth Klassen, am zis arătându-i insigna, eu sunt sergentul Boxer, iar el e inspectorul Conklin. Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră. Putem intra?

— Puteți intra unde vreți, sergente.

Klassen rânji ținând furtunul în fața sa ca pe un pistol cu piedica trasă și gata de acțiune.

— Ține-ți gura, nesimțitule, zise Conklin pe un ton moderat.

— O glumă, domnule polițist, răspunse Conklin rânjind. Glumeam și eu. Intrați, vă rog.

L-am urmat pe Klassen pe scările de la intrare, apoi printr-o ușă de stejar deschisă, un hol elegant și un salon modern și în cele din urmă într-o seră de sticlă care se întindea în continuarea bucătăriei. Locul abunda de ferigi, gardenii și ghivece mari de cactuși.

Klassen ne oferi scaune de răchită suspendate cu lanțuri de grinzile din tavan. Un chinez fără vârstă apăru la marginea încăperii, își încrucișă mâna stângă peste încheietura mâinii drepte și aștepta.

— Vreți să vă servească domnul Wu cu ceva, domnilor polițiști? întrebă el.

— Nu, mulțumesc, am zis.

— Deci ce vă aduce în viața mea într-o dimineață care până acum a fost magnifică?

M-am balansat stingherită pe marginea scaunului de răchită și mi-am scos carnețelul în timp ce Conklin se plimba prin seră, cercetând grupurile statuare de inspirație erotică presărate din loc în loc și mutând cu câțiva centimetri niște ghivece.

— Simțiți-vă ca acasă, îi strigă Klassen lui Conklin.

— Unde erați sâmbătă dimineață? am întrebat.

— Sâmbătă, zise lăsându-se pe spate și netezindu-și părul, cu o privire pe chip de parcă și-ar fi amintit un vis deosebit de plăcut. Filmam *Mambo în lumina lunii*[12], zise el. Chiar aici. Regizez o serie de filme de douăzeci de minute. Ceea ce eu numesc „scurtmetraje din dormitor". Rânji.

— Superb. Aș vrea numele și numerele de telefon ale tuturor celor care pot confirma prezența dumneavoastră aici.

— Sunt suspectat de ceva, sergente?

— Să zicem că te considerăm „o persoană de interesu.

Klassen îmi aruncă o privire libidinoasă, de parcă i-aș fi făcut un compliment.

— Aveți o piele foarte frumoasă. Nu cheltuiți nimic pe machiaj, nu-i așa?

— Domnule Klassen, nu vă jucați cu mine. Numele și numerele de telefon, vă rog.

— Nicio problemă. Voi printa o listă.

— În regulă. L-ați văzut pe acest copil? l-am întrebat

arătându-i o fotografie de grup cu Madison Tyler pe care o păstrasem în buzunarul hainei în ultimele trei zile.

Nu-mi plăcea să-l las pe Klassen să-și treacă privirea de pervers peste fața frumoasă a lui Madison.

— E fiica tipului de la ziar, nu-i așa? Am văzut-o la știri. Uite ce e, făcu Klassen zâmbind și aproape orbindu-mă cu strălucirea colților lui, pot să ușurez tuturor situația, bine? Haideți cu mine.

Capitolul 53

Liftul din cămara lui Klassen era o cutie din lemn noduros de pin, cam de mărimea unui sicriu dublu. Eu, Conklin și Klassen am pășit înăuntru, iar eu mi-am ridicat ochii spre locul unde trebuia să fie panoul cu numerele etajelor, dar n-am văzut decât numerele „1" și „4" – fără alte opriri între cele două.

Ușa se deschise la etajul superior, un spațiu luminos de doisprezece pe cincisprezece metri cu mobilă, reflectoare, covoare rulate și decoruri depozitate pe lângă pereți. Un birou cu computere de înaltă tehnologie ocupa un colț mai ferit.

Era un spațiu fără ascunzișuri, dar am căutat totuși semnele prezenței unui copil.

— Totul se face digital acum, ne explică Klassen, încălecând un scaun care se afla în fața unui monitor plat. Filmezi, descarci și editezi, totul într-o singură cameră.

Apăsă pe un buton, mișcă mouse-ul și dădu clic pe o iconiță cu titlul *Mambo în lumina lunii*.

— Asta e varianta needitată a ceea ce am filmat sâmbătă, ne spuse Klassen. E alibiul meu datat – nu că aș avea nevoie de unul. Am început să filmez la șapte și am lucrat toată ziua.

Din boxele computerului se revărsă muzică latino, apoi niște imagini apărură pe ecran. O brunetă îmbrăcată sumar în negru aprindea lumânări într-unul dintre decorurile de dormitor care acum erau dezasamblate.

Camera se roti panoramic prin încăpere, oprindu-se la pat – unde Klassen se mângâia și rostea îndemnuri languroase în timp ce femeia executa un număr de striptease provocator.

— Ce naiba, am bombănit eu.

Conklin se interpuse între mine și ecranul computerului.

— Aș vrea și eu o copie, zise.

— Cu plăcere. Klassen scoase un CD dintr-un sertar, îl puse într-o învelitoare de plastic și i-l înmână lui Conklin.

— Aveți poze sau înregistrări pornografice cu minori pe computer?

— În niciun caz. Nu mă pasionează filmările porno cu micuți, răspunse Klassen ofensat. Pe lângă faptul că aș încălca înțelegerea, nici nu am înclinații spre așa ceva.

— Da, minunat, zise Conklin pe un ton mierosvacum aș vrea să fac o căutare rapidă prin computerul dumneavoastră, în timp ce sergentul Boxer aruncă o privire prin casă.

— E o casă drăguță, domnule Klassen, am zis. Îmi place cum ați amenajat-o.

— Și dacă nu sunt de acord?

— Vă vom duce la sediu pentru interogatoriu până ce obținem un mandat, îi spuse Conklin. Apoi vă ridicăm computerul și vă percheziționăm casa cu ajutorul câinilor.

— Scările sunt pe acolo.

I-am lăsat pe Conklin și pe Klassen la computer și m-am îndreptat agale spre parter, cercetând cu privirea fiecare cameră, deschizând uși, verificând dulapuri, privind și ascultând, sperând din toată inima să dau peste o fetiță.

Domnul Wu schimba cearșafurile într-un dormitor de la etajul doi când i-am arătat insigna și poza lui Madison Tyler.

— Ai văzut-o pe fetița asta? l-am întrebat.

A scuturat din cap cu putere – nu.

— Nu copii aici. Domnul Klassen nu place copii. Nu copii aici!

Zece minute mai târziu inspiram profund aerul rece și curat pe treptele de la intrare când Conklin mi se alătură, închizând ușa grea de stejar în urma lui.

— Ce să zic, a fost distractiv, am remarcat eu.

— Alibiul lui va fi confirmat, zise Conklin, împăturind o listă cu nume și numere și punând-o în carnețel.

— Da, știu că așa va fi. Rich, crezi că tipul ăsta e heterosexual?

— Eu cred că orice ființă vie îi poate provoca o erecție. Klassen era pe aleea din fața casei când eu și Conklin ne-am urcat în mașina de poliție. Ridică o mână, își etală zâmbetul insinuant și zise:

— Pa-pa.

Când noi am demarat în viteză în umilul nostru Ford, Klassen

fluiera ca pentru sine, lustruind „coapsa” Jaguarului său argintiu.

Capitolul 54

Eu și Conklin stăteam unul în fața celuilalt în, biroul comun. Lângă telefonul meu era un teanc de mesage rămase fără răspuns, primite de la diverși vânzători de ponturi care declaraseră că o văzuseră pe Madison Tyler peste tot – din Piața Ghirardelli până în Osaka, Japonia. 1

Raportul autopsiei Paolei Ricci efectuate de doctorul Germaniuk era deschis în fața mea. Pe scurt, cauza morții: rană de glonț în cap. Tipul morții: crimă.

Doctorul G. Lipise un bilețel pe raport. I l-am citit cu voce tare partenerului meu.

Sergent Boxer,

Hainele au fost trimise la laboratorul de criminalistică.

Am prelevat probe pentru a vedea dacă e vorba și de agresiune sexuală, doar așa, ca s-o bifez și pe asta, dar nu-ți fa speranțe că vom obține rezultate concludente, din cauză că a stat în apă etc. Glonțul a trecut prin craniu. Niciun proiectil recuperat.

Salutări, H.G.

O fată moartă, un punct mort, zise Conklin trecându-și mâinile prin păr. Răpitorii nu se sfiesc să recurgă la crimă. Asta e tot ce știm.

— Deci ce ne scapă? Avem o declarație fără cap și coadă de la un martor care-i descrie mult prea sumar pe infractori și mașina lor. Nu avem numărul de înmatriculare sau vreo dovadă fizică de la locul faptei – niciun muc de țigară, nicio gumă de mestecat, niciun tub de cartuș, nicio urmă de pași. Și niciun blestemat de bilet de răscumpărare.

Conklin își lăsă scaunul pe spate și zise privind la tavan:

— Infractorii au acționat ca niște mercenari, nu ca niște agresori sexuali. Să o împuște pe Paola la doar un minut după ce au răpit-o? Ce vrea să însemne asta?

— E ca și cum cel care a împușcat-o ar fi fost prea agitat.

Drogat. Ca și cum niște băiețași de cartier ar fi făcut treaba la comandă. Sau poate Paola îi incomoda, așa că i-au făcut felul. Sau s-o fi împotrivit și unul din ei a intrat în panică, am zis. Dar să știi că ai dreptate, Richie. Ai perfectă dreptate.

Scaunul scârțâi când Conklin reveni la poziția normală.

— Ne trebuie o nouă abordare a investigației. Să lucrăm la rezolvarea cazului Paolei Ricci, am sugerat eu, bătând cu palma pe raportul de autopsie. Chiar și moartă ne-ar putea conduce la Madison.

Conklin tocmai suna la Consulatul Italiei când Brenda își roti scaunul spre mine. Acoperea receptorul telefonului cu mâna.

— Lindsay, ai un apel pe linia patru, persoana nu vrea să spună cine e. Sună... înfricoșător. Am cerut să se localizeze apelul.

Am aprobat din cap, simțind cum îmi bate inima mai tare. Am apăsat cu hotărâre pe tastatura telefonului.

— Sergent Boxer la telefon.

— O să vă spun doar o singură dată, începu vocea modificată digital care suna ca o broască vorbind dintr-o folie cu bule.

I-am făcut semn lui Conklin să se conecteze și el la linia mea.

— Cu cine vorbesc? am întrebat.

— Nu are importanță, replică vocea. Madison Tyler e bine.

— De unde știți?

— Zi ceva, Maddy.

În telefon se auzi o altă voce, gâfâită, tânără, frântă.

— Mămico? Mămico?

— Madison? am zis eu în receptor.

Vocea de broască revenise.

— Spuneți-le părinților ei că au făcut o mare greșeală mergând la poliție. Opriți cercetările, zise vocea, sau Madison o James Patterson & Maxine Paetro pățește. Definitiv. Dacă vă retrageți, va fi bine, dar oricum ar fi, soții Tyler nu-și vor mai revedea fiica niciodată.

Apoi în telefon nu se mai auzi nimic.

— Alo? Alo?

Am apăsat cu disperare în furcă până am auzit tonul de apel, apoi am trântit receptorul la loc.

— Brenda, sună la dispecerat.

— Ce a vrut să zică cu „au făcut o mare greșeală mergând la poliție”? strigă Conklin. Lindsay, ți s-a părut că vocea fetiței semăna cu a lui Madison?

— Dumnezeule mare, nu mi-am putut da seama. JSfu știu.

— Ce mama naibii? Se enervă Conklin, izbind un telefon de perete.

Mă simțeam amețită, mi-era rău fizic.

Oare Madison chiar era teafără?

Ce însemna că părinții ei nu ar fi trebuit să contacteze poliția? Exista oare o cerere de răscumpărare sau un apel telefonic de care noi nu știam?

Toți din birou se uitau la mine, iar Jacobi stătea în spatele meu, suflându-mi, la propriu, în ceafa, când sunară de la dispecerat cu rezultatul localizării apelului.

Cel care sunase folosise un telefon neînregistrat și locația nu putuse fi determinată.

— Vocea era modificată, i-am spus lui Jacobi. O să trimit caseta la laborator.

— Înainte să faci asta, cheamă-i pe părinți să o asculte. Poate putem obține confirmarea identității după vocea copilului.

— Poate că e doar un nebun care vrea să se amuze, zise Conklin când Jacobi se îndepărtă.

— Sper să fie așa. Pentru că nu vom opri cercetările. Nici pe departe.

Nu puteam să spun ce gândeam de fapt.

Că tocmai auzisem ultimele cuvinte ale lui Madison Tyler.

Capitolul 55

Brenda Fregosi lucra ca asistentă la Brigada Omoruri de câțiva ani, iar la doar douăzeci și patru de ani ai săi, avea toate calitățile unei mame grijulii.

Scoase tot felul de exclamații de compasiune în timp ce vorbeam la telefon cu Henry Tyler și, când am închis, îmi înmână un bilețel cu un mesaj.

I-am citit scrisul lăbărțat: „Claire vrea să mergi la spital diseară la șase".

Era aproape ora șase.

— Cum ți s-a părut la telefon? am întrebat.

— Cred că e bine.

— Asta e tot ce a spus?

— Astea sunt exact vorbele ei: „Brenda, te rog să-i spui lui Lindsay să vină la spital la șase. Mulțumesc mult".

O văzusem pe Claire cu doar o zi în urmă. Ce se întâmplase?

Am condus spre spitalul San Francisco General bântuită de un vârtej de gânduri teribile, negre ca smoala. Claire îmi spusese cândva despre reacțiile chimice din creierul uman, esențialul fiind că, atunci când te simți bine, nu-ți poți imagina că o să te mai simți vreodată rău. Și când te simți rău, ți-e imposibil să-ți imaginezi că vor veni yremuri în care vei fi plin de viață.

În timp ce ronțăiam o bomboană de mentă, auzeam în minte vocea unei fetițe care striga „mami". Vocea se împletea cu aversiunea pe care o aveam față de spitale de când mama mea murise într-unul, cu cincisprezece ani în urmă.

Am lăsat mașina în parcarea spitalului de pe Pine Street, gândindu-mă ce bine ar fi fost ca Joe să fie aici, să vorbesc cu el acum, când mă simțeam atât de abătută și de frustrată după cele trei zile de bâjbâit printre indicii care nu duceau nicăieri.

Gândurile mi se îndreptară din nou spre Claire când am intrat în liftul spitalului. Mi-am privit reflexia în ușile de oțel: eram terminată. Am încercat în zadar să-mi dau un pic de volum bretonului în timp ce cabina urca, apoi, când ușile s-au

deschis, am păşit în mirosul puternic de antiseptic şi în lumina albă şi rece a Secţiei de terapie intensivă postoperatorie.

Nu am fost prima care a ajuns în salonul ei. Yuki şi Cindy îşi trăseseră deja scaune lângă patul ei, iar Claire stătea în capul oaselor, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte cu flori şi afişând un zâmbet de Mona Lisa.

Clubul fetelor de la Crime se reunise – dar de ce?

— Bună tuturor, am zis, făcând ocolul patului şi împărţind săruturi pe obraz. Arăţi minunat, i-am spus lui Claire. Eram atât de uşurată, aproape exuberantă să văd că nu era vorba de o urgenţă legată de menţinerea în viaţă cu ajutorul aparatelor. Care e motivul reuniunii?

— Nu a vrut să ne spună până nu ajungi şi tu, zise Yuki.

— Bine, bine! făcu Claire. Am să vă dau o veste.

— Eşti însărcinată, glumi Cindy.

Claire izbucni în râs şi ne uitarăm toate la Cindy.

— Eşti nebună de legat, micuţă jurnalistă, am zis.

Un copil era ultimul lucru de care avea nevoie Claire la vârsta de patruzeci şi trei de ani şi cu doi fii mari.

— Dă-ne un indiciu, zise Yuki nerăbdătoare. O categorie.

— Fetelor! îmi distrugeţi surpriza cu vorbăria voastră, zise Claire, râzând încă.

Eu, Cindy şi Yuki ne-am rotit capetele înspre ea.

— Mi-am făcut nişte analize, ne spuse Claire. Şi domnişoara Cindy are dreptate, ca de obicei.

— Na! facu Cindy.

— Dacă nu aş fi fost în spital, continuă Claire, probabil că nu aş fi ştiut că sunt însărcinată până nu ar fi început contracţiile.

Ne-am pripit care mai de care cu întrebările:

— Ce ai zis?

— Nu ne duci de nas?

— Cât e de avansată sarcina?

— Ecograma arată că micuţul este sănătos, zise Claire, nină ca statuia lui Buddha. Copilul meu minune!

Capitolul 56

Am fost nevoită să părăsesc petrecerea, căci întârzjam la întâlnirea cu Tracchio de la sediu. Când am intrat în birou, șeful tocmai îi invita pe soții Tyler să se așeze pe fotoliile îmbrăcate în piele, în timp ce Jacobi, Conklin și Macklin își traseră niște scaune, adunându-se în jurul biroului șefului.

Soții Tyler arătau de parcă ar fi dormit în picioare în ultimele optzeci și patru de ore. Erau pământii la față și aveau umerii lăsați. Știam că sunt prinși în mod dureros între speranță și disperare, așteptând să audă înregistrarea.

Un casetofon fu instalat pe biroul lui Tracchio. M-am aplecat, am apăsat butonul de pornire și o voce înfricoșătoare, malefică, alternând cu a mea, umplu camera.

Vocea unei fetițe strigă: „Mami? Mami?"

Am apăsat butonul de oprire. Elizabeth Tyler întinse mâna spre casetofon, apoi se întoarse, îl apucă pe soțul său de braț, își îngropă fața în haina lui și începu să plângă în hohote.

— E vocea lui Madison? întrebă Tracchio.

Ambii părinți aprobară cu o mișcare a capului – da.

— Restul casetei va fi și mai greu de ascultat, interveni Jacobi. Dar suntem optimiști. Când am primit apelul, fiica dumneavoastră era în viață.

Am apăsat din nou butonul de pornire și am urmărit reacția de pe fețele soților Tyler când l-au auzit pe răpitor afirmând că Madison e bine, dar că nu o vor revedea niciodată.

— Domnule și doamnă Tyler, aveți idee de ce răpitorul a zis că „ați făcut o mare greșeală mergând la poliție11? am întrebat.

— Nicio idee, sări Henry Tyler. De ce s-ar simți amenințați? Nu ați găsit nimic. Nici măcar un suspect nu aveți. Unde e FBI-ul? De ce nu încearcă să o găsească pe Madison?

— Colaborăm cu FBI-ul, răspunse Macklin. Ne folosim de sursele și de bazele lor de date, dar FBI-ul nu se implică activ în caz decât dacă am avea motiv să suspectăm că Madison a fost dusă în afara granițelor statului California.

— Păi spuneți-le că a fost!

— Domnule Tyler, zise Jacobi, ce vrem de fapt să vă întrebăm e dacă ați primit vreun mesaj din partea răpitorului prin care vă spunea să nu apelați la poliție? S-a întâmplat ceva de genul ăsta?

— Nimic, zise Elizabeth Tyler. Henry? Te-au contactat pe tine la birou?

— Nu, deloc. Jur.

Mă gândeam la Paola Ricci în timp ce mă uitam la soții Tyler.

— Ne-ați spus că Paola Ricci avea recomandări excelente. Cine a recomandat-o? am întrebat.

Elizabeth Tyler se aplecă puțin în față.

— Paola ne-a fost trimisă de agenție.

— Despre ce fel de agenție e vorba? întrebă Macklin.

Se vedea cât era de stresat din felul în care își scrâșnea maxilarele.

— E o agenție de resurse umane, ne explică Elizabeth Tyler, care selectează, sponsorizează și instruiește fete din străinătate. Le obțin permise de muncă și le găsesc slujbe. Paola avea recomandări nemaipomenite de la agenție, dar și din Italia. Era o tânără foarte cumsecade. O adoram.

— Agenția e plătită de angajatori? întrebă Jacobi.

— Da. Cred că le-am plătit o mie opt sute de dolari.

Când pomeni de bani, mi se făcu pielea ca de găină și am simțit un gol în stomac.

— Care e numele acestei agenții? am întrebat.

— Westbury. Nu, Westwood Registry, zise Henry Tyler. Veți vorbi cu ei?

— Da, și vă rog să nu povestiți nimănui despre acest apel, îi avertiză Jacobi pe soții Tyler. Mergeți acasă. Stați pe lângă telefon. Și lăsați-i pe cei de la Westwood Registry în seama noastră.

— Îi veți contacta? insistă Henry Tyler.

— O să-i luăm cu asalt.

Capitolul 57

Cindy vorbea la telefon cu Yuki, încărcând în același timp mașina de spălat vase.

— E teribil de amuzant, zise Cindy despre Whit Ewing, reporterul arătos de la *Chicago Tribune* pe care îl întâlnise în urmă cu vreo lună la procesul în care era implicat Spitalul Municipal.

— Tipul cu ochelari, nu? Cel care a ieșit valvârtej din sala de judecată pe ușa de urgență și a pornit alarma? chicoti Yuki, amintindu-și.

— Aha. Și vezi tu... știe să facă haz de propria persoană. Whit zice că e fratele mai mic și tocilar al lui Clark Kent, râse Cindy. Mă tot amenință că ia un avion încoace și mă scoate la cină. Chiar urmărește să fie numit responsabil de cazul Brinkley.

— Ah, stai un pic, o întrerupse Yuki. Sper că nu te gândești să faci ce a făcut și Lindsay. Vreau să zic, Whit locuiește în Chicago. De ce să începi o relație la distanță când știi că sunt sortite eșecului?

— Mă gândeam că... a trecut mult timp de când n-am mai avut parte de... distracție.

— Și în cazul meu a trecut ceva vreme, suspină Yuki. Nu numai că nu-mi mai amintesc când m-am „distrat" ultima dată, dar nu-mi mai amintesc nici cu cine!

Cindy râse zgomotos, apoi Yuki îi puse apelul în așteptare ca să poată prelua un altul. Când reveni, Yuki zise:

— Uite ce e, domnișoară reporter. Red Dog mă cheamă. Tre' s-o șterg.

— Du-te, zise Cindy. Ne vedem la tribunal.

Cindy închise telefonul și pomi mașina de spălat vase, apoi goli coșul de gunoi. Legă sacul cu un nod, ieși în hol, apăsă butonul liftului, iar când cabina se opri cu un zăngănit, se asigură că e goală înainte să intre.

Se gândi din nou la Whit Ewing, la Lindsay și la Joe și la faptul că relațiile la distanță erau, prin definiție, ca o tură cu un

montagne russe.

Sunt distractive o vreme, apoi te saturi.

Și iată încă un motiv pentru care să ai un iubit din același oraș cu tine – sentimentul pur și simplu înfiorător de a Jocui singură într-o clădire ca asta. Apăsă S de la „subsol” și liftul vechi, dar cu un panou de comandă nou instalat, începu să coboare hurducăindu-se. Un moment mai târziu, Cindy păși în măruntaiele reci și umede ale clădirii.

În timp ce se îndrepta spre zona de depozitare a gunoiului, auzi plânsetele unei femei, un hohot cu ecou acompaniat de țipetele unui copil.

Acum ce se mai întâmplase?

Cindy se îndreptă în direcția sunetelor și văzu o femeie cu părul blond, cam de vârsta ei, care ținea un copil la piept.

La picioarele femeii zăcea un sac de gunoi deschis.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cindy.

— Câinele meu, plânse femeia cuprinsă de durere. Priviți!

Se aplecă, deschise larg gura sacului și Cindy văzu cățelușul alb cu pete negre plin de sânge.

— L-am lăsat afară doar câteva clipe, povesti ea, doar cât să duc copilul în apartament. Vai, Doamne! Am sunat la poliție să reclam că a fost furat, dar uite... Cineva care locuiește aici a făcut asta. Cineva care locuiește aici l-a omorât în bătaie pe Bamaby.

Capitolul 58

Miercuri dimineață, la ora opt și jumătate, la patru zile după răpirea lui Madison Tyler, eu și Conklin ne aflam lângă un șantier în apropiere de intersecția Waverly Street cu Clay. Aburul de la cafea se depunea în condens pe geamurile mașinii în timp ce noi priveam traficul care șerpuia pe lângă dubițele de livrare parcate în paralel și pietonii care se revărsau pe străzile înguste și mohorâte din Chinatown.

Luasem în vizor o clădire anume, o casă de cărămidă roșie cu trei etaje, situată pe la mijlocul Waverly Street. La parter era farmacia chinezească a lui Wong. Etajele superioare erau închiriate de Westwood Registry.

Instinctul îmi spunea că, în acea casă, urma să găsim cel puțin răspunsuri parțiale – o legătură între Paola Ricci și răpire... ceva, orice.

La 8.35 ușa de la intrare a casei de cărămidă se deschise și o femeie ieși cu gunoiul pe trotuar.

— Să-i dăm drumul, zise Conklin.

Am traversat strada și am abordat-o pe femeie înainte să dispară din nou în clădire. I-am arătat insignele.

Era o doamnă albă, slăbuță, la vreo treizeci și cinci de ani, cu părul negru tuns drept până la umeri. Frumusețea îi era umbrită doar de îngrijorarea care o facea să-și încrunte sprâncenele.

— Mă întrebam când o să ne contacteze poliția, zise ea, cu o mână pe mânerul ușii. Proprietarii sunt plecați din oraș. Puteți să reveniți vineri?

— Sigur, zise Conklin, dar avem câteva întrebări pentru dumneavoastră acum, dacă nu vă supărați.

Brenda, asistenta noastră, e leșinată după Conklin și zice că acesta „atrage femeile ca un magnet” și chiar așa e. Nu face niciun efort, pur și simplu atrage cu farmecul său natural, bărbătesc:

Am văzut-o pe femeia cu părul negru ezitând, uitându-se la Conklin și apoi deschizând larg ușa.

— Eu sunt Mary Jordan, se prezentă ea. Șef de birou, contabilă, supraveghetoare, tot ce vreți. Intrați.

I-am aruncat un rânjet lui Conklin în timp ce o urmam pe doamna Jordan pe holul care ducea la biroul ei. Erct, o cameră mică cu un birou așezat cu fața spre ușă. Două scaune cu spătar din scânduri de lemn erau așezate în fața biroului și o poză cu Jordan înconjurată de vreo zece tinere, probabil bone, era atârnată pe peretele din spatele ei.

Starea de nervozitate a lui Jordan mi se păru demnă de luat în seamă. Își mușcă buza de jos, se ridică, mută un teanc de clasoare cu trei inele deasupra unui dulap pentru dosare, se așeză, se jucă cu cureaua ceasului, apoi cu un creion.

— Ce credeți despre răpirea Paolei și a lui Madison Tyler? am întrebat.

— Nu am cuvinte, răspunse Jordan, scuturând din cap, apoi continuă, aproape fără să facă o pauză de respirație.

Jordan ne mărturisi că era singura angajată cu normă întreagă a agenției. Mai erau două profesoare care lucrau când era nevoie. În afară de coproprietar, un bărbat alb la cincizeci de ani, nu erau alți bărbați care să aibă legături cu agenția și nu existau nici dubițe, nici negre, nici de altă culoare.

Proprietarii agenției Westwood Registry erau Paul și Laura Renfrew, soț și soție, ne informă doamna Jordan. În acel moment, Paul vizita niște potențiali clienți la nord de San Francisco, iai Laura se ocupa de recrutări în Europa. Plecaseră din oraș înainte să aibă loc răpirile.

— Soții Renfrew sunt oameni cumsecade, ne asigură Jordan.

— Și de cât timp îi cunoașteți?

— Am început să lucrez pentru soții Renfrew chiar înainte să se mute din Boston, cu vreo opt luni în urmă. Afacerea n-a prea luat avânt deocamdată, continuă Jordan. Acum, Paola e moartă și Madison Tyler... dispărută... Asta nu prea e reclamă bună, nu-i așa?

Ochii lui Mary Jordan se umplură de lacrimi. Scoase un șervețel roz dintr-o cutie de pe birou și-și tamponă fața.

— Doamnă Jordan, am zis, aplecându-mă peste birou, ceva vă roade. Ce?

— Nu, sincer, n-am nimic.

— Pedracu'!

— Doar că am ținut mult la Paola. Și eu sunt cea care i-a făcut cunoștință cu soții Tyler. E vina mea. Dacă eu nu faceam asta, Paola ar fi încă în viață!

Capitolul 59

— Soții Renfrew au un apartament aici, zise doamna, Jordan în timp ce ne facea turul etajului administrativ. Ne indică ușa încuiată cu lacăt de la capătul coridorului.

— De ce e încuiat cu lacăt? am întrebat.

— Încuie cu lacăt doar când sunt amândoi plecați, zise Jordan. E mai bine așa. Nu mai trebuie să mă îngrijorez că fetele își bagă nasul unde nu le fierbe oala.

De la etajul de deasupra se auziră zgomote de pași.

— Camera comună e acolo, ne explică Jordan, continuând turul. Sala de conferințe e în dreapta dumneavoastră, iar dormitorul e la etaj, adăugă ea privind la scările de lemn.

— Fetele locuiesc la agenție până când sunt plasate la familii. Și eu locuiesc tot acolo sus.

— Câte fete sunt aici? am întrebat.

— Patru. După ce Laura se întoarce din călătorie, probabil că vom mai aduce încă patru.

Eu și Conklin ne-am petrecut restul dimineții intervievând tinerele care coborâră pe rând, una câte una, în sala de conferințe. Aveau vârste cuprinse între optsprezece și douăzeci și doi de ani, toate de origine europeană, cu un nivel de cunoaștere a limbii engleze de la bun la excelent.

Niciuna dintre ele nu avea vreo suspiciune, niciun cuvânt rău de spus despre soții Renfrew sau despre Paola Ricci.

— Când Paola era încă aici, se ruga în genunchi în fiecare seară, ținu să ne spună o fată pe nume Lisa. Era virgină!

Ne-am întors la biroul doamnei Jordan și am întrebat-o dacă are vreo idee cine ar fi putut să le răpească pe Paola și pe Madison, dar șefa de birou a soților Renfrew a ridicat doar din umeri. Când aceasta a răspuns la telefon, Conklin m-a întrebat:

— Vrei să sparg lacătul?

— Vrei să ajungi măturător de străzi?

— S-ar putea să merite.

— Visezi cu ochii deschiși, i-am zis. Chiar dacă ar exista vreo

suspiciune rezonabilă, Madison Tyler nu e acolo. Supraveghetoarea ne-ar spune.

Tocmai ne pregăteam să plecăm și coboram deja scările de la intrare când Mary Jordan ne strigă, ne ajunse din urmă și-l apucă pe Conklin de braț.

— M-am tot gândit la ceva. Poate să fie doar o bârfa sau pur și simplu să nu fie adevărat și nu vreau să creez nimănui probleme, zise ea.

— Acum nu e momentul să vă faceți griji pentru asta, o încurajă Conklin. Orice informație ați avea, trebuie să ne spuneți.

— De-abia începusem să lucrez la soții Renfrew, continuă Jordan, aruncând o privire rapidă spre ușa casei, apoi înapoi la Conklin. Una dintre fete mi-a spus ceva și m-a pus să jur că nu voi spune nimănui. Mi-a zis că o absolventă a programului de pregătire al agenției și-a părăsit angajatorii fără preaviz. Și nu era vorba despre proastă creștere – soții Renfrew aveau pașaportul ei. Fata nu și-ar fi putut găsi o altă slujbă fără el.

— Au anunțat dispariția fetei la poliție?

— Cred că da. Nu știu decât ce am auzit. Și am auzit că Helga Schmidt a dispărut fără urmă.

Capitolul 6o

Întrunirea locatarilor ajunsese la punctul de fiepbere când Cindy își făcu apariția. Vreo două sute de oameni erau înghesuiți în holul de la intrare. Președinta asociației, Fern Galperin, era o femeie minionă cu ochelari cu rame subțiri, al cărei cap de-abia se zărea pe deasupra mulțimii în timp ce încerca să potolească zarva.

— Câte unul, pe rând, strigă doamna Galperin. Margery, continuă, te rog.

Cindy o văzu pe Margery Glynn, femeia pe care o întâlnise în ajun în camera de depozitare a gunoaielor, șezând pe o canapea cu două locuri, înghesuită de alte trei persoane.

— Poliția mi-a trimis un formular să-l completez, se plânse ea. Nu vor face nimic în legătură cu Bamaby, iar Bamaby era ca un membru al familiei. Acum că nu mai e, mă simt și mai în pericol. Ar trebui să-mi iau un alt câine? Sau poate o armă?

— Și eu sunt la fel de speriată și toată povestea asta îmi provoacă greață, la fel ca și ție, zise Galperin, strângându-și cățelușul la piept. Dar cred că e cam exagerat să-ți iei o armă! Altcineva?

Cindy își puse jos geanta de la laptop și-i șopti unei brunete uluitoare care stătea lângă masa cu răcoritoare:

— Ce se întâmplă?

— Ai aflat de Bamaby?

— Mă tem că da. Eram la subsol când l-a găsit Margery.

— Urâtă treabă, hm? Bamaby era o mică pacoste, dar chiar să-l omoare cineva? E gestul unui nebun cu acte în regulă. Unde suntem aici... la New York?

— Mă poți pune la curent, te rog? Eu sunt nouă în clădire.

— Bine, sigur. Așa. Bamaby nu a fost primul. Pudelul doamnei Neely a fost găsit mort pe casa scării și biata femeie s-a învinovățit pentru că uitase să încuie ușa.

— Să înțeleg că cineva din clădire nu iubește câinii.

— Da, cam așa ceva, continuă bruneta. Dar mai e ceva. Cu o

lună în urmă, domnul Franks, un om de treabă care locuia la etajul doi, a chemat o dubă să-l ajute să-şi mute lucmrile în toiul nopţii. I-a lăsat lui Fem un teanc de scrisori de ameninţare care-i fuseseră strecurate pe sub uşă pe parcursul mai multor luni.

— Ce fel de ameninţări?

— Cu moartea. Îţi vine să crezi?

— De ce nu a anunţat poliţia?

— Cred că a făcut-o, dar scrisorile erau anonime. Poliţiştii au pus câteva întrebări, apoi au lăsat totul baltă. Acelaşi rahat ca de obicei.

— Şi presupun că domnul Franks avea un câine?

— Nu. Avea o combină muzicală. Apropo, eu sunt Debbie Green. Femeia zâmbi larg. De la 2F. Îi strânse mâna lui Cindy.

— Eu sunt Cindy Thomas. De la 3B.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Cindy. Bine ai venit în coşmarul de la Blakely Arms.

Cindy zâmbi nedumerită.

— Deci nu ţi-e frică?

— Un pic, oftă Debbie. Dar apartamentul meu e fantastic... Şi am un prieten acum. Cred că l-am convins să se mute la mine.

— Norocul tău. Cindy îşi îndreptă din nou atenţia spre ceilalţi chiar în momentul în care preşedinta asociaţiei îi dădea cuvântul unui domn mai în vârstă şi adus de spate.

— Domnule Hom.

— Mulţumesc. Ce mă deranjează pe mine cel mai mult e că totul se petrece pe ascuns, zise el. Bilete pe sub uşă. Animale ucise. Cred că Margery are dreptate. Dacă poliţia nu ne poate ajuta, trebuie să formăm noi, locatarii, o echipă de supraveghere.

Alte voci izbucniră şi doamna Galperin strigă:

— Oameni buni, ridicaţi mâna, vă rog! Tom, vrei să spui ceva? Un bărbat de vreo treizeci de ani se ridică. Era mărunţel, cu un început de chelie şi stătea la capătul opus al încăperii.

— Ideea asta mă sperie de moarte, zise el. Cel care terorizează Blakely Arms ar putea să se înscrie pentru a face parte din echipă – şi atunci nu ar mai trebui să se furişeze. Ar putea să se plimbe pe holuri fără nicio grijă. Vă daţi seama cât

de înfricoșător ar fi? în clădire locuiesc cam trei sute optzeci și cinci de oameni și mai mult de jumătate suntem aici în seara asta. Există o probabilitate de cincizeci la sută ca persoana care ne terorizează să se afle în această cameră. Chiar acum.

Capitolul 61

Yuki nu îl mai văzuse niciodată furios pe Leonard Parisi. Red Dog[13], după cum i se spunea, era roșcat, înalt, cântărea peste o sută de kilograme și de obicei se comporta ca un unchi simpatic – dar acum arunca săgeți din ochii negri în timp ce bătea cu pumnul în masa de conferință.

Tăvile cu resturi de mâncare chinezească tresăltară.

Cei cinci asistenți noi ai procurorului așezați înjurai mesei aveau o expresie de șoc întipărită pe fețe, cu excepția lui David Hale care făcuse imprudența să remarce că instrumentarea cazului Brinkley era „floare la urechei".

— Nu există așa ceva, tună Parisi. O.J. A fost „floare la ureche".

— Robert Durst, zise Yuki.

— Bingo, zise Parisi, țintuindu-i cu privirea pe fiecare în parte. Durst a recunoscut că și-a ucis vecinul, l-a tranșat în zece bucăți și l-a aruncat în ocean – și un juriu format din semeni de-ai săi l-a găsit „nevinovat". Și tocmai asta e provocarea în cazul Brinkley, David. Avem o mărturisire înregistrată și martori cu duiumul. Crima a fost filmată. Și totuși, nu e „floare la ureche".

— Dar, Leonard, începu Hale, înregistrarea crimei îl surprinde pe criminal în flagrant. E o dovadă admisibilă și incontestabilă.

Parisi rânji.

— Știi că ești tare, David. Bravo ție. Cunoașteți cazul lui Rodney King? întrebă Parisi, slăbindu-și nodul de la cravată.

Rodney King, un negru eliberat condiționat, a refuzat să se dea jos din mașină după ce fusese oprit pentru depășire de viteză. A fost scos din mașină și lovit de cincizeci și șase de ori de patru polițiști albi – o bătaie cruntă, sângeroasă, filmată în întregime. S-a ajuns la proces. Polițiștii au fost achitați și așa au început revoltele negrilor în Los Angeles.

— Deci caseta nu a ușurat deloc cazul. Și poate ăsta e motivul: prima dată când vezi caseta cu Rodney King, ești

îngrozit. A doua oară eşti furios. Dar când o vezi pentru a douăzecea oară, creierul tău a procesat deja fiecare detaliu al scenei. Îţi rămâne în minte, desigur, dar şocul iniţial a dispărut. Ojicine are un televizor în ţara asta a văzut de nenumărate ori filmarea făcută de Jack Rooney în care Alfred Brinkley îi împuşca pe acei oameni. Şi-a pierdut deja puterea de a şoca. Înţelegeţi? Acestea fiind spuse, caseta e validă. În mod normal, ar trebui să câştigăm cazul. Şi vom face tot ce ne stă în putere ca să obţinem pedeapsa cu moartea. Dar avem un adversar inteligent şi tenace în persoana avocatei Barbara Blanco, adăugă Parisi, lăsându-se pe spate în scaun. Şi ea nu face treaba asta mizerabilă de avocat din oficiu pentru bani. Crede în clientul ei şi juriul va simţi asta. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice. Şi cu asta se încheie şedinţa de astăzi.

O linişte respectuoasă se lăsă peste sala de conferinţe. Len Parisi era cu siguranţă „tatăl lor" în acel birou.

— Yuki, am uitat să discutăm ceva?

— Cred că ne-am ocupat de tot.

— Te simţi bine?

— Mă simt grozav, Len. Sunt gata de acţiune. De-abia aştept.

— Desigur. Tu ai douăzeci şi opt de ani, dar eu am nevoie de somnul de frumuseţe. Ne vedem la 7.30 mâine-dimineaţă. Ceilalţi, rămâneţi pe fază. Ne vom întâlni să analizăm din nou situaţia mâine după încheierea programului.

Yuki le ură „noapte bună" colegilor săi şi părăsi sala, simţindu-se plină de energie şi norocoasă că a doua zi de dimineaţă va fi mâna dreaptă a lui Leonard Parisi.

Şi, în ciuda avertizărilor lui Parisi, Yuki se simţea încrezătoare. Brinkley nu era O.J., nu era nici măcar Robert Durst. Nu avea magnetismul unei vedete, mass-media nu era fascinată de el. Cu doar câteva săptămâni în urmă dormea pe stradă cu o armă încărcată în buzunar. Ucisese patru oameni pe care nu-i cunoştea.

Niciun juriu n-ar risca să-l lase pe nebunul ăla din nou liber pe străzile din San Francisco. Nu-i aşa?

Partea a patra
STATUL ÎMPOTRIVA LUI ALFRED BRINKLEY

Capitolul 62

Yuki își așeză servieta lângă cea a lui Parisi pe masa din fața ușii Tribunalului 21. Trecură prin detectoarele de metale, apoi intrară pe prima ușă dublă într-o mică anticameră și, în cele din urmă, pe o a doua ușă dublă care ducea direct în sala de judecată.

În public se produse rumoare când Red Dog, la cei 1,90 metri ai săi, îmbrăcat într-un costum bleumarin cu dungi subțiri, parcurse culoarul dintre scaune. Era însoțit de Yuki, 1,60 metri cu tot cu tocuri, care purta un costum gri-perlat și cântărea vreo cincizeci de kilograme. Leonard deschise cu o mișcare sigură ușa care separa publicul de judecător și o lăsă să treacă. O urmă și el și începu de îndată să se instaleze la masa acuzării.

Exaltarea cu care Yuki așteptase acest moment fu înlocuită brusc de tracul primei zile de activitate. Făcuse toate eforturile să se pregătească și nu mai avea răbdare. Își aranjă reverul și teancul de hârtii, aruncă o privire la ceas. Ședința trebuia să înceapă în fix cinci minute, iar masa apărării era goală.

Sala fu din nou cuprinsă de agitație, iar ceea ce văzu Yuki o făcu să-i stea inima în loc. Îl înghionti pe Leonard și acesta se întoarse.

Alfred Brinkley tocmai traversa sala. Barba îi fusese tăiată, părul lung fusese tuns scurt și purta un costum cu cravată din poliester albastru. Arăta la fel de periculos ca un copil de doi ani.

Yuki rămase cu gura căscată, iar stomacul i se strânse, însă nu din cauza lui Brinkley.

Nu Barbara Blanco îl însoțea pe Brinkley. În locul ei, era un bărbat de vreo patruzeci de ani, încărunțit înainte de vreme, purtând un costum gri-închis de la Brioni și o cravată Armani cu imprimeu galben. Îl cunoștea pe noul avocat al lui Brinkley.

Toată lumea îl cunoștea.

— Ah, la naiba, facu Parisi, zâmbind cam forțat. Mickey Sherman. Îl cunoști, nu-i așa, Yuki?

— Cum să nu. Am făcut echipă apărând-o pe o prietenă de-ale mele cu doar câteva luni în urmă.

— Aha, îmi amintesc. O doamnă locotenent de la Omoruri acuzată de ucidere din culpă.

Parisi își dădu jos ochelarii, îi lustrui cu batista și-i zise lui Yuki:

— Ce v-am spus aseară?

— „Fiți pregătiți pentru orice."

— Câteodată, urăsc să am dreptate. Ce poți să-mi spui, în afară de faptul că Sherman se înțelege de minune cu camera de filmat?

— E genul de om care vede imaginea de ansamblu, răspunse Yuki. Lasă detaliile în seama altora. Poate scăpa unele lucruri din vedere.

Yuki se gândea că citise despre cum Mickey Sherman își dăduse demisia din funcția de consultant juridic adjunct al primăriei orașului San Francisco și-și deschisese un mic birou privat. Probabil că lucra la cazul Brinkley pro bono, dar atenția de care avea să se bucure din partea mass-mediei va reprezenta un excelent punct de lansare pentru Sherman și Asociații – dacă avea să câștige.

— Ei bine, acum nu mai are atât de mulți angajați, zise Parisi. Va trebui doar să identificăm acele detalii și să le exploatăm. Între timp, văd deja prima lui mare problemă.

— Mda, aprobă Yuki din cap. Alfred Brinkley nu arată ca un nebun. Dar, Len, și Mickey Sherman știe asta.

Capitolul 63

Yuki luă poziția de drepți în timp ce judecătorul Norman Moore se așeza la pupitrul său, încadrat de o parte și de alta de steagul Statelor Unite și de cel al statului California, cu termosul de cafea și laptopul în fața sa.

Cei două sute de oameni din sala de judecată se așezară, iar ședința fu declarată deschisă.

Judecătorul Moore avea reputația de om corect și tendința de a-i lăsa pe avocați să trăncănească în voie înainte de a lovi cu ciocănelul în masă.

De data asta, Moore petrecu cincisprezece minute bune dând instrucțiuni juraților înainte de a-l privi pe Leonard Parisi din spatele ochelarilor, cu ochii săi albaștri.

— Statul e pregătit să înceapă?

— Da, onorată instanță.

Leonard Parisi se ridică, își încheie nasturele din mijloc al hainei, se îndreptă spre scaunele ocupate de jurați și-i salută. Red Dog era un bărbat masiv, cu șoldurile largi și umerii lați și ușor lăsați. Părul roșcat îi stătea vâlvoi și pielea îi era aspră, ciupită de vărsat.

Nu era un bărbat atrăgător, dar, când vorbea, avea prezența scenică a unui mare actor de compoziție precum Rob Steiger sau Gene Hackman.

Nu-ți puteai lua ochii de la el.

— Doamnelor și domnilor, când ați fost selectați să faceți parte din acest juriu, ați spus că ați văzut cu toții înregistrarea lui Rooney cu tragedia de pe feribotul *Del Norte*. Ați spus că puteți să vă abțineți de la judecăți pripite în ceea ce privește vinovăția sau nevinovăția acuzatului. Și ați promis că-l veți judeca pe domnul Brinkley prin prisma dovezilor aduse în această sală de judecată. Tocmai de aceea vreau să vă amintesc ce s-a întâmplat în acea zi de 1 noiembrie pe *Del Norte,* ca să aveți evenimentele proaspete în minte. Era o zi foarte plăcută pentru o plimbare cu feribotul, începu Parisi. Erau vreo 15 grade

Celsius, cerul parțial acoperit. Mulți dintre turiști purtau pantaloni scurți pentru că, la drept vorbind, San Francisco e în California, nu-i așa?

Râsetele se propagară în valuri prin sala de judecată în timp ce Parisi își făcea încălzirea pentru pledoaria de început.

— Era o zi frumoasă care s-a transformat într-o zi âe coşmar pentru că acuzatul, Alfred Brinkley, se afla pe acel feribot. Domnul Brinkley n-avea niciun ban, dar a găsit un bilet dus-întors în piața agricolă și a decis să facă o plimbare. Avea o armă încărcată în buzunar, un revolver cu șase gloanțe. În acea zi, domnul Brinkley a luat feribotul spre Larkspur – o călătorie lipsită de incidente – dar, la întoarcere, în timp ce feribotul trăgea la docuri în San Francisco, acuzatul a văzut-o pe Andrea Canello certându-se cu băiețelul ei, un puștan simpatic de vreo nouă ani, pe nume Tony. Din motive cunoscute doar de el, domnul Brinkley și-a scos pistolul și a împușcat-o în piept pe mama în vârstă de treizeci de ani. Aceasta a murit pe loc, sub privirea băiețelului ei, zise Parisi. Copilașul doamnei Canello și-a întors ochii imenși și îngroziți spre fața bărbatului care tocmai îi împușcase mama – și ce a făcut domnul Brinkley? L-a împușcat pe Tony Canello, un băiețel înarmat cu un con de înghețată de căpșuni. Tony era în clasa a patra și aștepta cu nerăbdare să vină Ziua Recunoștinței și să primească o bicicletă de teren cadou de Crăciun, aștepta să crească și să devină bărbat. Domnul Brinkley i-a răpit toate acestea lui Tony Canello. A murit la spital mai târziu, în aceeași zi.

Fețele îndurerate ale membrilor juriului arătau că Parisi îi emoționase deja. Unul dintre jurați, o tânără cu părul vopsit într-o nuanță stridentă de roșu aprins, își mușca buzele în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Leonard făcu o pauză în semn de respect și o lăsă să plângă.

Capitolul 64

În acel moment, judecătorul Moore se adresă celor doisprezece membri ai juriului, șase bărbați și șase femei:

— Vreți să luăm o pauză? Bine, atunci, vă rog să continuați, domnule Parisi.

— Mulțumesc, onorată instanță, continuă Parisi.

Aruncă o privire scurtă spre masa apărării, văzu că Mickey Sherman îi șoptea ceva clientului său, cu spatele întors spre lucrările ședinței – un gest disprețuitor menit să arate că pledoaria de început a lui Parisi nu a avut nici cel mai mic impact asupra apărării.

Inteligentă mișcare. Parisi știa că și el ar fi făcut același lucru.

— Vă spuneam că *Del Norte* tocmai trăgea în port când domnul Brinkley i-a împușcat pe Andrea și Tony Canello. Procedura de andocare era zgomotoasă – mult mai zgomotoasă decât două focuri de armă. Dar doi oameni și-au dat seama ce se întâmpla. Domnul Per Conrad, mecanic pe *Del Norte,* era de serviciu în acea zi. Acesta era un familist, avea o soție și patru copii frumoși și urma să se pensioneze peste vreo doi ani. L-a văzut pe Alfred Brinkley cu arma în mână și a văzut și trupul lui Tony și pe al Andreei Canello zăcând însângerate pe punte. Domnul Conrad a acționat pentru a-l dezarma pe domnul Brinkley, dar acesta a țintit și l-a împușcat chiar între ochi. Domnul Lester Ng era un broker de asigurări din Larkspur care mergea la San Franciso într-o călătorie de afaceri. Și el avea familie și lucrase ca pilot în cadrul aviației Statelor Unite. Și el a încercat să se lupte cu domnul Brinkley pentru a-i lua arma. A fost împușcat în cap. Ultimul lucru pe care domnul Ng l-a văzut în această viață a fost arma domnului Brinkley. Amândoi bărbații s-au jertfit. Au fost eroi. Și au murit din această cauză. Dar domnul Brinkley încă nu terminase.

Parisi merse aproape de locurile juraților, puse mâna pe balustradă și-l privi pe fiecare jurat în parte în timp ce vorbea.

— S-a întâmplat ca domnul Brinkley să stea lângă o femeie

pe care această comunitate o apreciază nespus: doamna doctor Claire Washburn, legistul-șef al orașului San Francisco. Doamna doctor Washburn era îngrozită, dar a avut prezența de spirit să-i spună domnului Brinkley:, JE în regulă, fiule... Dă-mi arma". În loc să-i dea arma, domnul Brinkley i-a tras un glonț în piept. Și când fiul adolescent al doamnei doctor, Willie, i-a sărit în ajutor, domnul Brinkley a tras și înspre el. Din fericire, feribotul s-a ciocnit de dig în acel moment și cel de-al șaselea și ultim glonț al domnului Brinkley și-a ratat ținta. Și pentru că glonțul a deviat, doi oameni curajoși, Claire și Willie Washburn, au supraviețuit, iar doamna doctor Washburn va fi martor în proces.

Parisi se opri pentru ca juraţii să conștientizeze oroarea atacului, apoi continuă:

— Nu încape îndoială că tot ceea ce v-am povestit s-a întâmplat cu adevărat. Nu încape îndoială că, fără să țină seama de gen, vârstă, rasă și fără să aibă vreun motiv, Alfred Brinkley a împușcat și a ucis patru necunoscuți și a încercat să-i ucidă pe alți doi. Domnul Jack Rooney, care va fi și el martor în proces, a înregistrat atacul și vă vom arăta și dumneavoastră ceea ce a filmat. De asemenea, domnul Brinkley a mărturisit că a comis aceste crime odioase și vă vom arăta și mărturia lui înregistrată, în acest caz nu există probe ADN. Nu există dovezi bazate pe analiza petelor de sânge sau amprente palmare sau orice altă dovadă medico-legală de genul celor pe care le vedeți în fiecare seară la televizor în serialele polițiste. Pentru că acest caz nu e o poveste polițistă în care se caută faptașul. Știm cine e făptașul. E așezat chiar acolo.

Parisi arătă înspre bărbatul în costum albastru. Brinkley avea capul afundat între umeri încât părea că gâtul i se retrăsese. Ochii fără expresie priveau țintă înainte. Era limpede că bărbatul luase o groază de medicamente și Parisi se întrebă cât auzea sau înțelegea Brinkley din ceea ce se petrecea.

— Apărarea va încerca să vă convingă că domnul Brinkley suferă de psihoză și că, prin urmare, nu e responsabil de faptele sale, zise Parisi, îndreptându-se înapoi spre pupitrul său. Experții medicali ai apărării s-ar putea să aibă îndrăzneala să se

ridice și să vă spună că acuzatul are nevoie de „tratament”, și nu de pedeapsă. Nicio problemă. Avem doctori excelenți care îi tratează pe deținuții condamnați la moarte. Faptul că te comporți ca un nebun nu te scoate de sub incidența legii. Și nu înseamnă că nu înțelegi că nu e bine să omori oameni. Doamnelor și domnilor, Alfred Brinkley a adus o armă încărcată pe feribot. Și-a țintit victimele premeditat și a tras cu intenția de a ucide. A ucis patru dintre ei și apoi a fugit de la locul faptei pentru că Alfred Brinkley știa că ceea ce făcuse era greșit. Acuzarea vă va dovedi că domnul Brinkley era sănătos din punct de vedere mintal și legal când a comis patru crime și alte două tentative. Și vă vom cere să îl găsiți vinovat de toate aceste capete de acuzare. Vă mulțumim pentru atenție. Îmi pare rău că v-am făcut să plângeți pe unii dintre dumneavoastră, dar aceste crime chiar sunt o tragedie.

Capitolul 65

Yuki văzu cum Mickey Sherman se ridică de lajnasa apărării și traversează încrezător sala spre podium.

Sherman se prezentă juriului, comportamentul său relaxat și farmecul natural captivându-i pe juraţi de la prima propoziţie.

— Oameni buni, tot ce v-a spus procurorul e adevărat, începu el.

Era o declaraţie îndrăzneaţă, se gândi Yuki. De fapt, nu mai auzise niciodată un avocat al părții adverse să adopte această poziție.

— Știți cu toții ce s-a întâmplat pe *Del Norte* pe data de 1 noiembrie, zise Sherman. Domnul Brinkley a adus într-adevăr o armă încărcată pe feribot. I-a împușcat pe acei oameni fără să țină seama de consecințele acestui act asupra lor – sau asupra sa. Era înconjurat de două sute cincizeci de oameni dintre care unii au fost chiar martori ai atacului. Însă domnul Brinkley nu și-a aruncat arma după ce a fugit de pe *Del Norte*. Nu a scăpat de dovezi. Asta nu e ceea ce ai numi o crimă perfectă. Doar un nebun ar comite asemenea acte și s-ar comporta în acest fel. Deci ce s-a întâmplat nu e un mister. Dar scopul procesului e să determine cauza celor întâmplate. Domnul Brinkley nu și-a dat seama de ceea ce face pentru că, atunci când i-a împușcat pe acei bieți oameni, era lipsit de discernământ. Având în vedere că „lipsa de discernământ" va reprezenta baza de judecare a domnului Brinkley și a faptelor sale, cred că se cade să definim termenul, zise Sherman. Problema se pune în felul următor: A înțeles domnul Brinkley caracterul imoral și ilegal al acțiunilor sale când a comis acele omoruri? Dacă el nu înțelegea că acele acțiuni sunt greșite din cauză că suferea de o boală sau deficiență mintală la momentul comiterii acelor fapte, atunci spunem că era „lipsit de discernământ".

Mickey Sherman se opri, își aranjă notițele de pe pupitru și începu din nou să vorbească pe un ton totodată admirat și temut de Yuki. Era plăcut, personal, ca și cum ar fi crezut sincer

că jurații nu au nevoie de spectacol, că argumentarea sa nu era doar credibilă, ci și adevărată.

— Domnul Brinkley a fost diagnosticat cu tulburare schizoafectivă, spuse Sherman juriului. Are o boală, ca și cancerul sau diabetul, o boală care-i afectează capacitatea de judecată și pe care a dobândit-o prin moștenire genetică și datorită unor traume din copilărie. Nu și-a dorit el această boală, dar s-a ales oricum cu ea. Vi se putea întâmpla dumneavoastră sau mie sau oricui din această cameră. Și ce boală poate fi mai rea decât să te trădeze propriul creier și să te facă să ai gânduri și să comiți fapte care sunt cu totul în neconcordanță cu caracterul și felul tău de a fi? Țin să precizez acum că gândurile noastre se îndreaptă spre victimele acestei tragedii. Dacă ar exista o modalitate să dăm timpul înapoi, dacă Fred Brinkley ar putea să ia o pastilă magică sau o injecție care să-l vindece de data de 1 noiembrie și să-i reînvie pe acei oameni, ar face-o într-o clipă. Dacă ar fi știut că e bolnav mintal, domnul Brinkley ar fi căutat să se trateze. Dar el nu știa de ce se simțea în felul acela. Viața domnului Brinkley ilustrează perfect sintagma „iadul pe pământ11.

Capitolul 66

Mickey Sherman simți fluxul plăcut și constant de adrenalină produs de faptul că era un bun avocat și credea în clientul său. Brinkley, bietul nenorocit, abia se trezea la realitate după cincisprezece ani de deteriorare treptată a psihicului său, cauzată de evoluția în rău a bolii.

Și ce realitate cruntă: să fii implicat într-un proces în care e în joc chiar viața ta și la care să participi sub influența năucitoare a medicamentelor antipsihotice.

Situația era tragică pentru toată lumea.

— Domnul Brinkley auzea voci, explică Mickey Sherman plimbându-se prin fața juraților. Nu mă refer la „vocea" pe care o auzim cu toții în mintea noastră, monologul interior care ne ajută să ne rezolvăm problemele, să scriem un discurs sau să ne găsim cheile mașinii. Vocile din mintea domnului Brinkley erau poruncitoare, agresive, copleșitoare și crude. Vocile acestea îl batjocoreau fără încetare, îl insultau – și-l îndemnau să ucidă. Când se uita la televizor, el credea că personajele și prezentatorii de știri vorbesc direct cu el, că îl acuzau de diverse infracțiuni și că îi spuneau ce să facă. Și după ani de luptă cu acești demoni, Fred Brinkley s-a supus în cele din urmă vocilor. Doamnelor și domnilor, la momentul atacului armat, Fred Brinkley nu avea simțul realității. Nu știa că oamenii pe care-i împușca pe feribot erau făcuți din came și oase. Pentru el, ei nu erau decât o parte a halucinațiilor dureroase din mintea sa. După aceea, domnul Brinkley a văzut la televizor reportajul despre cum îi împușcase pe oamenii de pe feribot și, pentru că imaginile erau la televizor, și-a dat seama ce făcuse. A fost atât de covârșit de remușcare, de vină și de ură față de sine însuși, încât s-a predat poliției de bunăvoie. A renunțat la toate drepturile și a mărturisit, pentru că, în perioada următoare crimelor, partea sănătoasă a creierului i-a permis să înțeleagă grozăvia acțiunilor sale. Asta ar trebui să fie pentru dumneavoastră un indiciu în ceea ce privește caracterul acestui om. Acuzarea vrea să vă facă să credeți că cea

mai grea decizie pe care va trebui să o luaţi în acest proces va fi alegerea preşedintelui juriului. Dar nu aţi auzit încă întreaga poveste. Martori care îl cunosc pe domnul Brinkley şi psihiatrii care l-au examinat vor depune mărturie în legătură cu caracterul său şi cu starea sănătăţii sale mintale în trecut şi în prezent. Când veţi fi ascultat cazul nostru în întregime, sunt încrezător că îl veţi găsi pe Fred Brinkley „nevinovat" pe motiv de boală sau deficienţă mintală. Deoarece adevărul e că Fred Brinkley e un om bun, lovit de o boală cumplită, care-i afectează mintea.

Capitolul 67

La ora 6.30 în acea seară Yuki și Leonard Parișii stăteau la masă în salonul cavernos de la subsolul restaurantului Lulu, un fost depozit transformat într-un local popular nu departe de tribunal.

Yuki se simțea grozav, facea parte din echipa de elită. O echipă de elită câștigătoare. Tânăra tăia puiul la rotisor pe care-l comandase, iar Len înfuleca din pizza sa picantă cu creveți și, în timp ce mâncau, discutau întâmplările zilei. Treceau în revistă potențialele obstacole, plănuind cum să le depășească în cea de-a doua prezentare a cazului Statul împotriva lui Alfred Brinkley.

Leonard le umplu din nou paharele din merlotul de șaizeci de dolari, glumind:

— Hrrrrr. Atenție la echipa Red Dog.

Yuki râse, sorbi o înghițitură și-și puse hârtiile într-o geantă mare de piele în timp ce le erau luate farfuriile goale. Niciodată nu se simțise atât de bine lucrând ca avocat în cazuri civile.

Cuptorul mare de cărămidă din celălalt capăt al camerei înmiresma aerul cu lemn de hicori[14] ars și, pe măsură ce restaurantul și barul se umpleau de lume, conversația și râsetele răsunau lovindu-se de pereți și de tavanul înalt.

— Cafea? o întrebă Len pe Yuki.

— Sigur, răspunse ea. Sunt atât de plină, încât cred că o să comand doar un profiterol.

— De acord cu tine, zise Leonard, ridicând mâna ca să cheme chelnerița.

Și atunci, chiar în timp ce încerca să gesticuleze, obrajii i se lăsară. Len își duse mâna la inimă și se ridică pe jumătate, sprijinindu-se de spătar, ceea ce facu scaunul să se răstoarne și pe el să se prăbușească pe podea.

Yuki auzi o tavă căzând în spatele ei. Câteva farfurii se sparseră și cineva țipă.

Își dădu seama că ea scosese acel țipăt.

Se ridică brusc din scaun și se ghemui lângă bărbatul uriaș

care gemea și se rostogolea dintr-o parte într-alta.

— Leonard! Len, unde te doare?

Mormăi ceva, dar nu-și putu da seama ce spunea din cauza vacarmului de îngrijorare care-i înconjura.

— Poți să-ți ridici brațele, Len?

— Pieptul meu, gemu acesta. Sunați-o pe soția mea.

— Pot să-l duc eu la spital, se oferi un bărbat peste umărul lui Yuki. Mașina mea e parcată chiar în față.

— Mulțumesc, dar va dura prea mult.

— Uite, spitalul e la doar zece minute...

— Vă rog. Nu, mulțumesc. Paramedicii vor aduce spitalul la el, bine?

Yuki își trase geanta spre ea, o goli pe podea și-și găsi telefonul. Îl ignoră pe tipul bine intenționat din spatele ei, își imagină ambuteiajele, perioada de așteptare de trei ore de la camera de gardă – asta s-ar fi întâmplat dacă Len ar fi ajuns la spital altfel decât cu ambulanța.

Asta era greșeala pe care o făcuseră cu tatăl ei.

Yuki apucă mâna lui Len în timp ce asculta concentrată tonul de apel. Șuieră printre dinți:

— Haide odată, haide! și, când operatorul răspunse, vorbi clar și pe un ton insistent: E vorba de o urgență. Trimiteți o ambulanță la restaurantul Lulu pe Folsom Street, la numărul 816. Prietenul meu face un atac de cord.

Capitolul 68

Eu și Conklin verificam indiciile primite pjin telefon în cazul Tyler/Ricci, când Jacobi și-a făcut apariția în biroul echipei și remarcă:

— Voi doi păreți să aveți nevoie de o gură de aer.

Cincisprezece minute mai târziu, cu puțin înainte de ora șapte seara, ne-am oprit în fața unui bloc de apartamente în apropiere de Third și Townsend Street. Trei mașini de patrulă, două autospeciale de pompieri și duba legiștilor ajunseseră acolo înaintea noastră.

— Ciudată treabă. Cunosc locul ăsta, i-am zis lui Conklin. Prietena mea, Cindy, locuiește aici.

Am încercat să dau de Cindy, dar telefonul ei suna ocupat. Nu răspunse nici la telefonul fix.

M-am uitat, dar nu am văzut-o pe Cindy printre chiriașii care se adunaseră în grupuri compacte pe trotuar și dădeau declarații polițiștilor în uniformă, care se plimbau printre ei. Se uitau în sus la fațada de cărămidă a complexului Blakely Arms și la perdelele pastel care fluturau la ferestrele deschise de la etajul cinci.

Cindy locuia la etajul trei. M-a simțit brusc ușurată, dar sentimentul fu de scurtă durată. Cineva murise înainte de vreme în clădirea lui Cindy.

Portarul, un bărbat de vârstă mijlocie cu o frunte teșită și cu părul grizonant și creț ieșindu-i de sub șapcă, se plimba prin fața ușii de la intrare. Avea o înfățișare de hipiot trecut, ca și cum ar fi fost adus la mal de valul revoluției anilor ’60. Ne spuse că numele lui era Joseph „Pinky” Boyd și că lucra la Blakely Arms de trei ani.

— Domnișoara Portia Fox de la apartamentul 5K, ne informă el. Ea e cea care a simțit mirosul de gaz. A sunat la poartă acu’ juma’ de oră. Cam așa, adăugă el, uitându-se la ceas.

— Și ați sunat la pompieri?

— Da. Au ajuns în vreo cinci minute.

— Unde e femeia care a reclamat incidentul? Domnișoara Fox.

— Probabil pe afară pe undeva. Am evacuat tot etajul cinci. Am văzut-o... pe doamna Wolkowski. E groaznic să vezi pe cineva mort, pe cineva pe care-l cunoști.

— Aveți idee cine ar vrea să-i facă rău doamnei Wolkowski? îl întrebă Conklin pe portar.

— Nu cred. Era cam maniacă. Se plângea că primește corespondența altcuiva în cutia ei poștală sau că dalele sunt tocite, chestii de genul ăsta. Dar era drăguță, pentru o bătrânică.

— Domnule Boyd, ați fost aici toată ziua?

— De azi-dimineață de la opt.

— Aveți camere de supraveghere? am întrebat.

— Locatarii au un videotelefon pentru cei care sună la interfon, dar asta e tot.

— Ce e la parter?

— Spălătoria, gunoiul, o toaletă și o ușă care duce în curte.

— O ușă încuiată? întrebă Conklin. Are alarmă?

— Avea, ne spuse Boyd. Dar când au făcut lucrările de renovare, spațiul a devenit comun, așa că locatarii au chei.

— Am înțeles. Deci jos nu există niciun fel de sistem de securitate. Ai văzut ceva sau pe cineva suspect în clădire azi?

Boyd izbucni într-un râs cu tentă isterică.

— Dacă am văzut pe cineva suspect? în această clădire? Asta e prima zi de o lună încoace când *nu* s-a întâmplat asta.

Capitolul 69

Polițistul în uniformă, postat în fața ușii apartamentului 5J era un începător – ofițerul Matt Hartnett, un tip înalt care semăna un pic cu Jimmy Smits. Deasupra buzei superioare i se adunaseră broboane de sudoare și tenul livid îi contrasta cu ochii negri.

— Victima e doamna Irene Wolkowski, zise Hartnett, întinzându-mi registrul de prezență. A fost văzută ultima dată în viață la spălătorie, azi-dimineață înjurai orei unsprezece. Soțul nu s-a întors încă de la serviciu și n-am reușit să dăm de el. Partenerul meu împreună cu o echipă interoghează locatarii în stradă.

Am încuviințat din cap și am trecut numele meu și pe cel al lui Conklin în registru. Ne-am aplecat pe sub banda care bara ușa și am pătruns până la locul faptei, deja plin de criminaliști și de actualul legist-șef care fotografia victima.

În cameră mirosea puternic a gaz.

Geamurile de pe ambele părți erau larg deschise pentru aerisirea camerei, ceea ce îți dădea impresia că e mai frig în apartament decât pe stradă.

Persoana decedată era întinsă pe spate în mijlocul camerei, cu mâinile și picioarele desfăcute, o postură care o lăsase lipsită de apărare atât împotriva atacului inițial, cât și față de curiozitatea ulterioară a străinilor. Femeia părea să aibă în jur de șaizeci de ani.

Un firicel de sânge i se prelingea pe ceafă. Am observat că sângele îmbibase covorul gri-deschis, iar apoi pata se ramifica după unul dintre picioarele pianului.

Pianul fusese făcut țăndări!

Claviatura, sau ce mai rămăsese din ea, era mânjită de sânge și zdrobită. Clapele erau smulse de la locul lor, făcute țăndări și multe dintre ele erau împrăștiate pe podea ca și cum cineva le-ar fi lovit cu ciocanul în mod repetat.

Doctorul Germaniuk instalase dispozitive de iluminat

portabile în fiecare colț al încăperii. Aceasta era bine întreținută și recent mobilată. Am remarcat o bucată de învelitoare de plastic care rămăsese încă agățată de unul dintre picioarele canapelei.

Doctorul G. Mă salută, își împinse ochelarii la loc cu dosul palmei și lăsă aparatul de fotografiat la o parte.

— Ce avem aici? l-am întrebat.

— Ceva foarte interesant, îmi răspunse Germaniuk. În afară de pian și de ochiurile de la aragaz deschise, nimic nu pare să fi fost mișcat de la locul lui.

Scena crimei era organizată – adică, ordonată – ceea ce însemna aproape întotdeauna că fapta fusese plănuită și că ucigașul era inteligent.

— Victima a suferit lovituri la cap, atât în față, cât și în spate, explică doctorul G. Se pare că au fost folosite două obiecte diferite. Pianul a fost unul din ele. O să-ți dau mai multe informații după ce o voi pune pe doamna Wolkowski pe masa de autopsie, dar pot să-ți spun ceva încă de pe acum – victima e caldă la atingere și lividitatea timpurie abia începe să se instaleze. Doamna asta e moartă doar de vreo două ore, probabil chiar mai puțin. N-a lipsit mult să-l prindem pe criminal la locul faptei.

Capitolul 70

Am auzit vocea lui Cindy la ușă și m-am dezlipit de locul în care eram doar cât s-o îmbrățișez în hol.

— Sunt bine, sunt bine, murmură ea. Numai ce am primit mesajele tale.

— O cunoșteai pe victimă?

— Nu cred. Nu după nume, oricum. Stai să o văd.

Nu avea voie la locul crimei și ea știa asta, dar era o bătălie pe care o mai dusesem cu Cindy și pe care o pierdusem. Acum avea acea privire specială în ochi. Încăpățânată. De neoprit. Șireată.

— Stai deoparte și nu atinge nimic.

— Știu, așa voi face.

— Dacă cineva are ceva împotrivă, trebuie să pleci. Și vreau să-mi dai cuvântul tău că nu vei scrie nimic despre cauza morții.

— Ai cuvântul meu, replică ea, obraznică.

I-am indicat un colț liber al camerei și Cindy se duse acolo. Fața i se făcu albă ca varul când o văzu pe femeia moartă pe podea, dar fiindcă făcea parte din furnicarul de oameni din fața apartamentului 5J, nimeni nu-i puse întrebări.

— Ea e Cindy? întrebă Conklin, indicând cu o mișcare a capului locul unde prietena mea stătea pe margine.

— Da. E de încredere.

— Dacă zici tu.

I-am prezentat pe Rich lui Cindy în timp ce corpul lui Irene Wolkowski era înfășurat în cearșafuri și închis într-un sac de plastic special pentru transportul cadavrelor. Am dezbătut teoriile pe care le aveam despre crimă în timp ce vântul rece sufla prin apartament.

— Deci să zicem că ucigașul e o persoană pe care o cunoaște, i-am spus lui Conklin. Un tip care locuiește în clădire. Sună la ușă. Zice: „Bună, Irene. Nu vreau să te întrerup. Cânți foarte framos".

— Bine, dar poate a fost soțul ei, își dădu Conklin cu părerea. A venit acasă mai devreme, a omorât-o și apoi a fugit. Sau poate

a fost un prieten. Sau un iubit. Sau chiar un străin.

— Un străin? Nu prea cred, zise Cindy. Eu n-aș lăsa un străin să intre în apartamentul meu. Tu ai face-o?

— Bine, înțeleg asta, zise Conklin. Dar oricum, ea era așezată la pian. Muzica acoperă zgomotul ușii care se deschide și covorul acesta gros și drăguț amortizează sunetul pașilor.

— Posibil, am aprobat eu.

— Aia e geanta ei? întrebă Cindy.

O poșeta neagră lucioasă era așezată pe un scaun tapițat. Am deschis-o, am scos portofelul și i-am arătat lui Conklin teancul de bancnote de douăzeci de dolari și un întreg pachet de cărți... de credit.

— Cam atât a fost cu teoria jafului, am zis.

— Am fost de față când a fost găsit unul dintre câini, zise Cindy, introducând schematic cealaltă poveste.

Rich scutură din cap și părul îi căzu peste ochi.

— Să fie ăsta un semn că există un criminal psihopat care a evoluat treptat până la... asta? Mi se pare că a cam exagerat. Deci, pe de o parte avem de-a face cu agresiunea fizică și distragerea pianului. Dar de ce să se mai deranjeze și cu gazul?

— Fie a vrut să se asigure că nu va fi descoperit, am zis eu, fie a vrut să se asigure că femeia e moartă.

M-am uitat la Cindy.

— Niciun cuvânt despre asta la ziar!

Capitolul 71

Yuki se gândea neîncetat la chipul lui Len, contorsionându-se de durere în timp ce atacul de cord încerca să-i vină de hac. Îl lăsase la spital în seara zilei precedente, stabil, dar sleit de puteri, îl sunase apoi pe David Hale acasă și lăsase un mesaj pe robot:

— Avem o urgență. Vino la birou la ora șase și fii pregătit de tribunal.

Acum Yuki era așezată vizavi de David în sala de conferințe neprimitoare, decorată cu lambriuri din pin, având în față notițele și cafeaua instant. Îi povestea colegului său evenimentele recente.

— De ce nu cerem o amânare? o întrebă acesta.

David arăta foarte prezentabil în acea zi, îmbrăcat într-o haină arămie, pantaloni albaștri și cravată cu dungi. Avea nevoie de o tunsoare, dar ce să-i faci? Dintre toate persoanele care ar fi fost disponibile în ultimul moment, el era cel mai competent.

— Din trei motive, răspunse Yuki, lovind ritmic în masă cu o lingură de plastic.

— În primul rând, Leonard nu vrea să-l piardă pe Jack Rooney ca martor. Rooney e nesigur. Era în concediu când s-a petrecut atacul. S-ar putea să nu fie disponibil când vom avea nevoie de el, ceea ce înseamnă că înregistrarea sa ar putea fi respinsă ca dovadă.

— Așa.

— În al doilea rând, Len nu vrea să riște să-l piardă pe judecătorul Moore.

— Mda. Înțeleg.

— Len zice că se va întoarce în sala de judecată la timp pentru a susține pledoaria de final.

— A zis el asta?

— Da, când îl pregăteau pentru operație. Era lucid și foarte hotărât.

— Ce a zis doctorul?

— Doctorul a zis, citez: „Există o oarecare probabilitate ca inima să nu-i fi fost afectată în mod ireversibilıı.

— A trebuit să-l taie?

— Da. Am vorbit cu soția lui Len. A ieșit cu bine din operație.

— Și o să susțină pledoaria de final într-o săptămână și ceva?

— Probabil că nu. Dar, pe de altă parte, nici nu va dansa polca prea curând, observă Yuki. Și ajungem astfel la motivul numărul trei. Len a zis că sunt tot atât de pregătită ca și el și că are încredere în noi. Și a mai zis că nu avem voie să-l dezamăgim.

David Hale se holbă la ea cu gura căscată.

— Yuki, zise în cele din urmă, eu nu am deloc experiență în sala de judecată.

— Am eu. Mai mulți ani chiar.

— Ai experiență în cazuri civile, nu penale.

— Gura, David! Am fost avocat pledant. Contează și asta. Deci vom da tot ce avem mai bun din noi pentru Red Dog. Vom petrece următoarele trei ore recapitulând ceea ce știm deja.

— Avem martori oculari credibili, caseta lui Rooney și un juriu care nu va privi cu ochi buni apărarea pe motiv de lipsă de discernământ.

— Len avea dreptate cu ceea ce a spus la ședința de dinaintea procesului. Cu cât crima e mai aleatorie, cu atât există mai puține motive de omor și cu atât le va fi mai frică juraților că Brinkley va sta patruzeci și cinci de minute la nebuni și apoi va fi eliberat...

Yuki se opri din vorbit ca să descifreze zâmbetul larg de pe fața lui David Hale.

— La ce te gândești, David? Nu, îmi retrag cuvintele. Te rog să nu spui asta, îl rugă Yuki, încercând să nu râdă.

— E un caz de rutină, zise noul ei coleg de echipă. Floare la ureche.

Capitolul 72

Yuki, stând în picioare în fața podiumului judecătorului, se simțea ca la primul proces. Își încleștă mâinile de marginea pupitrului și se gândi că, atunci când Len se aflase în acel loc, acesta părea de înălțimea unui stativ pentru partituri. Ea de-abia putea ajunge să vadă pe deasupra aceștuia, ca o fetiță de școală primară.

Jurații își îndreptară privirea spre ea, așteptând.

Oare chiar va putea să-i convingă că Alfred Brinkley era vinovat de omor deosebit de grav?

Yuki îl chemă pe primul martor, ofițerul Bobby Cohen, un veteran al Departamentului de poliție din San Francisco unde lucra de cincisprezece ani. Cohen avea o înfățișare serioasă, de om cumpătat la vorbă, care lăsa o primă impresie favorabilă despre partea acuzării.

Îi ceru să relateze ce a văzut când a sosit pe *Del Norte* și ce a făcut. Când își termină interogatoriul, Mickey Sherman îi puse doar o singură întrebare ofițerului Cohen.

— Ați fost martor la incidentul de pe feribot?

— Nu, nu am fost.

— Mulțumesc, asta e tot.

Yuki bifă totuși în minte prezența lui Cohen, gândindu-se că, deși acesta nu văzuse împușcăturile, pregătise scena pentru juraţi făcându-i să vadă cu ochii minții pierderile de vieți omenești – o imagine pe care ea va continua să clădească.

Îl chemă pe Bernard Stringer, pompierul care-l văzuse pe Brinkley împușcându-i pe Andrea și pe Tony Canello. Stringer se îndreptă cu pași greoi spre boxa martorilor. Înainte de a lua loc, jură pe Biblie că va spune adevărul. Martorul avea aproape de treizeci de ani și înfățișarea sinceră, tipic americană, a unui jucător de baseball.

— Domnule Stringer, începu Yuki, cu ce vă ocupați?

— Sunt pompier la Secția 14 de la intersecția Twenty-sixth Street cu Geary.

— Și de ce vă aflați la bordul lui *Del Norte* pe 1 noiembrie?

— Sunt divorțat și-mi petrec doar weekendurile cu copiii, zise el, zâmbind. Micuții adoră feribotul.

— Și s-a întâmplat ceva neobișnuit în acea zi?

— Da. Am văzut împușcăturile de pe puntea superioară.

— Agresorul se află aici, în sală, astăzi? întrebă Yuki.

— Da, se află.

— Puteți să ni-l arătați?

— Stă chiar acolo. Bărbatul în costum albastru.

— Rog stenograful să consemneze că domnul Stringer a arătat cu mâna în direcția acuzatului, Alfred Brinkley. Domnule Stringer, la ce distanță vă aflați de Andrea Canello și de fiul acesteia, Anthony, atunci când domnul Brinkley a tras asupra lor?

— Cam la aceeași distanță la care mă aflu acum față de dumneavoastră. Un metru și jumătate, doi metri.

— Puteți să ne spuneți ce ați văzut?

Chipul lui Stringer se întunecă amintindu-și întâmplările din acea zi oribilă și sângeroasă.

— Doamna Canello îl mustruluia pe copil și era un pic cam aspră cu el, după părerea mea. Să nu mă înțelegeți greșit, nu avea un comportament abuziv. Doar că băiatul părea foarte afectat și mă gândeam să intervin. Dar n-am mai apucat să zic nimic pentru că acuzatul a împușcat-o. Apoi l-a împușcat pe băiat. Și apoi s-a dezlănțuit nebunia pe navă.

— Le-a spus ceva domnul Brinkley victimelor înainte să tragă cu pistolul?

— Nu. Doar a tras. Poc. Poc. Foarte rece.

Yuki lăsă vorbele lui Bernard Stringer să plutească în sala de judecată, apoi zise:

— Ca să fie clar pentru toată lumea, când ați spus „foarte rece", nu v-ați referit la temperatură, riu?

— Nu, m-am referit la felul în care i-a omorât pe acei oameni. Fața lui era ca un sloi de gheață.

— Vă mulțumesc, domnule Stringer. Martorul vă aparține, i se adresă Yuki avocatului apărării.

Capitolul 73

Yuki văzu cum Mickey Sherman își băgă mâinile în buzunare și se îndreptă spre martor în lumina aurie reflectată de pereții îmbrăcați în lambriuri de stejar. Zâmbetul îi era autentic, dar mersul legănat, ljmbajul de om de rând, încercarea de a nu atrage atenția, toate acestea erau și o strategie pentru a ascunde talentul lui Mickey de a lansa atacuri surpriză.

Yuki lucrase cu Sherman îndeaproape în trecut și învățase să recunoască „semnul" care-l dădea de gol. Sherman avea obiceiul să-și atingă gropița de deasupra buzei cu degetul arătător de la mâna dreaptă chiar înainte să sară la gâtul martorului.

— Domnule Stringer, doamna Canello sau Anthony Canello au făcut ceva care să-l provoace pe clientul meu? întrebă Sherman.

— Nu. Din câte am văzut, nici nu-și dădeau seama de prezența lui.

— Și ziceați că domnul Brinkley, clientul meu, a dat dovadă de calm în momentul în care i-a împușcat?

— Arăta cam sălbătic, în general, dar când a apăsat pe trăgaci, expresia feței i s-a schimbat. Era rece. Absent. Și mâna nu îi tremura.

— Dacă vă uitați astăzi la el, domnul Brinkley arată la fel cum arăta pe *Del Norte?*

— Nu chiar.

— Care e diferența?

Stringer oftă și-și privi mâinile înainte să răspundă:

— Arăta deplorabil. Avea părul lung, barba îi era încâlcită, hainele murdare și mirosea îngrozitor.

— Deci arăta murdar. Fața îi era lipsită de expresie și puțea de-ți muta nasul. În plus, l-ați văzut împușcând doi oameni care nu l-au provocat, care nici măcar nu erau conștienți de prezența lui acolo.

— Așa e.

Își duse degetul la buza superioară.

— Cu alte cuvinte, Fred Brinkley arăta și se comporta ca un dement.

Yuki sări în picioare.

— Obiectez, onorată instanță. Îl conduce pe martor spre concluziile sale. X

— Se susține.

Sherman reveni la atitudinea sa calmă și fermecătoare.

— Domnule Stringer, vi s-a părut că domnul Brinkley era sănătos mintal?

— Nu, arăta nebun de legat.

— Mulțumesc, domnule Stringer, zise Sherman.

Yuki încercă să invoce o întrebare pentru a continua interogatoriul și a contracara cuvintele „dementıı și „nebun", dar se trezi spunând:

— Statul îl cheamă pe domnul Jack Rooney.

Capitolul 74

Jack Rooney traversă culoarul dintre rândurile de scaune sprijinindu-se în bastonul tripod, lăsându-și greutatea pe piciorul stâng, apoi împingându-și în față șoldul drept și repetând aceeași mișcare stângace, dar uimitoare, până ajunse la boxa martorilor.

Rooney acceptă sprijinul aprodului care-i puse o mână sub cot și-l ajută să se așeze în scaun. Yuki se gândi că martorul era cu siguranță total imun la influența lui Mickey.

Sau poate că nu?

— Vă mulțumesc că ați venit așa de departe, domnule Rooney, zise Yuki când bătrânul se așeză în cele din urmă.

Rooney era îmbrăcat cu un cardigan roșu peste o cămașă albă și avea un papion tot roșu. Pe nasul câm purta niște ochelari mari și pătrați, iar părul alb era pieptănat cu cărare și netezit, ca al unui băiețel în prima zi de școală.

— Cu plăcere, zâmbi Rooney.

— Domnule Rooney, vă aflați pe feribotul *Del Norte* pe noiembrie?

— Da, drăguță. Eram acolo cu soția mea, Betty, și cu doi prieteni de-ai noștri, Leslie și Joe Waters. Locuim cu toții în apropiere de Albany, să știți. Asta a fost prima noastră călătorie la San Francisco.

— S-a întâmplat ceva neobișnuit în timpul plimbării cu feribotul?

— O, și încă cum! Domnul de acolo a omorât o mulțime de oameni, zise el, arătând cu degetul înspre Brinkley. Am fost atât de speriat, că aproape am făcut pe mine.

Yuki își permise să zâmbească în timp ce din public se ridică un val de râsete și zise:

— Îl rog pe stenograful curții să consemneze că martorul l-a identificat pe acuzatul Alfred Brinkley. Domnule Rooney, ați filmat împușcăturile?

— Păi ar fi trebuit să fie un filmuleț cu plimbarea cu feribotul

– Podul Golden Gate, închisoarea Alcatraz și așa mai departe –, dar s-a transformat într-un film cu împușcături. Nepotul meu mi-a făcut cadou o cameră micuță – explică Rooney, indicând o dimensiune de vreo șapte centimetri între degetul mare și arătător. E de mărimea unui baton de Snickers, dar face fotografii și filmează. Eu doar fac fotografiile și nepotul meu le pune pe calculator. Ah, da, și am vândut înregistrarea unui post de televiziune și cu banii am plătit întreaga excursie la San Francisco.

— Onorată instanță? interveni Mickey Sherman de la masa apărării, evident plictisit.

Judecătorul Moore se aplecă peste pupitru și zise:

— Domnule Rooney, vă rog să răspundeți la întrebări cu „da" sau „nu", dacă nu vi se cere să explicați mai pe larg, bine?

— Desigur, onorată instanță. Îmi pare rău. N-am mai făcut asta niciodată.

— Nu-i nimic.

Yuki își împreună degetele și întrebă:

— Mi-ați dat și mie o copie a înregistrării, nu-i așa, domnule?

— Da, așa e.

— Domnule judecător, permiteți să arăt copia înregistrării video și să o depun ca dovadă.

— Vă rog, domnișoară Castellano.

David Hale introduse un CD în computer și, când filmulețul începu, fețele se întoarseră spre cele două televizoare uriașe din partea din față a sălii.

Prima din cele două părți ale înregistrării arăta o după-amiază plăcută în golf – un lung șir de repere turistice, apoi obiectivul camerei se opri la Jack Rooney, care zâmbi, și la soția acestuia, surprinzându-l din întâmplare în fundal pe Alfred Brinkley.

Acesta stătea în spatele lor și privea pierdut la apă, ciupindu-și firele de păr de pe brațe.

A doua parte era o scenă oribil de sângeroasă.

Yuki urmări fețele juraților în timp ce sunetul împușcăturilor și țipetele îngrozite ricoșau de pe pereții micuței săli de judecată.

Imaginea de pe cele două ecrane se roti surprinzând șocul de pe chipul unui băiețel în momentul în care fii împușcat. Trupul său micuț se izbi de scheletul navei înainte de a cădea peste cel al mamei sale.

Yuki văzuse filmul de nenumărate ori, dar tot simțea împușcăturile ca pe niște pumni în stomac.

Red Dog se înșelase. Jurații nu păreau deloc plictisiți privind masacrul pentru că vizionarea casetei în sala de judecată era diferită de vizionarea ei acasă.

În sala de judecată, criminalul se afla la doar câțiva metri distanță de ei.

Unii dintre juraţi își acoperiră gurile și își feriră ochii, iar pe parcursul vizionării celor două părți, îi aruncară cu toții priviri disprețuitoare lui Alfred Brinkley.

Brinkley nu le întoarse privirea. Stătu nemișcat în scaun, urmărind filmulețul în care el îi secera pur și simplu pe acei oameni nevinovați.

— Nu am întrebări, zise Mickey Sherman, întorcându-se să-i șoptească ceva lui Brinkley la ureche.

Judecătorul interveni:

— Mulțumim, domnule Rooney. Vă puteți retrage.

Yuki așteptă ca Rooney să isprăvească lunga călătorie de întoarcere, făcută prin mișcarea anevoioasă a șoldului, înainte de a spune:

— Statul o cheamă pe doamna doctor Claire Washburn.

Capitolul 75

Claire simți cum ochii tuturor o urmăresc înăimp ce se îndrepta spre boxa martorilor. În ziua precedentă, la ora asta era în pat și acum spera din toată inima ca în două ceasuri să fie din nou acolo.

Apoi o văzu pe Yuki, frumoasă ca o păpușă la cei douăzeci și opt de ani ai săi, cu fața înflăcărată de pasiune, speriată de moarte, dar străduindu-se să n-o arate. Claire îi zâmbi în timp ce deschise portița despărțitoare și se îndreptă spre boxa martorilor.

Claire puse mâna pe Biblie și aprodul o trecu prin procedura de depunere a jurământului. Își aranjă apoi faldurile rochiei care acum atârna pe ea, având în vedere că pierduse șapte kilograme în mai puțin de trei săptămâni. Dieta-glonț, se gândi ea, instalându-se în scaun.

— Vă mulțumesc că ați venit astăzi, doamnă doctor Washburn. Ați ieșit din spital doar de două zile, nu-i așa?

— Da, așa e.

— Puteți să le spuneți membrilor juriului de ce ați fost internată în spital?

— Am fost împușcată în piept.

— Persoana care v-a împușcat se află în sala de judecată acum?

— Da, el e nenorocitul care a făcut-o. Cel de acolo.

Sherman nu se sinchisi să se ridice, ci doar zise:

— Onorată instanță, obiectez. Nu știu exact pe ce bază, dar sunt sigur că martorul n-are voie să-l facă „nenorocit" pe clientul meu.

— Doamnă doctor Washburn, cred că are dreptate în privința asta.

— Îmi cer scuze, domnule judecător. Vorbește durerea din mine. Se uită în jos la Brinkley și zise: îmi pare nespus de rău. N-ar fi trebuit să vă numesc „nenorocit".

Chicotelile se propagară de la public spre membrii juriului,

până când judecătorul bătu liniștit cu ciocănelul în masă.

— Vă spun tuturor, fără excepție, zise, privind-o pe Claire pe deasupra ochelarilor, nu voi permite așa ceva. Nu suntem la Ora veselă și voi evacua sala dacă vor mai fi izbucniri din partea publicului. Domnișoară Castellano, vă rog să vă țineți în frâu martorul. E de datoria dumneavoastră.

— Îmi cer scuze, onorată instanță. Am înțeles.

Yuki își drese glasul.

— Doamnă doctor Washburn, ce fel de răni ați suferit?

— Am avut o gaură în piept cauzată de un glonț de calibrul 38 care mi-a făcut plămânul stâng să cedeze și care aproape mi-a curmat viața.

— Probabil că a fost o experiență foarte înfricoșătoare și dureroasă.

— Da. Am suferit mai mult decât pot exprima în cuvinte.

— Juriul a văzut înregistrarea cu împușcăturile, zise Yuki și Claire îi putu citi compasiunea din priviri. Puteți să ne spuneți ce i-ați spus și acuzatului înainte să vă împuște?

— I-am zis: „în regulă, băiete, e destul. Dă-mi arma".

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— El a zis ceva de genul că totul era din vina mea și că ar fi trebuit să-l opresc. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că am fost ridicată pe targă de paramedici și coborâtă de pe feribot.

— Ați încercat să-l împiedicați să mai împuște pe altcineva?

— Da.

— Ați văzut că și alți oameni au încercat să-l oprească?

— Da, dar el a țintit și ne-a împușcat pe toți. L-a împușcat pe domnul Ng chiar acolo, pe punte.

— Mulțumesc, doamna doctor. Martorul vă aparține.

Capitolul 76

Mickey Sherman o cunoștea pe Claire Washburn de mulți ani, o simpatiza enorm și era bucuros că supraviețuise coșmarului de pe *Del Norte*.

Dar ea reprezenta o amenințare serioasă pentru clientul său.

— Doamnă doctor, care este specializarea dumneavostră profesională?

— Sunt legistul-șef al orașului San Francisco.

— Spre deosebire de un coroner, dumneavoastră sunteți medic, nu-i așa?

— Da.

— Cât ați fost medic intern, ați lucrat prin rotație în cadrul unui spital universitar?

— Da.

— Și ați lucrat și la Secția de psihiatrie?

— Da.

— Ați văzut vreodată în acea secție pacienți care rătăceau de colo-colo, cu o privire lipsită de expresie?

— Obiectez. Întrebarea e irelevantă, domnule judecător, interveni Yuki.

— Se respinge. Martorul poate să răspundă.

— Chiar nu-mi mai amintesc pe niciunul dintre pacienții mei de la Psihiatrie, domnule Sherman. Toți pacienții pe care-i am acum au o privire fixă.

— Bine, continuă Sherman zâmbind și plimbându-se un moment cu mâinile în buzunare prin fața juraților înainte de a se întoarce la Claire și a zice: Ei bine, doamnă doctor, ați avut ocazia să-l observați pe domnul Brinkley, nu-i așa?

— Cam mult spus, să-l „observ11.

— Da sau nu, doamna doctor?

— Da. L-am observat pe feribot și-l văd și acum.

— Haideți să vorbim despre ce s-a întâmplat pe feribot. Tocmai ați declarat sub jurământ că domnul Brinkley a spus ceva de genul: „Totul e din vina ta. Ar fi trebuit să mă oprești”.

— Așa e.

— Credeți că a început să tragă cu pistolul din cauza dumneavoastră?

— Nu.

— Și atunci ce credeți că a vrut să zică Fred Brinkley?

— Habar n-am.

— Vi s-a părut că domnul Brinkley era sănătos la minte în acel moment? Vi s-a părut că poate distinge binele de rău?

— Chiar n-aș putea să vă spun. Nu sunt psihiatru.

— A încercat să vă ucidă, în mod intenționat?

— Aș zice că da.

— Vă cunoștea?

— Da' de unde?

— Ați făcut ceva care să-l provoace pe domnul Brinkley să vă împuște?

— Din contră.

— Deci ați putea spune că atacul a fost un act aleatoriu, fără nicio bază logică?

— Cred că da.

— Nu sunteți sigură? Era un om pe care nu l-ați mai întâlnit niciodată și care vă spunea lucruri fără noimă. L-ați văzut împușcând patru oameni înainte să îndrepte arma spre dumneavoastră, nu-i așa? Nu există un cuvânt simplu care să descrie pe cineva care se comportă în acest fel? Nu e acel cuvânt „nebun"?

— Obiecție, onorată instanță. Încearcă să-l determine pe martor să tragă concluzii și asta intră în atribuțiile legale ale juriului.

— Se susține.

Yuki se așează și se lăsă pe spate în scaun. Mickey văzu cum privirea îi fugea de la el la juriu, apoi la martor și înapoi la el. Foarte bine. Era năucită.

— Vi s-a părut că domnul Brinkley era în toate mințile, doamnă doctor?

— Nu.

— Mulțumesc. Nu mai am întrebări.

— Domnișoară Castellano, doriți să reveniți cu alte întrebări?

zise judecătorul.

— Da, onorată instanță.

Yuki se ridică din scaun și se apropie de martor. Mickey îi observă fruntea încruntată și degetele împreunate. Știa că lui Yuki îi plăcea să gesticuleze și probabil că acum încerca să se obișnuiască să-și țină mâinile nemișcate.

— Doamnă doctor Washburn, începu ea, știți ce gândea Alfred Brinkley atunci când v-a împușcat?

— Nu, desigur că nu, răspunse pe un ton emfatic Claire.

— După părerea dumneavostră, doamnă doctor, se poate ca, atunci când v-a împușcat, domnul Brinkely să fi fost conștient că făcea ceva rău, că acțiunile sale erau greșite?

— Da.

— Mulțumesc, doamna doctor. Nu mai am alte întrebări pentru martor, onorată instanță.

În timp ce judecătorul o elibera pe Claire din poziția de martor, Mickey Sherman îi vorbi clientului său cu glas scăzut și folosindu-și mâna pe post de paravan, ca și cum ceea ce-i spunea ar fi fost foarte personal.

— A mers destul de bine, Fred, nu crezi?

Brinkley dădu din cap ca un manechin lipsit de viață; bietul om era îndopat cu medicamente.

Mickey o auzi pe Yuki Castellano zicând:

— Vă rog s-o chemați pe doamna sergent Lindsay Boxer.

Capitolul 77

Petrecusem o noapte agitată pe canapeaua lui Cindy, trezindu-mă la ore ciudate ca să patrulez pe holurile clădirii. Am verificat ieșirile de urgență, casa scărilor, acoperișul și subsolul, negăsind niciun rătăcitor nocturn, în afară de o bătrânică solitară care-și spăla rufele la ora două noaptea. Dis-de-dimineață am trecut pe acasă să mă schimb. Ajunsă în fața sălii de judecată, am simțit adrenalina picurându-mi în sânge în momentul în care aprodul mi-a strigat numele.

Am intrat pe ușa dublă, am trecut prin vestibul și apoi am traversat podeaua tocită de stejar spre boxa martorilor unde am depus jurământul.

Yuki mă salută formal și îmi ceru să spun cine sunt și cu ce mă ocup.

— Il recunoașteți pe bărbatul care a mărturisit a fi autorul atacului de pe feribot? m-a întrebat ea.

Am răspuns „da” și am arătat înspre nenorocitul spilcuit care stătea lângă Mickey Sherman.

La drept vorbind, Alfred Brinkley arăta foarte diferit față de ultima dată când îl văzusem. Se rotunjise la față și privirea rătăcitoare i se liniștise. Tuns și bărbierit, arăta cu șase ani mai tânăr decât atunci când mărturisise comiterea omorurilor de pe *Del Norte*.

Era înspăimântător să vezi că arăta inofensiv, ca un văr simpatic, un om cu totul obișnuit.

Yuki se întoarse spre mine, rotindu-se pe tocurile ascuțite, și mă întrebă:

— Ați fost surprinsă când acuzatul a sunat la ușa dumneavoastră?

— De fapt, am fost chiar uluită, dar când m-a strigat la fereastră și mi-a cerut să cobor să-l arestez, eram pregătită.

— Și ce ați făcut?

— I-am luat arma, i-am pus cătușele și am chemat întăriri. Eu și locotenentul Warren Jacobi l-am dus la secția de poliție

unde domnul Brinkley a fost luat în custodie și interogat.

— I-ați citit drepturile domnului Brinkley?

— Da, în fața ușii clădirii mele și apoi din nou la sediu.

— Părea să înțeleagă ceea ce îi spuneți?

— Da. I-am făcut un test rapid să-i evaluez starea mintală și să mă asigur că știa cum îl cheamă, unde se află și ce făcuse. A renunțat în scris la drepturile sale și mi-a spus din nou că el îi împușcase și îi ucise pe oamenii aceia de pe *Del Norte*.

— Vi s-a părut că era sănătos mintal?

— Da. Era agitat și neîngrijit, dar mie și locotenentului Jacobi ni s-a părut că era lucid și conștient, ceea ce, după mine, înseamnă că era în toate mințile.

— Mulțumesc, sergent Boxer, zise Yuki. Martorul vă aparține.

Ochii juraților se îndreptară spre bărbatul cu un aer distins așezat lângă Alfred Brinkley. Mickey Sherman se ridică, își încheie nasturele din mijloc al costumului său gri-cărbune și-mi zâmbi fermecător, zicând:

— Bună, Lindsay.

Capitolul 78

Cu câteva luni în urmă fusesem acuzată de folosirea excesivă a forței și ucidere din culpă și mă bazasem pe Mickey să mă apere. Mă sfătuise cum să depun mărturie, cum să mă îmbrac și ce ton să folosesc. Și nu m-a dezamăgit.

Dacă nu ar fi fost Mickey, nu știu ce aș fi făcut acum, dar, cu siguranță, n-aș mai fi lucrat în poliție.

Am simțit un val de duioșie pentru omul care fusese cândva eroul meu, dar am ridicat un scut în fața farmecului său malefic și m-am concentrat asupra imaginilor care-mi rămăseseră întipărite în minte. Băiețelul care murise în spital. Claire strângându-mi mâna și întrebând de fiul ei, convinsă că va muri.

Clientul lui Sherman era vinovat de toate astea.

— Sergent Boxer, începu Sherman, se întâmplă destul de rar ca un criminal să meargă acasă la un ofițer de poliție și să se predea, nu-i așa?

— Așa e.

— Și e adevărat că Fred Brinkley a vrut să se predea dumitale personal?

— Asta mi-a spus el.

— Îl cunoșteai pe domnul Brinkley?

— Nu, nu-l cunoșteam.

— Și atunci de ce ți-a cerut domnul Brinkley să-l arestezi?

— Mi-a spus că m-a văzut la televizor cerând informații despre ucigașul de pe feribot și că el a înțeles că trebuia să vină la mine acasă.

— Cum a aflat unde locuiești?

— A zis că s-a dus la o bibliotecă și a folosit un computer. Mi-a luat adresa de pe internet.

— Ai mărturisit că l-ai dezarmat pe domnul Brinkley. I-ai luat arma, nu-i așa?

— Da.

— Aceeași armă pe care a folosit-o pentru împușcături?

— Da.

— Și a adus la ușa ta o confesiune scrisă, așa e?

— Da.

— Deci să ne lămurim, zise Mickey, clientul meu a auzit apelul public pe care tu l-ai făcut la televizor și l-a interpretat ca pe un apel adresat lui personal. Ți-a căutat numele pe Google și s-a prezentat la ușa ta ca și cum ai fi comandat o livrare la domiciliu. Și avea încă asupra sa arma pe care o folosise să ucidă patru oameni.

— Obiecție, onorată instanță. Îl conduce pe martor spre concluziile sale, zise Yuki.

— Se respinge, dar vă rog să treceți la subiect, domnule Sherman.

— Da, onorată instanță.

Mickey se îndreptă spre mine și mă privi intens cu ochii săi căprui, spunându-mi parcă: „Poți să ai încredere în mine".

— Uite unde vreau să ajung, domnișoară sergent. Ești de acord cu mine că nu e doar neobișnuit, ci pur și simplu o nebunie, ca un criminal să păstreze arma crimei și s-o aducă acasă la un polițist de la Omoruri?

— E neobișnuit, așa e.

— Domnișoară sergent, l-ai întrebat pe domnul Brinkley de ce i-a împușcat pe acei oameni?

— Da.

— Și ce a zis?

Am vrut să rămân fermă pe poziție, să refuz să răspund la întrebarea lui Mickey Sherman, dar asta nu era o opțiune.

— A zis că a făcut-o pentru că vocile l-au pus să o facă.

— Vocile din capul său?

— Din câte am înțeles eu din declarația sa, da.

Mickey îmi zâmbi de parcă ar fi zis: „Oh, da. E o zi bună pentru apărare11.

— Asta e tot. Mersi mult, Lindsay.

Capitolul 79

Eu și Yuki stăteam față în față la o masă de lângă ușă în restaurantul Macbain's. Yuki arăta mai mult decât îngrijorată. Arăta de parcă s-ar fi simțit teribil de vinovată pentru cele întâmplate.

— Ar fi trebuit să revin cu întrebări, zise Yuki după ce am comandat. Locul era pur și simplu ticsit de avocați și clienți de-ai acestora, de polițiști și de tot felul de angajați de la tribunal. Yuki fu nevoită să ridice tonul ca să se facă auzită deasupra vacarmului. Ar fi trebuit să te întreb la ce te-ai gândit când Brinkley ți-a vorbit despre voci.

— Cui îi pasă ce am crezut eu? N-are nicio importanță.

— Ba are. Yuki își trecu mâinile prin păr. „Sergent Boxer, ce ați crezut când domnul Brinkley v-a spus că a auzit voci care-l îndemnau să ucidă?"

Am ridicat din umeri.

— Haide, Lindsay. Ai fi zis că te-ai gândit că își pregătea deja pledoaria bazată pe lipsă de discernământ.

— Yuki, nu se poate să-ți iasă toate cum vrei. Faci o treabă de nota zece. Serios.

Yuki pufni, neîncrezătoare.

— Mickey reușește să întoarcă fiecare aspect negativ în avantajul său. „Clientul meu a omorât patru oameni fără niciun motiv? înseamnă că e nebun, nu?"

— Asta e tot ce are. Uite ce e, Brinkley mi s-a părut rațional și am spus asta. Juriul nu va crede că Brinkley a auzit voci.

— Mda. Yuki făcu bucățele șervețelul de hârtie. Mă întreb ce i-a spus Marciei Clark[15] prietena sa cea mai bună înainte ca juriul să-l găsească pe O.J. Simpson „nevinovat"? „Nu-ți fă griji, Marcia, nimănui n-o să-i pese de mănușa[16] aia."

M-am lăsat pe spate în scaun în timp ce Syd ne aduse hamburgerii și mormanele de cartofi prăjiți.

— Hei, am zis eu, l-am văzut pe Mickey pe treptele tribunalului, asaltat de reporteri. Mai știi cât ne-a plăcut cum a

vrăjit presa vara trecută? Acum mă gândesc: „Ce nemernic ești!”

Yuki nu râse.

Am apucat-o de încheietura mâinii.

— Yuki, toată lumea poate să vadă că ești deșteaptă, stăpână pe caz și, mai presus de otice, ai dreptatea de partea ta.

— Bine, bine, făcu ea. Gata cu văicăreala. Mulțumesc că ai depus mărturie. Mulțumesc pentru sprijin.

— Fă-mi o favoare, dragă.

— Hmmm?

— Bagă niște calorii în stomac și ai un pic de încredere în tine însăți.

Yuki ridică hamburgerul, apoi îl puse înapoi în farfurie fără să fi mușcat din el.

— Știi care e problema mea, Linds? Am făcut o greșeală. Intr-un caz ca acesta, nu ai voie să faci greșeli. Nici măcar una. Și, pentru prima dată, chiar înțeleg că aș putea pierde.

Capitolul 80

— Tocmai a sunat Macklin, ne-a informat Jacobi după ce m-am întors la sediu, în timp ce îl însoțeam împreună cu Conklin în biroul lui. Un copil a fost răpit de pe o stradă din Los Angeles în urmă cu trei ore. Un băiețel. Din ce am aflat reiese că era un fel de geniu al matematicii.

Nici măcar nu m-am așezat.

L-am bombardat cu întrebări pe Jacobi: Copilul fusese răpit de cineva într-o dubiță neagră? Se găsiseră dovezi la locul faptei? Un număr de înmatriculare, o descriere – ceva? Fuseseră verificați părinții copilului? Primiseră aceștia vești de la răpitori? Intr-un cuvânt, semăna răpirea aceasta cu cea a lui Madison Tyler?

— Boxer, domolește-ți entuziasmul, te rog, mă atenționă Jacobi, îndesând rămășițele unui hamburger cu brânză în coșul de gunoi. Vă voi spune totul, până la ultimul detaliu.

— Păi dă-i zor, atunci, am zis eu, râzând. M-am așezat și m-am aplecat în față, punându-mi coatele pe birou în timp ce Jacobi ne punea la curent.

— Părinții erau în casă și puștiul se juca în curtea din spate, începu Jacobi. Mama a auzit un scârțâit de frâne. Vorbea la telefon și, când s-a uitat pe fereastră, în stradă, a văzut o dubiță neagră luând colțul în viteză. Nu a dat prea multă importanță faptului. Peste câteva minute s-a uitat în curte și și-a dat seama că băiatul dispăruse.

— Să fi mers copilul în curtea din față? întrebă Conklin.

— Se poate. Poarta era deschisă. Puștiul putea s-o deschidă singur – doar e deștept – sau poate a deschis-o altcineva. Poliția din Los Angeles l-a dat dispărut pe toate canalele de televiziune și în presă, dar tatăl, nedorind să riște, a chemat FBI-ul.

Jacobi împinse spre mine un fax cu antetul FBI-ului. A doua pagină era o fotografie cu un băiețel adorabil – ochi mari și rotunzi, gropițe, o dulceață.

— Numele băiatului e Charles Ray, în vârstă de șase ani.

Poliția din Los Angeles a făcut o analiză a urmelor de cauciuc din fața casei lui Ray și se potrivesc modelului cu care e echipat un tip mai nou de-dubiță de la Honda. Acestea fiind spuse, nu avem nicio dovadă că vehicululnar fi fost implicat în răpire. Nu au putut lua amprente clare de pe poarta de la intrare.

— Copilul avea o bonă? am întrebat.

— Da. Briana Keamy. Era la dentist când Charlie a fost răpit. Alibiul ei a fost confirmat. Probabilitatea e destul de scăzută, Boxer. Se poate ca persoanele care au răpit-o pe Madison să fie implicate, se poate să nu fie.

— Ar trebui să stăm de vorbă cu părinții, propuse Conklin.

— N-aș putea să vă opresc pe voi doi nici dacă aș vrea, zise Jacobi. Sunteți ca doi pitbulli.

Jacobi mai împinse alte două foi spre partea noastră de birou – bilete de avion printate pe numele meu și al lui Conklin, San Francisco-LAX{17}, dus-întors.

— Fiți atenți, zise Jacobi, până nu avem informații care să dovedească contrariul, vom trata răpirea acestui băiat ca parte a cazului Tyler, deci îi veți da raportul locotenentului Macklin. Și țineți-mă la curent. Jacobi se uită la ceas. E două și un sfert. Puteți ajunge în Los Angeles pe la ora patru și ceva.

Capitolul 81

Câteva mașini de poliție erau parcate pe strada cu o singură bandă din fața casei de lemn în care locuia familia Ray. Era una dintre cele câteva zeci de locuințe similare care se înghesuiau una într-alta, de o parte și de alta a străzii.

Niște polițiști discutau pe trotuar. Ne salutară în momentul în care le-am arătat insignele.

— Mama băiatului e acasă, ne informă unul dintre ei.

Eileen Ray ne deschise. Era o femeie de rasă albă, în jiu de treizeci de ani, 1,80 metri, însărcinată cam în opt luni și arăta teribil, teribil de vulnerabilă. Avea părul negru strâns în coadă și fața roșie și iritată de la plâns.

M-am prezentat pe mine și apoi pe Conklin, iar doamna Ray ne-a invitat înăuntru unde un tehnician de la FBI instala un microfon în telefon.

— Cei de la poliție au fost... grozavi și vă suntem foarte recunoscători, ne spuse doamna Ray indicându-ne o canapea și un scaun pe care să ne așezăm.

Sufrageria era ticsită de dulapuri pictate, coșuri, căsuțe pentru păsări, flori uscate și cutii de carton pliate, așezate în teanc pe podea, lângă masa de bucătărie. Parfumul pătrunzător de levănțică venea să completeze impresia de magazin de cadouri pe care ți-o dădea reședința Ray.

— Lucrăm la domiciliu, preciză doamna Ray, răspunzând unei întrebări nerostite. Prin site-ul ebay.

— Unde e soțul dumneavoastră acum?

— Scotty și un agent FBI dau o tură prin împrejurimi, împreună cu Briana, răspunse ea. Soțul meu speră că-l va găsi pe Charlie rătăcind pe undeva, pierdut. Charlie trebuie să fie speriat de moarte, plânse Eileen Ray. Dumnezeule, cine știe prin ce-o fi trecând! Cine l-ar fi putut răpi? se întrebă ea cu o voce frântă. Și de ce?

Nici eu, nici Conklin nu aveam răspunsuri, dar am asaltat-o cu întrebări pe doamna Ray – în legătură cu deplasările sale,

relația cu soțul ei și de ce poarta de la curte era deschisă.

Și am întrebat-o dacă cineva – rudă, prieten sau străin – i-a acordat lui Charlie o atenție excesivă, nelalocul ei.

Nimic din ce ne-a spus nu ne-a luminat.

Eileen Ray mototolea o batistă în mâini când Scott Ray se întoarse acasă cu agentul FBI și cu dădaca, o tânără cu față de copil, o adolescentă încă.

Eu și Conklin ne-am despărțit. Conklin îl interoga pe Scott în dormitorul băiatului, iar eu vorbeam cu Briana în bucătărie. Spre deosebire de bonele de proveniență europeană de la Westwood Registry, Briana Keamy făcea parte dintr-o a doua generație de americani, o fată din partea locului care locuia la trei străzi distanță și care avea grijă de Charlie fiind plătită cu ora.

Cu alte cuvinte, Briana era dădacă.

Briana plânse cu suspine adânci, înduioșătoare, când am început să o întreb despre prietenii ei, despre iubit și dacă cineva s-a interesat de familia Ray și de obiceiurile acestora.

Eu și Conklin ne-am închis în cele din urmă carnețelele și ne-am luat rămas-bun, părăsind căsuța primitoare tocmai când lumânările electrice din ferestre se aprindeau.

— Fata aia nu a avut nicio legătură cu răpirea copilului, am zis.

— Nici soțul nu mi-a trezit vreo suspiciune, îmi spuse partenerul meu. Pare un caz clasic de pedofil care atrage copilul în mașină.

— Da. E prea al naibii de ușor să furi un copil. Un pervers zice: „Vrei să-mi vezi cățelușul? 44 Copilașul merge clătinându-se până la el. Perversul îl apucă, îl trage în mașină și pornește. Niciun martor. Nicio dovadă. Și acum lunga așteptare lângă un telefon... care nu mai sună.

Capitolul 82

Băieţelul de şase ani, Charlie Ray, fusese răpit cu mai bine de şapte ore în urmă şi răpitorii nu îi sunaseră încă pe părinţi. Soţii Ray, spre deosebire de familia Tyler, aveau o situaţie materială şi socială care nu te ducea cu gândul la o răpire pentru recompensă.

Şi asta nu era bine.

Eram în biroul căpitanului Jimenez cu agentul FBI David Stanford care ne prezenta pe scurt informaţiile despre caz. Stanford era un bărbat cu ochi albaştri şi cu o coadă de cal aproape căruntă, care lucrase sub acoperire la un alt caz înainte de a fi solicitat pentru acesta.

Am luat un fluturaş din teancul de pe biroul căpitanului şi am studiat ochii perfect rotunzi ai lui Charlie Ray, dinţii de lapte şi buclele negre tunse scurt.

Urma oare ca trupul lui să fie găsit, peste câteva săptămâni sau luni, la o groapă de gunoi sau într-un mormânt improvizat, sau avea să fie adus la ţărm după o furtună?

Când şedinţa se încheie, l-am sunat pe Macklin şi l-am pus la curent. Apoi agentul Stanford ne conduse cu maşina la aeroport. Ieşind de pe autostradă, Stanford sugeră să ne oprim la un pahar la hotelul Marriott de lângă aeroport înainte de decolare. Voia să-i spunem tot ce ştiam despre Madison Tyler şi despre răpirea ei.

Personal, eram pregătită să beau un pahar. Chiar două.

Localul Latitude 33 avea un bar şi un restaurant. La o bere şi nişte alune, am discutat despre Madison şi apoi Stanford ne-a povestit despre un caz îngrozitor de răpire de copii la care lucrase cu câteva luni în urmă.

O fetiţă de zece ani fusese înhăţată de pe stradă când se întorcea acasă de la şcoală. Fusese găsită douăzeci şi patru de ore mai târziu, violată şi strangulată, abandonată pe altarul unei biserici cu mâinile împreunate ca la rugăciune. Criminalul nu a fost prins.

— Cât de des sunt salvați copiii răpiți? am întrebat eu.

— De cele mai multe ori copiii sunt răpiți de membri ai familiei. În acele cazuri copilul e, de obicei, adus înapoi viu și nevătămat. Când răpitorul e un străin, rata de recuperare e cam de cincizeci la sută. Poate că e doar o pasiune sau o obsesie de-a mea, zise Stanford cu o voce încordată, dar eu chiar cred că lumea e cu atât mai sigură pentru cei trei copii ai mei cu cât arestez mai mulți agresori sexuali.

Capitolul 83

— N-ați vrea să rămâneți să luăm cina împreună? propuse Stanford.

Chelnerul aduse meniurile la masă. Am acceptat oferta lui Stanford tocmai când zborul de la ora opt către San Francisco decola fără noi.

Agentul comandă o sticlă de pinot gris, iar eu și Conklin i-am povestit ce știam despre răpirea și uciderea Paolei Ricci.

— Sinceră să fiu, ne-am împotmolit, i-am mărturisit lui Stanford. Piste care nu duc nicăieri dau naștere la alte piste care nu duc nicăieri. Suntem cam la a cincisprezecea generație.

Sosiră fripturile și Stanford mai comandă o sticlă vin. Și pentru prima dată în acea zi lungă, m-am relaxat în sfârșit, bucurându-mă de companie și de șansa de a schimba idei în timp ce ascultam acordurile muzicii country care pluteau înspre noi de la formația localului.

Începeam de asemenea să conștientizez prezența picioarelor lungi ale lui Conklin lângă ale mele, sub masă, jacheta lui maro din piele întoarsă care se freca de brațul meu, cadența de acum familiară a vocii sale și vinul alunecându-mi ușor pe gât în timp ce seara se pierdea în noapte.

Pe la nouă și un sfert, Dave Stanford plăti nota, ne promise că ne anunță când lista apelurilor telefonice ale familiei Ray va fi predată și că ne va da de știre despre orice informație care ne-ar fi putut ajuta cu cazul Ricci/Tyler.

Am ratat încă un zbor spre San Francisco în timp ce eu și Rich ne-am luat la revedere de la Stanford pregătindu-ne pentru o oră de așteptare în fața porții companiei United Airlines.

Aproape că ieșiserăm pe ușă când forma ția abordă ceva din repertoriul lui Kenny Chesney și solista îi invita pe clienți la dans.

Mulțimea din bar era formată din călători tineri, obișnuiți cu deplasările, și din angajați ai liniilor aeriene care începură să se prindă în dans: o nouă versiune de Electric Slide[18].

Rich zâmbi și îmi zise:

— Vrei să ne prostim și noi cu ei?

I-am întors zâmbetul.

— La naiba, de ce nu?

L-am lăsat pe Rich sămnă conducă spre ringul de dans și spre distracție, mișcându-ne pe ritmul rapid al muzicii, ciocnindu-ne de străini veseli și, mai ales, râzând.

Trecuse ceva vreme de când nu mai râsesem ținându-mă cu mâinile de burtă și era grozav.

Când se termină melodia, cântăreața desprinse microfonul din stativ, se linse pe buze și îl acompanie pe tipul de la pianul electric care interpreta *Lyin 'Eyes*[19].

Se formară perechi. Când Rich își întinse brațele, m-am apropiat. Doamne Dumnezeule, ce bine era să mă țină Richie Conklin în brațe!

Camera se învârtea în jurul meu, așa că am închis ochii și l-am ținut strâns. Spațiul dintre noi se micșorase pentru că micul ring de dans devenise neîncăpător. M-am ridicat chiar pe vârfuri ca să-mi odihnesc capul pe umărul lui, iar el mă strânse mai tare.

Când muzica se opri, Rich zise:

— Hei, chiar nu vreau să merg la aeroport. Dar tu?

Îmi amintesc că am zis că se putea spune că, la acea oră târzie, după o zi lungă de lucru, și după ce, apropo, băusem o tonă de vin, aveam destule motive întemeiate de a petrece noaptea în Los Angeles.

Totuși, începusem să am îndoieli când i-am înmânat cartea de credit recepționerului de la Marriott LAX, dar mi-am spus că toate astea nu însemnau nimic. Nu aveam să fac nimic altceva decât să merg la mine în cameră și să dorm. Atât.

Eu și Rich am stat fiecare în alt colț al liftului, despărțiți de un cuplu cu un aer obosit, în timp ce cabina silențioasă urcă încet cele zece etaje. Nu-mi plăcea să recunosc, dar tânjeam să fiu în brațele lui.

— Noapte bună, Rich, i-am urat când am ieșit din lift. Apoi m-am întors cu spatele la el și am introdus cartela de acces în încuietoare, conștientă că și el făcea același lucru la o ușă de

vizavi.

— Pe mâine-dimineaţă, Lindsay.

— Desigur. Somn uşor, Richie.

Beculeţul verde se aprinse şi mânerul uşii se deschise sub apăsarea mâinii mele.

Capitolul 84

Am închis ușa camerei și am tras zăvorul, cu mintea tulburată de dorință, ușurare și regret. M-am dezbrăcat și, peste un minut, sângele îmi pulsa în iâmple sub jetul fierbinte al dușului.

Mi-am șters apoi pielea curată, de un rozaliu aprins cu prosoape plușate și mi-am uscat părul. Am șters aburul de pe oglinda de deasupra chiuvetei și mi-am studiat trupul gol. Arătam încă bine, tânără, atrăgătoare. Sânii îmi erau fermi, abdomenul plat și părul blond cenușiu îmi cădea în valuri până mai jos de umeri.

De ce nu mă sunase Joe?

M-am înfășurat într-un halat alb de baie, m-am dus în dormitor și mi-am verificat căsuța vocală a telefonului. Era goală, la fel ca încăpățânatul meu robot de acasă.

Trecuseră șase zile de când îl văzusem pe Joe.

Oare se terminase într-adevăr totul între noi?

Aveam să-l mai revăd vreodată? De ce nu m-a mai căutat?

Am tras draperiile, am împăturit cuvertura aurie și am ajustat pernele. M-am întins pe pat ameţită de vin și de căldura dușului.

Cu ochii închiși, mi-am dat seama că imaginea lui Joe era înlocuită de alte fantezii.

M-am întors înapoi în timp cu doar o jumătate de oră, când Rich mă ținuse în brațe. Am retrăit clipa în care dansul trecuse dincolo de o experiență plăcută, când i-am simțit bărbăția tare lipită de mine, când mi-am pus mâinile în jurul gâtului său și mi-am apăsat corpul de al lui.

Nu e nimic rău în a avea aceste sentimente, mi-am spus. Eram doar un om, la fel și el, și amândoi reacționam în mod natural la faptul că eram singuri împreună...

O bătaie în ușă mă făcu să tresar.

Îmi sări inima în piept când bătaia se auzi din nou.

Capitolul 85

Mi-am strâns cordonul halatului și am lipăit desculță până la ușă. L-am văzut pe Rich Conklin pe vizor. Pe cap purta o cască de duș caraghioasă! s

Râdeam în timp ce am tras zăvorul și am deschis ușa cu o mână tremurândă. Conklin era îmbrăcat cu pantaloni, iar cămașa albastră de bumbac îi era descheiată cam până la a treia coastă, în pumn strângea coada periuței de dinți de la hotel. O ținea ca pe un steag alb.

— Mă întrebam dacă nu ai niște apă de gură, Lindsay. Am o groază de balsam în coșulețul-cadou, dar nu și apă de gură.

Figura lui serioasă, în combinație cu cererea trăsnită și cu casca de duș, mă amuză teribil. Am deschis larg ușa și am zis:

— Nici eu nu am primit apă de gură, dar cred că am în geantă.

Ușa se închise în urma mea și, aplecându-mă după geanta pe care o aruncasem pe podea, m-am împiedicat de un pantof.

Rich mă apucă de cot ca să mă echilibreze și iată-ne. Față-n față. Amețiți. Singuri într-o cameră de hotel din Los Angeles. M-am întins și i-am scos casca. O șuviță de păr castaniu-deschis îi căzu peste fața superbă, iar el lăsă periuța de dinți să cadă pe podea. Apoi Rich își puse ambele brațe în jurul taliei mele și mă trase înspre el.

— Nu am decât o singură problemă cu acest aranjament de serviciu, zise el. Una mare.

Rich se aplecă să mă sărute, iar eu mi-am dorit să o facă. Mâinile mele îi încolăciră din nou gâtul și gura lui o găsi pe a mea. Primul nostru sărut declanșă o explozie chimică.

M-am agățat de Rich în timp ce el mă așeza încet pe patul din camera discret luminată. Îmi amintesc cum stăteam întinsă sub el, cu degetele împreunate, mâinile lui apăsându-le pe ale mele de pat, în timp ce el îmi rostea numele cu atâta tandrețe, ah, cu atâta duioșie.

— Am vrut să fim așa, împreună, de dinainte ca tu să-mi știi

numele.

— Ți l-am știut dintotdeauna.

Tânjeam după el și aveam tot dreptul să cedez acestui impuls. Dar când tânărul și frumosul meu partener îmi desfăcu halatul și îmi atinse sânii cu buzele, o panică îndreptățită mă lovi ca un fulger trăgând semnalul de alarmă în mintea mea.

Fusese o idee proastă. Foarte proastă.

M-am auzit șoptind:

— Richie, nu.

Mi-am strâns marginile halatului în timp ce Rich se rostogoli pe o parte, îmbujorat și gâfâind, și mă privi în ochi.

— Îmi pare rău, îmi zise.

— Nu, să nu-ți pară. I-am luat mâna și am dus-o la obrazul meu, acoperindu-o cu a mea. Și eu îmi doresc acest lucru la fel de mult ca tine. Dar suntem parteneri, Rich. Trebuie să ne purtăm de grijă unul altuia. Doar că... nu așa.

Oftă când i-am zis:

— Nu putem să mai încercăm asta niciodată.

Capitolul 86

În dimineața fără soare de după întoarcerea noastră din Los Angeles băteam cu ciocănelul în ușa de la Westwood Registry. Conklin se afla lângă mine când un bărbat cu fața rotundă deschise ușa. Avea cam cincizeci de ani, părul blond înspre cărunt și ochi cenușii și limpezi care mă priveau plini de curiozitate din spatele ochelarilor fără rame, suspendați pe un nas ascuțit ca un plisc.

Avusese oare ceva de-a face cu răpirea lui Madison Tyler?

Știa unde se află aceasta?

I-am arătat insigna și m-am prezentat pe mine și pe partenerul meu.

— Da, eu sunt Paul Renfrew, zise bărbatul de la ușă. Dumneavoastră sunteți detectivii care au fost aici în urmă cu câteva zile?

I-am răspuns că noi suntem și că avem câteva întrebări despre Paola Ricci.

Renfrew ne pofti înăuntru. L-am urmat pe bărbatul spilcuit, de-a lungul holului îngust, și apoi pe ușa verde care fusese încuiată cu lacăt când o văzusem ultima oară.

— Vă rog, luați loc, vă rog, ne invită Renfrew.

Prin urmare, eu și Conklin ne-am așezat fiecare pe una din cele două canapele micuțe care se uneau în unul dintre colțurile biroului confortabil al lui Renfrew în timp ce acesta își trase un scaun.

— Presupun că vreți să știți unde eram când a fost răpită Paola, zise Renfrew.

— Ar fi un început, aprobă Conklin. Arăta obosit. Cred că amândoi arătam așa.

Renfrew scoase un carnețel îngust din buzunarul de la piept, un fel de agendă subțire din perioada anterioară apariției computerelor de buzunar. Fără să fie întrebat, ne dădu un scurt raport verbal despre întâlnirile sale la nord de San Francisco din ziua morții Paolei, din cea de dinainte și din cea de după, și

numele potențialilor clienți cu care se întâlnise.

— Pot să vă fac o fotocopie după asta, se oferi el.

Pe o scară de la unu la zece, zece fiind o alarmă de gradul zero, indicatorul din stomacul meu arăta șapte. Renfrew părea prea pregătit, părea că repetase prea bine.

Am acceptat fotocopia lui Renfrew și l-am întrebat unde se afla soția sa în aceeași perioadă.

— Călătorește „la pas" prin Germania și Franța, îmi spuse Renfrew. Nu am un itinerar exact deoarece îl stabilește pe parcurs, dar o aștept să sosească acasă săptămâna viitoare.

— Vă puteți gândi la cineva care ar fi vrut să le facă rău Paolei sau lui Madison? l-am întrebat eu.

— În niciun caz, ne asigură Renfrew. De fiecare dată când deschid televizoml văd un alt reportaj despre o răpire. E aproape ca o epidemie, zise el. Paola era o fată încântătoare și moartea ei m-a afectat foarte mult. Toată lumea o iubea. Pe Madison nu am întâlnit-o decât o dată, continuă Renfrew. De ce i-ar face cineva ceva unui copil atât de adorabil? Pur și simplu nu știu. Moartea ei e o tragedie cumplită.

— Ce vă face să credeți că Madison e moartă? am sărit eu.

— Nu e? Am presupus doar... îmi pare rău, m-am înșelat.

Chiar sper să o găsiți în viață.

Tocmai plecam de la Westwood Registry când administratorul agenției lui Renfrew, Mary Jordan, se ridică de la birou și ne urmă până la ușă.

Ajunși în aerul rece și umed, îmbibat de miros de pește care venea de la piața din apropiere, Jordan îmi puse mâna pe braț.

— Vă rog, zise ea grăbită, duceți-mă undeva unde putem vorbi. Am ceva să vă spun.

Capitolul 87

Cincisprezece minute mai târziu eram la sediu. Eu și Conklin ne-am așezat împreună cu Mary Jordan în cantina aglomerată și posomorâtă. Mary își încleștă mâna pe cana de cafea fără a sorbi din ea.

— După ce ați plecat acum câteva zile, înainte ca domnul Renffew să se întoarcă din călătorie, am decis să fac niște cercetări. Și am găsit asta, ne spuse, scoțând din poșetă o foaie de contabilitate tipizată. E din Registru. Așa îi spun ei.

— Unde ai găsit asta, Mary? întrebă Conklin.

— Am găsit cheia de la biroul privat al soților Renffew. Acolo țin Registrul.

Am sunat la biroul procurorului și am dat de adjunctul procurorului districtual, doamna Kathy Valoy. I-am spus despre ce e vorba și mi-a promis că va coborî într-un minut.

Valoy era una dintre acele persoane care vorbesc serios când zic „într-un minut". Își făcu apariția în cantină, iar eu i-am făcut cunoștință cu Mary Jordan.

— V-a cerut sergentul Boxer sau ofițerul Conklin să sustrageți aceste materiale?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Dacă v-a cerut cineva să furnizați aceste materiale, explică Valoy, ar însemna că sunteți un informator al poliției și va trebui să excludem ca probă registrul din care provin, în caz că se va ajunge la un proces.

— Am făcut totul din proprie inițiativă, îi spuse Jordan procurorului adjunct. Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Valoy zâmbi și zise:

— Lindsay, ar trebui să luăm prânzul împreună cândva.

Îmi făcu semn cu mâna și ieși din cantină.

I-am cerut lui Mary permisiunea să văd hârtia, iar ea mi-a înmânat un tabel cu câteva titluri pe primul rând: PLASAMENTE, CLIENȚI, PLĂȚI – toate intrările fiind datate în anul calendaristic curent.

Lista plasamentelor era compusă din nume de femei, majoritatea străine. Numele clienților aveau în general un „domnul și doamna” în față, iar plățile înregistrate se ridicau la câteva mii de dolari fiecare.

— Toate aceste fete au fost plasate la familiile astea în anul în curs? am întrebat.

— Vă mai amintiți, zise Mary, v-am povestit că o fată pe nume Helga, una dintre bonele agenției, a dispărut cu vreo opt luni în urmă, pe când aveau sediul în Boston?

— Îmi amintesc.

— Ei bine, am căutat-o în Registru. Aici e, zise ea, împungând pagina cu arătătorul. Helga Schmidt. Și sunt trecuți aici și cei pentru care lucra. Penelope și William Whitten.

— Continuă, zise Conklin.

— Registrele arată că soții Whitten au un copil pe nume Erica. E o minune a matematicii, rezolvă probleme de școală primară la doar patru ani. I-am căutat pe soții Whitten pe internet și am găsit acest interviu în *Boston Globe*.

O altă foaie de hârtie apăru din poșeta lui Mary Jordan. Aceasta puse pe masă un articol de ziar, îl întoarse ca să-l putem citi și apoi ne făcu rezumatul în timp ce noi îl parcurgeam:

— Articolul a apărut în secțiunea de Viață și Stil, din mai anul trecut. Domnul Whitten e somelier și el și soția sa au fost intervievați acasă. Chiar aici, făcu Jordan indicând un paragraf de la sfârșitul articolului, domnul și doamna Whitten îi spun reporterului că fiica lor Erica a plecat să locuiască cu sora doamnei Whitten în Anglia. Că a fost înscrisă la o școală privată. Și asta mi se pare tare, tare ciudat, adăugă Jordan. De-a dreptul incredibil.

Soții Whitten au angajat o bonă. Bona a plecat brusc și soții Whitten și-au trimis fiica în Europa? Erica are doar patru ani! Soții Whitten își permit orice fel de guvernante sau de profesori particulari chiar aici. De ce să-și trimită fetița de acasă?

Eu și Rich am schimbat o privire în timp ce Jordan continuă:

— Poate că nu aș fi luat în seamă toată povestea, dacă nu ar fi intervenit moartea Paolei și răpirea lui Maddy. Pur și simplu nu cred că Erica Whitten trăiește în Anglia. Credeți că simt

nebună?

— Ştii ce cred eu, Mary? am zis. Cred că ai instinctul unui poliţist bun.

Capitolul 88

Jacobi tușea convulsiv lângă mine. Aerul era albastru de la fumul nenorocitului de trabuc al lui Tracchio și telefonul cu difuzor cârâia pe biroul acestuia.

Eram în legătură telefonică cu casa familiei Whitten din Boston, apoi agentul FBI Dave Stanford reveni pe linie.

— Soții Whitten sunt evident tulburați, zise el, dar am reușit să scot de la ei întreaga poveste. Fiica lor cea mai mică, Erica, a fost răpită împreună cu bona ei, Helga Schmidt, cu opt luni în urmă.

Asta să fie oare? în sfârșit, un fir care avea legătură cu cazul Ricci/Tyler?

Dar dacă Erica fusese răpită cu opt luni în urmă, de ce nu au raportat soții Whitten dispariția ei la poliție?

— Nimeni nu a văzut când au fost răpite, continuă Stanford, dar soții Whitten au găsit un bilet sub ușă la vreo oră după ce Erica și Helga ar fi trebuit să ajungă acasă de la școală. Vreo șase fotografii au fost lăsate împreună cu biletul.

— Era un bilet de răscumpărare? întrebă Macklin, stăpânindu-și tremurul vocii.

— Nu chiar. Aveți un fax acolo?

Tracchio îi dădu lui Stanford numărul de fax. Pe fundal se auzeau voci din casa familiei Whitten – un bărbat și o femeie care se certau pe un ton scăzut, dar precipitat. Vocea femeii îl îndemna:

— Haide, Bill. Spune-le.

— Vi-l prezint tuturor pe Bill Whitten, zise Stanford.

Bill Whitten ne salută și Tracchio se prezentă pe el și echipa la modul general. Frica și furia îl sugrumau pe Whitten și vocea lui suna ca un orăcăit strangulat.

— Trebuie să înțelegeți ce efect are asupra noastră ceea ce faceți dumneavoastră, zise el. Ei ne-au spus că dacă sunăm la poliție ne vor ucide fetița. Am putea avea microfoane în casă! S-ar putea să ne privească chiar acum. Înțelegeți?

Faxul din spatele biroului lui Tracchio scoase cu zgomot o foaie de hârtie în tăviță.

— Așteptați o secundă, zise Tracchio, ridicând hârtia din fax. O puse pe birou ca s-o citim.

ERICA E LA NOI. CONTACTAȚI AUTORITĂȚILE ȘI VA MURI.

DACĂ SIMȚIM VREUN PERICOL, VA MURI.

ȘI APOI ÎL VOM LUA PE RYAN.

SAU PE KAYLA. SAU PE PATTY.

PĂSTRAȚI TĂCEREA ȘI ERICA VA FI TEAFĂRĂ. VEȚI PRIMI O FOTOGRAFIE CU EA ÎN FIECARE AN. S-AR PUTEA SĂ PRIMIȚI CHIAR ȘI UN TELEFON. S-AR PUTEA CHIAR SĂ VINĂ ACASĂ.

FIȚI DEȘTEPȚI. PĂSTRAȚI TĂCEREA.

TOȚI COPIII VOȘTRI VOR TRĂI ȘI VĂ VOR MULȚUMI.

Biletul era vechi de opt luni, dar limbajul plin de cruzime făcea ca groaza să devină palpabilă. Părea la fel de proaspăt ca și cum răpirea abia se petrecuse.

Șocul se întipărise pe fețele tuturor celor adunați în jurul biroului, dar Macklin fu cel care înșfăcă hârtia, strângând-o de parcă ar fi răsucit gâtul criminalului prin intermediul ei.

Tracchio luă o a doua pagină din fax.

— Pozele sunt neclare, îi spuse Tracchio lui Stanford.

— Erica a fost fotografiată pe un fundal alb îmbrăcată cu hainele pe care le purta la momentul răpirii. Celelalte fotografii sunt instantanee cu copiii mai mari ai familiei Whitten, făcute la școală. Și mai e una cu Kayla pozată prin geamul dormitorului ei. Vom trimite la analiză întregul pachet.

Sigur, mă gândeam eu, vor încerca să colecteze amprente și urme de pe plic și de pe conținutul acestuia, dar ceea ce Stanford nu spunea de față cu soții Whitten era că ADN-ul și datele fiecărui cadavru neidentificat din țară vor fi comparate cu cele ale Helgăi Schmidt și ale Ericăi Whitten.

Nu exista nici cea mai mică îndoială în mintea mea că scrisoarea și fotografiile erau un tertip menit să le câștige timp.

Erica Whitten și Helga Schmidt erau moarte amândouă. Dar ce câștigaseră răpitorii? Ce voiau?

În fața ochilor mi se derulau imagini cu fetițe și bone neajutorate, când îmi sună telefonul. Era inspectorul Paul Chi care-mi spuse:

— Tocmai am primit un apel de urgență la birou. Cineva a fost atacat la Blakely Arms.

Capitolul 89

Eu și Conklin am coborât din liftul de la Blakely Arms în holul mochetat de la etajiţl șase și am văzut doi polițiști stând puțin mai încolo, în fața ușii apartametului 6G. L-am recunoscut pe ofiţerul Patrick Noonan care se pregătea să se transfere la Omoruri.

— Ce s-a întâmplat aici, Noonan?

— O afacere sângeroasă, sergente. Numele victimei e Ben Wyatt. Locuieşte în clădire de vreun an.

Conklin ridică banda de semnalizare și se aplecă pe sub ea, în timp ce Noonan continuă să vorbească.

— Atacatorul a intrat pe ușă, îmi spuse Noonan. Fie ușa era deschisă, fie victima l-a lăsat să intre, fie infractorul avea cheie.

— Cine a anunțat poliția?

— Femeia de vizavi. Virginia Howsam. H-o-w-s-a-m.

Împreună cu Conklin am intrat în apartamentul mobilat în stil minimalist. Pe parchetul de stejar lustruit, o băltoacă întunecată înconjura capul bărbatului ca o aură de sânge.

Era un bărbat de rasă neagră, de vreo treizeci de ani, cu o condiție fizică excelentă, îmbrăcat cu pantaloni scurți, cu un tricou gri și cu pantofi de sport. Zăcea întins pe partea stângă lângă o bandă de alergare.

M-am aplecat să mă uit mai bine. Avea ochii închiși și respira cu greutate – dar era încă în viață.

Paramedicii intrară cu un zăngănit, se îngrămădiră în jurul victimei, numărară până la trei și-l ridicară pe targa cu roți.

Paramedicul care se afla în apropierea mea zise:

— E inconștient. Îl ducem la San Francisco General. Vă dați, vă rog, la o parte, doamnă sergent! Mulțumesc.

Sirenele urlau pe Townsend Street în timp ce Charlie Clapper și doi dintre criminaliștii săi intrară în sufrageria lui Wyatt și traversară camera până la bandă.

— I-a fost tăiată cureaua, zise Clapper, arătându-mi locul tăieturii „curate”, făcute parcă cu un cuțit ascuțit. Ai văzut

victima? m-a întrebat.

— Da. E în viață, Charlie. Cel puțin pentru moment. Se pare că a fost lovit puternic din spate.

Ca și în cazul lui Irene Wolkowski, instrumentul necunoscut folosit pentru a-i zdrobi craniul lui Ben Wyatt nu se afla în apartament. Și, tot ca în cazul Wolkowski, aproape nimic de la locul crimei nu fusese deranjat.

Fără nicio îndoială, exista o legătură între atacuri care făcea ca teroarea să fie ceva aproape la ordinea zilei în Blakely Arms.

Care era legătura? Ce naiba se petrecea?

Capitolul 90

Vecina de yizavi a lui Ben Wyatt, Virginia Howsam, era o femeie între douăzeci și cinci și treizeci de ani care lucra noaptea la un club din oraș. Ne spuse că Wyatt era broker și că era un bărbat de treabă căruia niciun om normal la cap nu ar fi vrut să-i facă rău.

I-am mulțumit domnișoarei Howsman pentru ajutor și am luat-o pe scara de incendiu, gândindu-ne că poate cei care locuiau sub apartamentul lui Wyatt au auzit zgomote care să ne ajute să stabilim ora atacului.

Conklin cobora scările în spatele meu când telefonul îmi sună la șold. Am întins mâna după el și am văzut numărul lui Dave Stanford pe ecran.

— Boxer la telefon.

— Am vești bune pentru tine.

I-am făcut semn lui Conklin să-și apropie urechea de telefon ca să auzim amândoi.

— Ai vești despre Erica Whitten?

— Nu, dar m-am gândit că ți-ar face plăcere să afli că Charlie Ray și-a băut ciocolata caldă cu multă frișcă și doarme acum în patul lui, chicoti Stanford.

— Minunat, Dave! Ce s-a întâmplat?

Stanford mi-a povestit că soțul unei femei depresive mărturisise. Copilul lor murise subit în somn în urmă cu câteva săptămâni.

— Femeia care l-a luat pe Charlie era copleșită de durere, zise Stanford. Conducea pe stradă și l-a văzut pe Charlie trăgând cu ochiul peste gard. A oprit și l-a înhățat.

— E în custodia poliției?

— Da, dar nu e ea persoana pe care o căutăm, Lindsay. N-are nicio legătură cu Erica Whitten sau cu Madison Tyler. Ia antidepresive sub supravegherea unui medic și ieri a fost prima dată când a ieșit din casă de la moartea copilului.

I-am mulțumit lui Stanford și am închis telefonul. Conklin

era lângă mine. M-am uitat în ochii lui și le-am simțit văpaia.

— Deci nu avem nimic, zise Rich.

— Ba avem ceva, am zis, continuând să cobor scările. Avem un criminal în libertate în blestemata asta de clădire. În ceea ce o privește pe Madison Tyler, avem o altă pistă care nu duce nicăieri.

Capitolul 91

Mickey Sberman stătea lângă Alfred Brinkley la masa apărării, încercând să se facă înțeles de clientul său prin ceața indusă de medicamentele pe care le lua. Bietul găgăuță era la fel de vioi ca o legumă.

— Fred. Fred. Sherman îl scutură de umăr pe clientul său. Fred, astăzi începem să prezentăm cazul apărării, înțelegi? Deci o să chem martori care să garanteze pentru caracterul tău.

Brinkley încuviință din cap.

— O să-l chemi pe medicul meu să depună mărturie.

— Exact. Doctorul Friedman va vorbi despre starea sănătății tale mintale, să nu te superi. E de partea ta.

— Vreau să am ocazia să spun povestea din punctul meu de vedere.

— Vom vedea. Încă nu știu dacă va fi nevoie să depui mărturie.

Asistentul lui Mickey îi dădu un bilet prin care-l anunța că toți martorii erau prezenți. Apoi aprodul rosti cu un glas puternic:

— Ridicați-vă, vă rog, iar judecătorul intră în sala de judecată prin ușa din spatele podiumului.

Jurații intrară în șir indian și se așezară.

Era a patra zi din procesul lui Alfred Brinkley și ședința fu deschisă.

— Domnule Sherman, zise judecătorul Moore, sunteți pregătit cu primul martor?

— Apărarea îl cheamă pe domnul Isaac Quintana.

Quintana purta câteva rânduri de haine ciudate, dar privirea îi era limpede și zâmbi când se așeză în boxa martorilor.

— Domnule Quintana, începu Sherman.

— Spuneți-mi Ike, zise martorul. Toți îmi spun așa.

— O să-ți spun Ike, atunci, încuviință Mickey amabil. De unde îl cunoști pe domnul Brinkley?

— Am fost la Napa State împreună.

— Aia nu e o universitate, nu-i așa? zise Sherman, zâmbindu-i martorului și zornăind monedele din buzunar.

— Nu, e o casă de nebuni, răspunse Ike zâmbind larg.

— E un spital de stat pentru bolnavi mintal, nu-i așa?

— Sigur.

— Știi de ce era Fred la Napa State?

— Desigur. Era deprimat. Nu voia să mănânce. Nu voia să se ridice din pat. Avea coșmaruri teribile. Știți, sora sa murise și, când s-a internat la Napa, a fost pentru că nu mai voia să trăiască.

— Ike, de unde știai că Fred era deprimat și că avea tendințe sinucigașe?

— Mi-a spus el. Și știam că ia antidepresive.

— Și cât timp ai petrecut împreună cu Fred?

— Vreo doi ani.

— Te-ai înțeles bine cu el?

— Oh, desigur. Era un tip tare drăguț. De asta știu că nu a vrut să-i ucidă pe oamenii aceia de pe feribot...

— Obiecție! Onorată instanță, n-are legătură cu întrebarea, strigă Yuki. Cer ca ultima afirmație a martorului să nu fie luată în considerare.

— Se susține. Din ordinul curții.

— Ike, zise Sherman pe un ton încurajator, a devenit vreodată Fred Brinkley violent în perioada pe care ați petrecut-o împreună?

— Doamne, nu. Cine v-a spus așa ceva? Era foarte relaxat. E efectul medicamentelor. Iei o pastilă și nu mai ești chiar nebun.

Capitolul 92

Yuki se ridică de la masa acuzării și-și netezi cutele fustei cu dungi fine, gândindu-se că Quintana arăta ca o păpușă din cârpe, cu zâmbetul lui trăsnit și cu ținuta care-ți lăsa impresia că poartă pe el o întreagă piață de vechituri.

Părea să facă o impresie bună. Jurații zâmbeau, îl simpatizau și-l simpatizau și pe Brinkley prin asociere.

— Domnule Quintana, începu Juki, de ce erați internat la Napa State?

— Sufăr de tulburare obsesiv-compulsivă. Nu e periculoasă sau ceva de genul ăsta. Doar că îmi ocupă tot timpul pentru că mereu colecționez lucruri și verific...

— Vă mulțumesc, domnule Quintana. Și sunteți și psihiatru?

— Nu. Dar cunosc câțiva, cu siguranță.

Yuki zâmbi auzind chicotelile juriului. Ar fi fost dificil să demonteze mărturia lui Quintana fără să întoarcă juriul împotriva ei.

— Cu ce vă ocupați, domnule Quintana?

— Spăl vase la localul Jade Café de pe Bryant Street. Dacă vrei curățenie, nu poți găsi pe cineva mai bun la spălat vase decât o persoană cu tulburări obsesiv-compulsive.

— Înțeleg ce vreți să ziceți, spuse Yuki în timp ce din public se auziră râsete. Aveți studii medicale?

— Nu.

— Și, în afară de ziua de azi, când l-ați văzut ultima dată pe domnul Brinkley?

— Acum vreo cincisprezece ani. A fost externat de la Napa cam prin 1988.

— Nu l-ați mai contactat de atunci?

— Nu.

— Deci nu ați avea cum să știți dacă și-a făcut două lobotomii și un transplant de inimă de când l-ați văzut ultima dată?

— Ha-ha, ce amuzant! Hm, e adevărat ce ați spus?

— Ce vreau să spun, domnule Quintana, e că băiatul de șaisprezece ani pe care dumneavoastră îl numiți „un tip foarte drăguț” se poate să se fi schimbat. Dumneavoastră sunteți același de acum cincisprezece ani?

— Păi, am mult mai multe lucruri adunate.

Din public izbucniră hohote de râs; chiar și jurații chicoteau, un pic mai pe ascuns. Yuki zâmbi și ea ca nu cumva să arate că, Doamne ferește, nu avea simțul umorului.

După ce se reinstaură liniștea, zise:

— Când ați spus că domnul Brinkley era nebun, asta era opinia dumneavoastră în calitate de prieten, nu? Nu voiați să spuneți că acesta se încadra în definiția legală a lipsei de discernământ? Că nu putea discerne între bine și rău?

— Nu. Nu mă pricep la așa ceva.

— Mulțumesc, domnule Quintana. Nu mai am alte întrebări.

Capitolul 93

Următorul martor al lui Sherman, doctoral Sandy Friedman, parcurse culoarul îndreptându-se spre boxa martorilor. Era un bun psihiatra, educat la Harvard. De fapt, chiar arăta ca un psihiatra, cu ochelarii lui de firmă, papionul de la Brooks Brothers și aducând puțin cu Liam Neeson.

— Domnule doctor Friedman, zise Sherman după ce martorul depuse jurământul și se prezentă, ați avut ocazia să-l consultați pe domnul Brinkley?

— Da, de trei ori de când a fost arestat în vederea procesului.

— I-ați pus un diagnostic?

— Da. După părerea mea, domnul Brinkley suferă de tulburare schizoafectivă.

— Puteți să ne spuneți ce înseamnă asta?

Friedman se lăsă în scaun pregătindu-și răspunsul. Apoi explică:

— Tulburarea schizoafectivă este o tulburare de gândire, dispoziție sau comportament care implică elemente de schizofrenie paranoidă. Poate fi considerată un tip de tulburare bipolară.

— „Bipolar" înseamnă „maniaco-depresiv"? întrebă Sherman.

— „Bipolar" înseamnă că persoanele care suferă de tulburare schizoafectivă au urcușuri și coborâșuri: disperare și depresie – și hiperactivitate sau manie, dar aceste persoane pot adesea să-și țină boala sub control o lungă perioadă de timp și să se integreze mai mult sau mai puțin în societate.

— E tipic să audă voci, domnule doctor?

— Da, la mulți dintre ei. Acesta e unul dintre aspectele schizoide ale bolii.

— Voci amenințătoare?

— Da. Friedman zâmbi. Aceasta e paranoia.

— V-a mărturisit domnul Brinkley că el credea că oamenii de la televizor vorbesc cu el?

— Da. Și acesta e un simptom destul de comun al tulburării

schizoafective – un exemplu al ruperii de realitate. Și paranoia îl face să creadă că vocile i se adresează lui.

— Puteți să explicați, vă rog, la ce vă referiți când spuneți „rupere de realitate”?

— Desigur. De la declanșarea bolii domnului Brinkley în adolescență, a existat tot timpul o deformare a felului în care acesta gândește și acționează, în felul în care-și exprimă emoțiile. Și, cel mai important, în felul în care percepe realitatea. Acesta e elementul psihotic – incapacitatea de a deosebi ce e real de ce e imaginar.

— Vă mulțumesc, domnule doctor Friedman, zise Sherman. Revenind acum la evenimentele recente datorită cărora este judecat domnul Brinkley. Ce puteți să ne spuneți despre asta?

— În cazul tulburării schizoafective, există de obicei un factor care cauzează precipitarea comportamentului patologic. După părerea mea, în cazul domnului Brinkley acest factor a intervenit când a fost concediat. Pierderea rutinei, evacuarea ulterioară din apartament, toate acestea i-au agravat boala.

— Înțeleg. Domnule doctor, v-a vorbit domnul Brinkley despre împușcăturile de pe feribot?

— Am aflat în ultima noastră ședință de terapie că domnul Brinkley nu mai fusese pe o ambarcațiune de la vârsta de șaisprezece ani, când sora lui a murit într-un accident de navigație. În ziua când a avut loc incidentul de pe feribot, a mai existat un alt factor agravant. Domnul Brinkley a văzut o barcă cu pânze. Și asta a declanșat evenimentul. Pe înțelesul tuturor, asta l-a făcut să-și iasă din pepeni. Nu mai putea să distingă între iluzie și realitate.

— V-a spus domnul Brinkley că auzea voci pe feribot?

— Da, a zis că îl îndemnau să ucidă. Trebuie să înțelegeți că Fred simte o mânie cumplită, ascunsă, în legătură cu moartea surorii sale și asta s-a manifestat printr-o răbufnire de furie. Oamenii aceia de pe feribot nu erau reali pentru el. Erau doar un fundal pentru halucinațiile lui. Vocile reprezentau realitatea lui și singurul mod în care le putea opri era să se supună lor.

— Domnule doctor Friedman, zise Sherman, atingându-și buza de sus cu arătătorul, puteți declara cu un grad rezonabil de

certitudine că, atunci când domnul Brinkley a dat ascultare vocilor și a împușcat pasagerii de pe feribot, acesta nu putea distinge între bine și rău?

— Da. Bazându-mă pemiscuțiile pe care le-am avut cu domnul Brinkley și pe cei douăzeci de ani de experiență cu pacienți cu deficiențe mintale grave, părerea mea este că, în momentul în care i-a împușcat pe acei oameni, Alffed Brinkley suferea de o boală sau de o deficiență mintală care l-a împiedicat să distingă binele de rău. Sunt absolut convins de acest lucru.

Capitolul 94

David Hale împinse un bilețel spre Yuki – un buldog uriaș desenat cu o zgardă cu țepi și salivă picurându-i din bot. Într-o bulă de dialog era scris: „Pe ei!”

Yuki zâmbi gândindu-se la Len Parisi proțăpit în mijlocul sălii de judecată cu lambriuri de stejar, făcându-l ferfeniță pe psihiatrul angajat de Mickey Sherman.

Făcu un cerc în jurul desenului și trase o linie dedesubt. Apoi se ridică și începu să vorbească înainte de a ajunge la podium.

— Domnule Friedman, sunteți destul de cunoscut ca expert care depune mărturie în diverse cazuri, nu-i așa?

Friedman răspunse că, în ultimii douăzeci de ani, depusese mărturie și de partea acuzării, și de cea a apărării.

— În acest caz, v-a angajat echipa apărării?

— Da, așa e.

— Și cu cât ați fost plătit?

Friedman se uită în sus la judecătorul Moore care-l privi la rândul său.

— Vă rog să răspundeți la întrebare, domnule doctor Friedman.

— Am primit înjur de opt mii de dolari.

— Opt mii de dolari. Așa. Și de cât timp îl tratați pe domnul Brinkley?

— Domnul Brinkley nu a fost, practic, pacientul meu.

— Aha, făcu Yuki. Atunci, dați-mi voie să vă întreb, puteți să diagnosticați pe cineva care nu v-a fost pacient?

— Am avut trei ședințe cu domnul Brinkley în timpul cărora l-am supus și la o serie de teste psihologice. Și da, pot să-l evaluez pe domnul Brinkley fără să fi fost pacientul meu, i-o întoarse Friedman.

— Deci, pe baza testelor și a celor trei întâlniri, credeți că acuzatul era incapabil să distingă binele de rău când a comis acele crime?

— Corect.

— Nu cumva i-ați făcut o radiografie și ați găsit o tumoare care-i apasă pe o parte a creierului?

— Nu, sigur că nu.

— De unde știm noi atunci că domnul Brinkley nu a mințit și a „păcălit" testele ca să nu fie găsit vinovat de crimă?

— Nu ar putea să facă>așa ceva, zise Friedman. Vedeți, întrebările testului sunt ca un detector de minciuni integrat. Sunt repetate în diverse variante și, dacă răspunsurile sunt aceleași, pacientul spune adevărul.

— Domnule doctor, dumneavoastră folosiți acele teste pentru că nu aveți cum să știți sigur ce e în mintea pacientului, nu-i așa?

— Păi, concluziile se trag pe baza comportamentului.

— Înțeleg. Domnule doctor Friedman, cunoașteți termenul legal de „conștiință vinovată"?

— Da. Se referă la acțiunile pe care le poate întreprinde o persoană și care ne arată că persoana respectivă e conștientă că faptele pe care le-a săvârșit sunt greșite.

— Bine spus, domnule doctor, aprobă Yuki. Atunci, dacă cineva împușcă cinci oameni și apoi fuge, cum a făcut domnul Brinkley, nu indica asta o conștiință vinovată? Nu arată că domnul Brinkley știa că făcuse un lucru greșit?

— Uite ce e, domnișoară Castellano, o persoană în stare psihotică nu acționează complet lipsit de logică. Oamenii de pe feribot strigau, se îndreptau spre el cu intenția de a-l răni. A fugit. Majoritatea dintre noi ar fi fugit în acea situație.

Yuki se uită pe furiș la David care dădu din cap în semn de încurajare. Își dorea ca acesta să-i transmită telepatic ceva cu care să-l prindă pe Friedman pentru că ea nu avea nicio idee.

Dar apoi îi veni una.

— Domnule doctor Friedman, instinctul dumneavoastră joacă vreun rol în evaluările pe care le faceți?

— Păi, desigur. Instinctul – sau intuiția –, cum vreți să-i spuneți, se bazează și pe multă experiență. Așa că, da, am apelat la instinct, dar și la proceduri psihologice formale în evaluarea mea.

— Și ați determinat dacă domnul Brinkley e sau nu

periculos?

— L-am examinat pe domnul Brinkley înainte și după ce i s-a prescris Risperdal și, în opinia mea, domnul Brinkley nu e periculos dacă ia medicamentele potrivite.

Yuki își puse mâinile pe bara care delimita boxa martorilor, îl privi pe Friedman țintă în ochi, ignorând tot și pe toți din sala de judecată. Vorbele îi izvorâră din frica pe care o simțea de fiecare dată când se uita la monstrul așezat lângă Mickey Sherman:

— Domnule doctor, dumneavoastră l-ați examinat pe domnul Brinkley în spatele gratiilor. Gândiți-vă ce v-ar spune instinctul în următoarele situații: V-ați simți în largul dumneavoastră să luați un taxi împreună cu domnul Brinkley? V-ați simți în siguranță să luați cina la el acasă? Să luați liftul doar voi doi?

Mickey Sherman sări în picioare.

— Onorată instanță, obiectez. Întrebările astea ar trebui scoase afară și împușcate.

— Se susține, bombăni judecătorul.

— Am terminat cu acest martor, onorată instanță, zise Yuki.

Capitolul 95

La ora opt și treizeci de minute, în acea dimineață, Minam Devine luă maldărul de corespondență de pe servanta din hol și îl duse pe masa unde luauımicul dejun.

Cu o seară în urmă ea și soțul ei de-abia se întorseseră acasă, în Pacific Heights, din croazieră: zece zile minunate pe Marea Mediterană, unde, din fericire, luaseră o pauză de la telefoane, televizor, ziare și facturi.

Ar fi vrut să se țină departe de lumea reală cel puțin încă vreo două zile, să mai păstreze un pic aerul de vacanță. Din păcate, nu prea se putea.

Miriam făcu cafea la filtru, dezgheță și puse la cuptor chiflele cu scorțișoară și pomi asaltul asupra corespondenței, punând în teancuri cataloagele pe partea dreaptă a mesei, facturile pe stânga și restul în fața cănii ei de cafea.

Când dădu peste plicul alb, simplu, adresat familiei Tyler, îl împinse la baza teancului din față și-și continuă treaba, scriind cecuri și aruncând corespondența nesolicitată până când intră Jim în bucătărie.

Soțul ei își bău cafeaua din picioare, zicând:

— Dumnezeule! Nu vreau să merg la birou. Va fi groaznic chiar dacă nimeni nu știe că sunt acolo.

— O să fac chiftele la cină, iubitule. Preferatele tale.

— Bine. Am și eu măcar o bucurie la sfârșitul zilei.

Jim Devine ieși din casă și închise ușa de la intrare în urma sa. Miriam termină cu sortatul corespondenței, clăti vasele și îi telefona fiicei sale înainte de a o suna și pe vecina de vizavi, Elizabeth Tyler.

— Liz, dragă, eu și Jim tocmai ne-am întors aseară. Am un plic adresat vouă care a fost livrat aici din greșeală. Treci pe la mine să mai stăm la povești.

Capitolul 96

Eram împreună cu Conklin în camera de zi a familiei Tyler. Trecuseră doar cincisprezece minute de când vecina lor, Miriam Devine, le adusese biletul scris de mână de către răpitori.

Avusese efectul emoţional al unei bombe nucleare asupra lui Elizabeth Tyler şi începea să aibă un efect similar asupra mea.

Mi-am amintit că trecusem pe la casa familiei Devine în ziua răpirii. Era o casă în stil victorian, cu faţada de şindrilă, zugrăvită în crem, aproape identică cu cea a familiei Tyler, aflată vizavi de aceasta. Vorbisem cu menajera familiei, Guadalupe Perez. Ne spusese într-o engleză stricată că soţii Devine sunt plecaţi.

Gu nouă zile în urmă nu mi-aş fi imaginat că Guadalupe Perez ar fi luat un plic care fusese strecurat pe sub uşă şi l-ar fi pus la grămadă cu restul corespondenţei soţilor Devine.

Nimeni nu ar fi putut şti, dar tot mă simţeam tristă şi responsabilă.

— Cât de bine îi cunoaşteţi pe soţii Devine? îl întrebă Conklin pe Henry Tyler, care mărşăluia furios în lungul şi-n latul camerei. Pe toţi pereţii şi în fiecare colţişor erau poze cu Madison – poze de când era doar un bebeluş, portrete de familie, instantanee de vacanţă.

— Nu simt ei vinovaţii, bine? Nu soţii Devine au făcut asta! strigă Tyler. Madison nu mai e, strigă el, ţinându-se cu mâinile de cap în timp ce se preumbla. E prea târziu.

Privirea mi-a căzut din nou pe dulăpior şi pe literele de tipar de pe hârtia albă pe care le puteam citi de la jumătate de metru.

FIICA DUMNEAVOASTRĂ E LA NOI.
DACĂ VEŢI CONTACTA AUTORITĂŢILE VA MURI.
DACĂ SIMŢIM VREUN PERICOL, VA MURI.
ACUM MADISON E SĂNĂTOASĂ ŞI ÎN SIGURANŢĂ ŞI VA RĂMÂNE AŞA CÂT TIMP VEŢI PĂSTRA TĂCEREA.
ACEASTĂ FOTOGRAFIE E DOAR CEA DINTÂI. VEŢI

PRIMI O NOUĂ FOTOGRAFIE CU MADISON ÎN FIECARE AN. S-AR PUTEA SĂ PRIMIȚI UN TELEFON. S-AR PUTEA CHIAR SĂ VINĂ ACASĂ.

FIȚI DEȘTEPȚI. PĂSTRAȚI TĂCEREA.

ÎNTR-O BUNĂ ZI MADISON VĂ VA MULȚUMI.

Fotografia cu Madison care însoțea biletul fusese tipărită la o imprimantă personală la aproximativ o oră de la momentul răpirii. Fata părea curată și nevătămată și purta haina albastră și pantofii roșii.

— Ar putea să știe că nu am primit biletul? Ar putea să știe că nu am vrut să-l sfidăm?

— Nu știu, domnule Tyler, și n-am cum să ghicesc... Elizabeth Tyler mă întrerupse și venele gâtului i se umflară când se sili să vorbească.

— Madison e cea mai inteligentă și mai fericită fetiță care poate să existe. Cântă cu vocea. Cântă la instrumente. Are un râs absolut minunat. Oare a fost violată? E legată poate de un pat într-o pivniță? îi e foame și frig? E rănită? Sau poate îngrozită? Ne strigă pe nume? Se întreabă de ce nu venim după ea? Sau a trecut de toate acestea și e în siguranță cu Dumnezeu? Doar la astea ne gândim, domnilor polițiști. Trebuie să știm ce s-a întâmplat cu fata noastră. Trebuie să vă străduiți mai mult decât ați crezut vreodată că puteți, îmi spuse Elizabeth Tyler. Trebuie să o aduceți pe Madison acasă.

Capitolul 97

Pe biroul meu se afla o pungă pentru dovezi cu biletul răpitorului așezat în așa fel încât eu și Conklin puteam amândoi să-l citim.

DACĂ VEȚI CONTACTA AUTORITĂȚILE, VA MURI.
DACĂ SIMȚIM VREUN PERICOL, VA MURI.

Eram încă zdruncinați de acele cuvinte și nu puteam scăpa de sentimentul extrem de dureros că, lucrând la cazul Ricci/Tyler, se putea să fi cauzat moartea lui Madison.

Când Dave Stanford sosi pe la prânz, am predat FBI-ului biletul răpitorului. Jacobi comandă o plăcintă de la Presto Pizza. Conklin trase un scaun pentru Stanford și i-am arătat dosarele noastre.

O oră mai târziu, tot nu aveam decât o singură pistă: soții Whitten din Boston și soții Tyler din Pacific Heights aveau în comun agenția Westwood Registry.

Am împărțit între noi numele clienților pe care Mary Jordan le copiase din Registru și ne-am apucat de dat telefoane. Când am aruncat ultima hârtiuță în coșul de gunoi, eram gata de plecare.

Conklin și Macklin merseră cu Stanford cu mașina. Eu și Jacobi am făcut pereche, fiind din nou parteneri pentru o zi.

Era plăcut să văd mutra urâtă a lui Jacobi lângă mine, corpu-i greu revărsându-se din scaunul șoferului.

— Scuză-mă că-ți spun, da' arăți de parcă ai fi fost trasă pe roată, zise el.

— Cazul ăsta blestemat mă înnebunește. Dar dacă tot ai adus vorba, Jacobi, am și eu o curiozitate: Ți-a trecut vreodată prin cap să mă minți când arăt ca naiba?

— Nu cred, nu.

— Cred că ăsta e unul dintre lucrurile care-mi plac la tine.

— Ei, nu deveni sentimentală, acuma.

Viră brusc pe Lombard Street, zâmbind larg, și parcă mașina.

În următoarele cinci ore am localizat și am intervievat patru clienți ai agenției Westwood Registry și pe bonele acestora. Pe vremea când soarele învăpăia la apus o brazdă de nori de culoarea vatei pe băț, ne-am alăturat și noi lui Macklin și celorlați care se întorseseră deja la sediu.

A fost o ședință scurtă pentru că cele douăzeci și cinci de ore de muncă pe care le adunasem împreună nu scoseseră la iveală decât laude pentru Westwood Registry și bonele lor de cinci stele aduse din import.

Pe la ora șapte ne-am spus că vom relua totul de dimineață. Am traversat Bryant Street, mi-am luat mașina din parcare și m-am îndreptat spre Portrero Hil.

Felinarele licăreau în tot orașul când am parcat în fața casei mele dragi.

Tocmai pusesem mâna pe mânerul ușii de la mașină, când ceva se puse în calea luminii care intra pe geamul ușii din dreapta, aruncându-mă într-un con de umbră.

Inima îmi bătea nebunește când am întors capul și am zărit o siluetă întunecată. A fost nevoie de câteva secunde pentru ca să mă dezmeticesc. Chiar și așa, nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Era Joe.

Capitolul 98

Era Joe. Era Joe.

Nu era nimeni pe lume pe care să-mi doresc mai mult să-l văd.

— De cât ori ți-am spus... am început eu, inima bătându-mi să-mi iasă din piept.

Am coborât din mașină pe stradă și am trântit ușa.

— Să nu mă apropii pe furiș de un polițist înarmat?

— Exact. Ai ceva împotriva telefoanelor? Vreo fobie?

Joe zâmbi ușor jenat din locul unde stătea pe trotuar.

— Nici măcar un „Bună”? Ești dură, Blondino.

— Hai, serios?

Nu mă simțeam prea dură, totuși. Mă simțeam stoarsă, vulnerabilă, gata să izbucnesc în lacrimi, dar eram hotărâtă să nu las să se vadă nimic din toate astea. M-am încruntat, bătând cu degetele în capota mașinii, dar n-am putut să nu observ cât de bine arăta Joe.

— Îmi pare rău. Mi-am asumat un risc, zise el, cu un zâmbet absolut cuceritor. Speram să te văd. Deci, ce mai faci?

— Cum nu se poate mai bine, am mințit eu. Știi cum e, ocupată.

— Sigur că știu. Apari în toate ziarele, Femeia-Minune.

— Aș zice mai degrabă că ar fi o minune dacă voi reuși vreodată să rezolv cazul, am zis, râzând fără voie. Dar tu? l-am întrebat, devenind mult mai afectuoasă. Am încetat să mai bat din degete și m-am aplecat puțin înspre el. Tu ce mai faci?

— Și eu am fost ocupat.

— Păi cred că am fost amândoi cuminți.

Am încuiat mașina, dar n-am făcut încă niciun pas spre el. Îmi convenea să existe bucata aia uriașă de metal între noi.

Fordul meu Explorer pe post de barieră. Îmi dădea răgazul să mă gândesc ce să fac cu Joe.

Joe zâmbi larg și îmi zise:

— Da, desigur, dar eu voiam să zic că am fost ocupat

încercând să încep o nouă viață.

Cum adică? Ce-a spus?

Inima îmi zvâcni și genunchii mi se înmuiară. Am avut o străfulgerare – Joe arăta și părea să se simtă grozav pentru că se îndrăgostise de altcineva. Trecuse pe la mine pentru că nu putuse să-mi dea vestea la telefon.

— Nu am vrut să te sun până la defintivarea procedurii, zise el și cuvintele lui mă readuseră în prezent, dar nu pot să obțin toate aprobările pentru cererea mea atât de repede cum mi-aș dori.

— Despre ce tot vorbești?

— Am cerut transferul la San Francisco, Lindsay.

Am fost copleșită de ușurare. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, privind țintă la Joe. Imaginile se succedau rapid, fără voia mea și fără să le pot opri, crâmpeie din lunile noastre de iubire pătimașă. Totuși, nu partea romantică îmi stăruia cel mai mult în minte. Mai degrabă, momentele de intimitate casnică, Joe cântând sub duș, eu privind pe furiș în oglindă la începutul lui de chelie. Și felul în care se ghemuia deasupra bolului cu cereale ca și cum cineva i l-ar fi putut lua, pentru că crescuse într-o casă cu șase frați și surori și niciunul dintre ei nu avea drepturi exclusive asupra vreunui lucru. M-am gândit că Joe era singura persoană din viața mea care mă lăsa să-mi descarc sufletul și nu se aștepta să fiu eu tot timpul cea puternică. Și da, bine, mi-a trecut prin minte felul în care se purta cu trupul meu atunci când făceam dragoste, făcându-mă să par mică și nespus de ușoară, și cum mă simțeam în cea mai deplină siguranță când adormeam în brațele lui.

— Mi s-au dat asigurări, dar nimic concret... Vocea i se stinse treptat uitându-se la mine. Dumnezeule, Lindsay, zise, habar n-ai cât de dor mi-a fost de tine.

Vântul care bătea de peste golf îmi usca lacrimile de pe obraji și mă simțeam plină de recunoștință pentru neașteptatul dar al acelei vizite și al nopții care avea să vină. Mai aveam o sticlă întreagă de Courvoisier în dulapul cu băuturi. Și ulei de masaj în noptieră... M-am gândit la delicioasa răcoare din aer și la câtă căldură puteam produce, eu și Joe, doar stând întinși unul lângă

celălalt, înainte ca măcar să întindem mâinile și să ne atingem.

— De ce nu vii sus? am zis în cele din urmă. Nu trebuie să stăm de vorbă pe stradă.

O umbră îi întunecă trăsăturile când se apropie de mine și îmi cuprinse cu blândețe umerii cu mâinile sale mari.

— Vreau să intru, zise, dar o să pierd avionul. Am vrut doar să-ți spun, nu-renunța la mine. Te rog.

Joe își puse brațele în jurul meu și mă trase spre el. Din instinct, trupul meu deveni rigid, mi-am încrucișat mâinile peste piept și mi-am lăsat bărbia în jos.

Nu am vrut să-mi ridic privirea spre fața lui. Nu voiam să fiu vrăjită sau cucerită, pentru că, în interval de trei minute, trecusem prin toate emoțiile oferite de montagne russe-ul Joe Molinari.

Cu puțin mai mult de o săptămână în urmă, mi-am oțelit voința să mă despart de el din cauza blestematelor numere de magie pe care le tăcea: acum e aici, acum nu mai e.

Nu se schimbase nimic!

Eram furioasă. Și nu-l puteam lăsa pe Joe să-mi intre din nou în suflet doar pentru a mă dezamăgi iar. I-am privit chipul pentru ultima oară și l-am împins de lângă mine.

— Îmi pare rău. Sincer. Pentru o clipă am crezut că eşti un alt om. Ai face mai bine să pleci acum, am bolborosit. Să ai un zbor plăcut!

Mă strigă pe nume în timp ce eu urcam cât puteam de repede treptele din față ale clădirii. Am introdus cheia în încuietoare și am întors mânerul dintr-o singură mișcare. Apoi am trântit ușa în urma mea și am continuat să urc scările în fugă. Când am intrat în apartament, nu m-am putut abține totuși să nu merg până la geam.

Am tras puțin perdeaua – chiar la timp pentru a vedea mașina lui Joe îndepărtându-se.

Capitolul 99

Telefonul începu să sune înainte să las jos perdeaua. Știam că Joe mă suna din mașină, dar eu nu aveam nimic să-i spun.

Am făcut un duș lung, cincisprezece sau douăzeci de minute sub jetul de apă. Când am ieșit din baie, telefonul încă mai suna. Am ignorat și acest apel. La fel am făcut și cu beculețul robotului ce licărea furios și cu sunetul metalic al soneriei telefonului mobil din buzunarul hainei.

Am trântit cina în cuptorul cu microunde. Am deschis sticla de Courvoisier și îmi turnasem deja un pahar plin când blestematul de mobil începu să sune din nou.

L-am scos din buzunarul de la haină și am mârâit:

— Boxer, pe deplin pregătită să spun „Joe, lasă-mă în pace, bine?"

Am simțit o dezamăgire inexplicabilă când am auzit în ureche vocea partenerului meu.

— Ce tre' să facă omu' ca să răspunzi la telefon, Lindsay? zise Rich.

Era nervos pe mine și mie nu-mi păsa.

— Eram la duș, am zis. Din câte știu, e încă voie. Ce e?

— Un alt atac la Blakely Arms.

Mi se tăie răsuflarea.

— O crimă?

— O să te anunț când ajung acolo. Sunt la câteva străzi.

— Închide clădirea. Fiecare ieșire, am zis. Nu pleacă nimeni.

— Am înțeles, sergent.

Atunci mi-am amintit de victima de pe banda de alergare. Cum putusem să uit de el?

— Rich, am uitat să ne interesăm de Ben Wyatt.

— Nu, nu am uitat.

— Ai sunat la spital?

— Da.

— S-a trezit?

— A murit acum două ore.

I-am spus lui Rich că ne vedem imediat și am sunat-o pe Cindy – nu a răspuns. Am închis clapeta telefonului și l-am trântit de tejgheaua din bucătărie ca să nu-l arunc pe fereastră. Cuptorul cu microunde emise cinci bipuri, anunțându-mă că cina era gata.

— O să înnebunesc! am țipat la cronometru. O să înnebunesc complet.

La naiba cu toate! Am lăsat paharul de brandy neatins pe tejghea și cina în cuptorul cu microunde. M-am îmbrăcat la repezeală, mi-am fixat tocul de umăr și mi-am luat jacheta. Am sunat-o pe Cindy, am dat de ea și i-am spus ce s-a întâmplat.

Apoi am pornit spre intersecția Townsend Street cu Third.

Când am ajuns în hol la Blakely Arms, îmi imaginam următoarea conversație cu Cindy. Și nu aveam nicio intenție să-i ascult prostiile.

Avea să se mute la mine până când va găsi un loc unde să locuiască în siguranță.

Capitolul 100

Cindy aștepta la intrarea de la Blakely Arms, cu părul ei blond șuvițat suflat de vânt în toate direcțiile. Buzele rujate păreau mușcate.

— Dumnezeule, zise. Din nou? Chiar se întâmplă asta din nou?

— Cindy, am zis când am intrat în holul principal, s-a auzit ceva prin clădire? Vreo bârfă? Vreun deget îndreptat înspre cineva?

— Singurul lucru pe care l-am auzit e sunetul neplăcut scos de nervii oamenilor care cedează.

Am luat liftul împreună și iată-mă din nou în fața unui apartament forfotind de polițiști din nenorocitul Blakely Arms.

Conklin o salută din cap pe Cindy și apoi îmi făcu cunoștință cu Aiden Blaustein. Era un puști alb, înalt, de vreo douăzeci și doi de ani, îmbrăcat în mai multe articole vestimentare negre – blugi rupți, tricou Myst, vestă, o jachetă de piele peticită și păr negru ciopârțit, mai scurt în spate și căzut peste ochii căprui și panicați.

— Domnul Blaustein e victima, zise Conklin.

Am auzit-o pe Cindy spunând:

— Cindy Thomas, de la *Chronicle*. Îmi spuneți, vă rog, cum se scrie numele dumneavoastră?

Am expirat. Puștiul era viu și nevătămat, dar evident speriat de moarte.

— Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Blaustein.

— Să fiu al naibii dacă știu! Am ieșit să iau un bax de bere pe la cinci, zise el. M-am întâlnit întâmplător cu o fostă prietenă și am mers să halim ceva. Când m-am întors acasă, apartamentul meu era complet distrus:

Conklin împinse și deschise ușa lui Blaustein. Am pășit în interiorul apartamentului studio, cu Cindy după mine.

— Stai lângă mine... am început eu.

— Și nu atinge nimic, încheie ea.

Apartamentul arăta ca un magazin de electronice călcat în picioare de un rinocer beat. Am numărat rapid un computer, trei monitoare, o combină stereo și un televizor cu plasmă cu diagonala de o sută șapt^ centimetri care fuseseră făcute bucăți. Nu furate – distruse. Biroul fusese serios deteriorat, probabil o victimă colaterală.

— Mi-a luat ani de zile să aranjez toate astea exact cum îmi place mie, zise Blaustein.

— Cu ce vă ocupați? întrebă Cindy.

— Sunt designer de jocuri și site-uri de internet. Chestiile astea âu costat înjur de douăzeci și cinci de mii.

— Domnule Blaustein, când ați ieșit, ați lăsat ușa deschisă?

— Nu las niciodată ușa deschisă.

— Domnul Blaustein a lăsat muzica pornită când a plecat din apartament, zise Rich. Vocea sa era lipsită de emoție, dar nu se uită la mine.

— S-a plâns cineva în legătură cu muzica? l-am întrebat.

— Astăzi?

— Vreodată, am zis.

— Am primit niște telefoane răutăcioase de la o persoană, zise Blaustein.

— De la cine?

— Poate vreți să mă întrebați dacă mi-a spus numele său. Nu mi-a spus nici măcar „bună ziua". Prima sa replică a fost: „Dacă nu oprești porcăria aia, te omor". Așa s-a întâmplat prima dată. De o vreme avem competiții de țipat unu' la altu' de vreo două ori pe săptămână. Mă înjură tot timpul. Îi înjură pe copiii mei.

— Aveți copii? l-am întrebat, neputând să-mi imaginez una ca asta.

— Nu. Mi-a înjurat copiii pe care s-ar putea să-i am în viitor.

— Și ce ați făcut?

— Eu? Știu înjurături pe care tipu' ăsta nu le-a auzit în viața lui. Chestia e că aș fi recunoscut vocea tipului dacă aș mai fi auzit-o vreodată. Urechile mele sunt bune de asigurat de către cei mai tari din domeniul asigurărilor. Dar pe el nu-l cunosc. Și eu îi cunosc pe toți cei care locuiesc aici. O știu chiar și pe ea,

zise, arătând spre Cindy. Etajul trei, nu-i așa?

— Vreți să spuneți că nimeni din clădire nu s-a mai plâns de sistemul dumneavoastră audio?

— Nu, pentru că: unu, lucrez doar în timpul zilei și doi, avem voie să punem muzică până la ora unsprezece seara. În plus, trei, nu dau muzica tare.

Am oftat, mi-am desprins telefonul de la brâu și am sunat la laborator. Am dat peste șeful de tură din schimbul de noapte și i-am spus că avem nevoie de el.

— Aveți pe cineva la care să stați diseară? îl întrebă Rich pe Blaustein.

— Poate.

— Păi aici nu puteți rămâne. Apartamentul dumneavoastră va fi locul unei investigații pentru o vreme.

Blaustein se uită împrejur la ce mai rămăsese din apartamentul său și chipul lui tânăr se posomori în timp ce evalua pagubele.

— N-aș rămâne aici în seara asta nici să mă plătești.

Capitolul 101

Eu, Cindy și Rich am încercat să facem legătura între indicii în timp ce coboram cu liftul la parter.

— Câinii, pianul, banda de alergare... zise Rich.

— Apartamentul administratorului de site-uri... adăugă Cindy.

— E unul și același lucru, am zis. E zgomotul.

— Aha, aprobă Rich. Oricine ar fi maniacul, zgomotul îl face un pic violent.

— Rich, îmi pare rău că m-am răstit la tine mai înainte. Am avut o zi proastă.

— Nici nu te mai gândi la asta, Lindsay. Să rezolvăm cazul și ne vom simți amândoi mai bine.

Ușile liftului se deschiseră și am pășit din nou în hol. În acel moment, locul era ticsit cu vreo două sute de chiriași speriați de moarte.

Cindy își scosese carnețelul și se îndreptă spre președinta asociației în timp ce Conklin o luă înainte ca să ne deschidă drumul până la recepție.

— Liniște! strigă cineva când vuietul vocilor se potoli.

— Mă numesc sergent Boxer, am zis. Cred că nu e nevoie să vă mai spun că în această clădire s-au petrecut o serie de evenimente îngrijorătoare.

Am așteptat să se stingă comentariile despre poliția care nu-și face datoria, apoi am continuat adăugând că îi vom interoga din nou pe toți și că nimeni nu putea pleca până nu avea permisiunea noastră.

Un bărbat cărunt, la vreo șaizeci-șaptezeci de ani, ridică mâna și se prezentă ca fiind Andy Durbridge.

— Sergent, s-ar putea să am ceva informații folositoare. Am văzut un bărbat în spălătorie în această după-amiaza, un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată. Avea pe braț ceva ce semăna cu o mușcătură de câine.

— Îl puteți descrie pe acest bărbat? am întrebat.

Am simțit un fel de nod în stomac. Semn bun de data aceasta.

— Avea cam 1,70 metri înălțime, musculos, păr șaten cu început de chelie, vreo treizeci de ani, cred. M-am uitat deja înjur, dar nu-l văd aici.

— Mulțumesc, domnule Durbridge, am zis. Poate cineva să-mi dea un nume după descriere?

O tânără minionă cu părul creț de culoarea caramelului își făcu loc prin mulțime până la mine.

Avea ochii mari și pielea anormal de palidă – ceva o speria de moarte.

— Mă numesc Porția Fox, zise ea cu o voce tremurătoare. Doamnă sergent, pot să vorbesc cu dumneavoastră în particular?

Capitolul 102

Am ieşit din Blakely Arms împreună cu Porţia Fox.

— Cred că îl cunosc pe bărbatul despre care vorbea domnul Durbridge, îmi mărturisi domnişoara Fox. Pare să fie tipul care locuieşte în apartamentul meu pe timpul zilei.

— Colegul dumneavoastră?

— Nu în mod oficial, zise femeia, privind înjur. I-am închiriat sufrageria. Lucrez în timpul zilei. El lucrează noaptea. Ne intersectăm din când în când.

— Vreţi să spuneţi că e apartamentul dumneavoastră şi i l-aţi subînchiriat lui?

Încuviinţă din cap.

— Cum se numeşte?

— Garry, cu doi R, Tenning. Asta scrie pe cecurile sale.

— Şi unde e domnul Tenning acum? am întrebat.

— E la firma de construcţii unde lucrează.

— Lucrează în construcţii – noaptea? am întrebat. Aveţi numărul lui de mobil?

— Nu. Timp de un an de zile l-am văzut în fiecare zi în Starbucks-ul de peste drum. Ne salutam uneori, împărţeam ziarul. Părea de treabă şi, când m-a întrebat dacă nu ştiu de vreun loc cu chirie mică... ei bine, aveam nevoie de bani.

Copila asta lăsase un străin să se mute în apartamentul ei. Voiam să o scutur bine. Să o spun mamei ei. Dar, în loc de toate astea, am întrebat:

— Când credeţi că va ajunge acasă?

— În jur de ora 8.30 dimineaţa. Cum vă spuneam, eu sunt deja plecată la serviciu când se întoarce el şi, acum că avem filtru de cafea la lucru, nu mai merg la Starbucks.

— Va trebui să vă percheziţionăm apartamentul.

— Desigur, zise ea, scoţând cheia din poşetă şi întinzându-mi-o. Chiar vreau să faceţi asta. Dumnezeule, dacă împart casa cu un criminal?

Capitolul 103

— Exact ca al meu, zise Cindy când am intrat în apartamentul Porției Fox. S

Ușa de la intrare se deschidea spre o cameră de zi mare cu vedere la stradă – spațioasă, luminoasă, mobilată în stilul modern și minimalist al unei femei de carieră.

În continuarea camerei de zi era o bucătărie mică de formă dreptunghiulară, dar, unde camera de zi a lui Cindy avea o deschidere, cea a domnișoarei Fox fusese compartimentată cu pereți din plăci de ghips-carton și o ușă subțire de interior.

— Acolo stă el, îmi spuse domnișoara Fox.

— Are ferestre la cameră? am întrebat.

— Nu. Îi place așa. Asta l-a făcut să-mi accepte propunerea.

Păcat că sufrageria fusese compartimentată, pentru că acum nu am mai fi avut nevoie nici de permisiunea lui Tenning, nici de un mandat de percheziție pentru a intra. Chiar dacă Tenning nu avea contract de închiriere cu domnișoara Fox, îi plătea chirie și asta îi conferea un statut în fața legii.

Am pus mâna pe mânerul ușii lui Tenning cu slaba speranță că se va deschide, dar nicio surpriză – ușa era încuiată.

— Aveți un prieten la care să stați în seara asta? am întrebat-o pe domnișoara Fox.

Am postat un polițist în fața ușii apartamentului în timp ce Porția își împacheta niște lucruri.

I-am dat lui Cindy cheile mele și i-am spus să se ducă la mine acasă. Nici măcar nu s-a opus.

Apoi eu și Rich am petrecut încă două ore interogându-i pe chiriașii de la Blakely Arms. Ne-am întors la sediu la zece seara.

Oricât de sumbru era biroul brigăzii în timpul zilei, era și mai sinistru noaptea, din cauza becurilor care revărsau o lumină albă, cadaverică. Locul mirosea a toate resturile de alimente care fuseseră aruncate la coș în timpul zilei.

Am azvârlit un pahar de hârtie cu cafea rece la gunoi și am pornit calculatorul în timp ce Rich făcea același lucru. Am

deschis o bază de date și, deși eram pregătită de o lungă căutare a poveștii lui Garry Tenning, tot ce aveam nevoie apăru pe ecranul monitorului în câteva minute.

Pe numele lui Tenning exista un mandat de arestare nepus în executare. Era o acuzație minoră de neprezentare la proces pentru o contravenție rutieră, dar orice tip de mandat de arestare era suficient pentru a-l reține.

Și asta nu era tot.

— Garry Tenning e angajat la Conco Construction, zise Rich. Tenning ar putea să patruleze prin oricare dintre cele vreo sută de șantiere. Nu vom putea să-l localizăm până nu se deschide biroul Conco de dimineață.

— Are permis de portarmă? am întrebat.

Degetele lui Rich alergară pe tastatură.

— Aha. Actual și valid.

Garry Tenning avea o armă.

Capitolul 104

A doua zi de dimineață o ploaie gri, torențială, se revărsă asupra orașului San Francisco ca pe vremea potopului.

Conklin parcă mașina de poliție într-o zonă liberă, în construcție, de pe Townsend Street, în fața unuia dintre cele două Turnuri Beacon, un bloc-tum rezidențial, la parter cu magazine diverse, inclusiv Starbucks-ul unde se cunoscuseră Tenning și Fox.

Într-o zi senină, am fi avut o vedere bună către intrarea de la Blakely Arms, clădirea de cărămidă roșie cu șase etaje. De asemenea, am fi putut vedea și cărarea îngustă care începea de pe Townsend Street, înconjura apoi partea de est a clădirii și ducea spre curte și spre intrarea din spate.

Dar ploaia din acea zi aproape că ne împiedica să vedem prin parbriz.

Inspectorii Chi și Mcneil erau în mașina din spatele nostru, chinuindu-se și ei să vadă ceva prin ploaia torențială. Cercetam locul cu privirea în căutarea unui bărbat alb, înalt de 1,70 metri, cu păr șaten, rar, posibil îmbrăcat în uniformă și probabil înarmat cu un revolver Colt.

Dacă nu își schimbase cumva obiceiurile, Tenning urma să se oprească la Starbucks, să traverseze apoi Townsend și să sosească „acasă" cândva între orele 8.30 și 9.00.

Bănuiam că Tenning o va lua pe aleea spre intrarea din spatele clădirii, va folosi o cheie pentru ușa din spate și va urca pe scara de incendiu, evitându-i pe ceilalți chiriași.

Am privit prin geamurile încețoșate pietonii în trenciuri, cu fețele apărate de umbrele negre, care se opreau la Walgreens[20]. Își duceau hainele la curățătoria Fanta și se îndreptau apoi cu pași grăbiți spre stația de tren.

Eu și Rich sufeream amândoi de o lipsă de somn ce putea deveni periculoasă, așa că, atunci când am văzut un bărbat a cărui înfățișare se potrivea cu descrierea lui Tenning traversând Townsend, fără o cafea în mână, nu mi-am putut da seama dacă

era omul nostru – sau dacă doar îmi doream să fie. Foarte, foarte mult.

— Cel cu hanorac și umbrelă neagră, am zis.

Unul dintre semafoare se făcu verde și fluxul traficului ne acoperi raza Vizuală suficient timp ca suspectul să dispară în masa compactă de oameni de la celălalt capăt al străzii. M-am gândit că poate s-a strecurat pe aleea din spatele complexului Blakely Arms.

— Da. Da, așa cred, spuse Conklin.

L-am sunat pe Chi și i-am spus că eram gata să acționăm. Am lăsat să treacă câteva minute – apoi eu și Conklin ne-am ridicat gulerele și ne-am îndreptat spre intrarea de la Blakely Arms.

Am luat liftul până la etajul cinci. Apoi am folosit cheia Porției Fox să descui ușa de la intrare, fără a o deschide.

Mi-am scos arma.

Când au ajuns Chi și Mcneil, Conklin a deschis ușa apartamentului. Am intrat toți patru și am verificat camerele mai îndepărtate înainte de a ne apropia de spațiul privat al lui Tenning.

Mi-am lipit urechea de ușa subțire, am auzit un sertar închizându-se, pantofi căzând unul după altul pe podeaua fără covor.

I-am făcut semn cu capul lui Conklin și acesta bătu la ușa lui Tenning.

— Poliția din San Francisco, domnule Tenning. Avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

— Plecați naibii de aici, strigă o voce furioasă. Nu aveți niciun mandat. Îmi cunosc drepturile.

— Domnule Tenning, ați parcat mașina în fața unui hidrant, vă amintiți? Pe 15 august anul trecut. Nu v-ați prezentat la proces.

— Pentru asta vreți să mă arestați?

— Deschideți, domnule Tenning.

Mânerul se răsuci și ușa se deschise cu un scârțâit. Iritarea lui Tenning se transformă în furie când ne văzu armele îndreptate spre pieptul său.

Ne trânti ușa în nas.

— Sparge-o, am zis.

Conklin lovi de două ori cu piciorul lângă clanță, iar ușa se făcu așchii și se deschise larg.

Ne-am adăpostit de o parte și de alta a cadrului ușii, dar nu înainte de a-l vedea pe Tenning stând la trei metri distanță cu spatele sprijinit de perete.

Ținea cu ambele mâini Coltul de calibrul 38 îndreptat asupra noastră.

— N-o să vă las să mă arestați, zise. Sunt prea obosit și pur și simplu nu mă simt în stare.

Capitolul 105

Inima începu să-mi bată cu putere. Transpirația îmi curgea pe sub cămașă. M-am rotit pe piciorul drept și m-am poziționat exact în cadrul ușii.

Am rămas pe poziție, cu picioarele îndepărtate și cu pistolul ațintit spre Tenning. Chiar dacă purtam vestă antiglonț, putea să-mi vină de hac cu un glonț în cap. Și pereții de ghips-carton, subțiri ca hârtia, nu aveau cum să-mi protejeze echipa.

— Aruncă arma, ticălosule! am strigat. Sunt pe cale să-ți fac o gaură exact în inimă.

— Patru polițiști înarmați pentru o contravenție? Asta-i bună! Mă credeți prost?

— Chiar ești prost, Tenning, dacă vrei să mori din cauza unei amenzi de cincizeci de dolari.

Ochii lui Tenning fugiră de la arma mea spre celelate trei pistoale care erau ațintite asupra lui.

— Câtă bătaie de cap, mormăi el.

Apoi arma îi căzu cu o bufnitură pe podea.

Am dat imediat năvală în cămăruța sa. Un scaun se răsturnă și tăblia unui birou se prăbuși la pământ.

Am împins arma lui Tenning cu piciorul către ușă, în timp ce Conklin îl întorcea pe acesta cu spatele. Îl izbi de perete și-i puse cătușele.

— Ești arestat pentru neprezentare, zise Conklin, gâfâind, și pentru că ai opus rezistență în fața unui ofițer de poliție.

I-am citit drepturile. Vocea îmi era răgușită din pricina stresului și a faptului că conștientizam ceea ce tocmai făcusem.

— Ați făcut treabă bună, cu toții, am zis, simțind că sunt pe punctul de a leșina.

— Te simți bine, Lindsay? mă întrebă Mcneil, punându-mi o mână mare pe umăr.

— Da. Mulțumesc, Cappy, am zis, gândindu-mă că arestarea asta s-ar fi putut transforma într-o baie de sânge – și tot ce aveam împotriva lui Tenning era o contravenție rutieră.

M-am uitat de jur împrejurul camerei sale închiriate, o cutie de trei metri pe trei și jumătate, cu un pat pentru o singură persoană, un dulap mic de pin și două sertare pentru dosare care constituiseră cândva baza biroului său. Scândura lată care servise drept masă de lucru era pe podea, împreună cu un computer și grămezi de hârtii împrăștiate.

Dar mai fusese și altceva deranjat în timpul învălmășelii. O țeavă se rostogolise de sub pat.

Avea vreo trei centimetri în diametru, vreo jumătate de metru lungime și un racord înșurubat la un capăt.

O unealtă din două părți care arăta ca o bâtă.

M-am aplecat să o examinez mai îndeaproape.

O pată maro subțire se vedea în șanțurile cu care se înșuruba racordul la țeavă. I-am atras atenția lui Conklin care se lăsă în jos lângă mine. Privirile ni se întâlniră pentru o secundă.

— Se pare că obiectul ăsta a fost folosit pe post de armă, observă Conklin.

Capitolul 106

Ne aflam în camera de interogatoriu numărul doi, cea mai mică dintre cele două pe care le aveam. Tenning era așezat la masă, cu fața spre geamul-oglindă. Eu m-am așezat vizavi de el.

Purta un tricou alb și blugi. Își ținea coatele pe masă. Fața îi era aplecată în jos, așa încât lumina care cădea de sus forma un model de stea cu raze pe scalpul său aproape chel.

Nu vorbea pentru că solicitase un avocat.

Avea să dureze cam cincisprezece minute până când cererea sa avea să ajungă la biroul avocaților din oficiu. Apoi alte cincisprezece minute până când un avocat avea să urce să-și întâlnească clientul în camera de interogatoriu.

Între timp, nimic din ce ne spunea Tenning nu putea fi folosit împotriva lui.

— Am obținut un mandat să-ți cercetăm spațiul, i-am spus. Mai știi țeava aia pe care ai folosit-o ca să-i ucizi pe Irene Wolkowski și pe Ben Wyatt? E la laborator acum. O să primim rezultatele înainte să apară avocatul tău.

Tenning râânji.

— Deci lăsați-mă naibii în pace până apare, bine? Lăsați-mă singur cu gândurile mele.

— Dar mă interesează gândurile tale, i-am zis lui Tenning. Toate acele statistici de pe hârtiile pe care le-am văzut la tine în apartament. Ce e cu ele?

— Scriu o carte și tare aș vrea să mă întorc la munca mea, ca să fiu sincer.

Conklin intră în cameră cu un radio pe baterii. Richie trânti ușa cu putere și pomi radioul. În boxe se auzeau perturbații puternice. Se jucă puțin cu butoanele și dădu volumul mai tare.

I se adresă lui Tenning:

— E dificil să prinzi semnal aici. Chiar vreau să știu când se va opri ploaia.

Am văzut neliniștea din ochii lui Tenning când perturbațiile se transformară într-un țiuit electronic. Se uită la Conklin care

manevra butonul cu degetul mare și începu să transpire.

— Hei, făcu Tenning în cele din urmă, ai putea să oprești chestia aia?'

— Imediat, imediat, răspunse Conklin. Mări volumul și așeză radioul pe masă. Vrei să-ți aduc o cafea, Garry? Nu e de la Starbucks, dar are cofeină câtă vrei.

— Uite ce e, zise Tenning, holbându-se la radio cu ochi neliniștiți, nu aveți voie să mă interogați în absența avocatului. Ar trebui să mă închideți într-o celulă.

— Nu te interogăm, prietene, îl asigură Conklin.

Ridică un scaun de metal, îl trânti cu un zgomot puternic lângă cel al lui Tenning și se așeză lângă el.

— Noi încercăm să te ajutăm. Vrei un avocat – foarte bine, vorbi Conklin direct în urechea lui Tenning. Dar renunți la șansa de a mărturisi și de a face o înțelegere. Și noi n-avem nicio problemă cu asta, nu-i așa, sergent?

— Mie-mi convine, am zis eu peste paraziții radioului. M-am jucat cu butonul de căutare a posturilor, am găsit niște heavy metal din anii 1980, și l-am dat atât de tare, încât zăngănitul electronic și fără noimă aproape că făcu masa să vibreze.

— Vom exhuma câinii pe care i-ai ucis, Garry, am zis pe deasupra muzicii. Le vom compara dinții cu rănile acelea de pe brațul tău. Și vom compara ADN-ul din sângele de pe bâta ta cu cel al victimelor tale. Și apoi eu și inspectorul Conklin ne vom rezerva locuri în față la execuția ta, peste vreo douăzeci de ani, doar dacă nu cumva vrei să-l sun pe procurorul districtual. Să vedem dacă putem scoate din discuție pedeapsa cu moartea.

M-am uita la ceas.

— Mă gândesc că ai vreo zece minute la dispoziție să te decizi. O trupă pe nume Gross Receipts începu să urle piesa *Brain*

Busterı.

Tenning se ghemui și-și acoperi urechile cu brațele.

— Opriți-l. Opriți-l. Nu mai chemați avocatul. Vă voi spune ce s-a întâmplat. Dar, vă rog, opriți chestia aia.

Capitolul 107

Încă mai-ploua cu găleata când am parcat în spatele mașinii de teren a lui Claire.

Am traversat strada biciuită de ploaie și am alergat vreo cincizeci de metri până la localul Susie's. Când am deschis ușa m-a întâmpinat bătaia gălăgioasă a tobelor de metal și mirosul de pui cu curry.

Mi-am agățat haina în cuierul de lângă ușă și am văzut că Susie îi invita pe clienții săi fideli la o întrecere de *limbo* în timp ce formația își acorda instrumentele.

— Lindsay, scoate-ți pantofii uzi, a strigat Susie. Hai că poți, fetițo.

— Nici gând, Suz, am râs eu. Nu uita, nu e prima dată când văd asta.

M-am dus în camera din spate. Am tras-o de mânecă pe Lorraine și am comandat o Corona.

Yuki îmi făcu semn cu mâna din separeul din spate. Apoi Cindy ridică privirea și zâmbi larg. M-am strecurat pe banchetă lângă prietena mea cea mai bună, Claire. Trecuse ceva timp de când nu mai ieșiserăm în oraș împreună, în grup. Mult prea mult.

Când sosi berea mea, Cindy propuse un toast pentru prinderea lui Garry Tenning.

Am râs la auzul ideii, zicând:

— Am fost extrem de motivată, Cindy. Nu voiam o colegă de cameră, iar tu ai fi fost nevoită să te muți definitiv la mine, dacă nu îl prindeam pe ticălos. Yuki și Claire nu auziseră detaliile, așa că le-am pus la curent. Tipul scrie o carte intitulată *Darea de seamă,* le-am spus. Are ca subtitlu *Un compediu de statistică al secolului XX.*

— Să fim serioși! Scrie despre tot ce s-a întâmplat în ultimii o sută de ani? întrebă Yuki.

— Mda, dacă poți numi „scris" pagini întregi de statistică. De exemplu, cât lapte și câte cereale au fost produse în fiecare stat

în fiecare an, câți copii au făcut școala primară, numărul de accidente în care au fost implicate electronice de uz casnic...

— Dumnezeule, poți să cauți pe Google asemenea chestii, zise Yuki.

— Dar Gany Tenning crede că *Darea de seamă* e chemarea sa, le-am explicat în timp ce Lorraine punea pe masă berea și meniurile. Își câștiga existența ca paznic de noapte pe un șantier. Îi dădea „timp să se gândească la lucruri măreție", ne-a spus.

— Cum de i-a auzit pe oamenii aceia din cămăruța sa izolată? întrebă Claire.

— Sunetul se propagă prin țevi și prin sistemul de ventilație, zise Cindy. Ajunge în cele mai ciudate locuri. Bunăoară, eu aud oameni cântând prin aerisirea de la baie. Cine sunt aceștia? Unde locuiesc? Nu știu.

— Mă întreb dacă nu suferă de hiperacuzie, interveni Claire.

— Pardon? am făcut eu.

— Apare când centrul de procesare al sunetelor din creier are o problemă cu perceperea zgomotelor, ne spuse Claire pe deasupra vacarmului din sală și zăngănitului veselei din bucătărie. Sunete pe care unii de-abia le aud sunt de nesuportat pentru o persoană cu hiperacuzie.

— Și care sunt consecințele? am întrebat.

— Face persoana respectivă să se simtă izolată. Dacă amesteci asta cu o tulburare explozivă intermitentă și o deviere sociopatologică, ei bine, îl obții pe Garry Tenning.

— Fantoma de la Blakely Arms, zise Cindy. Spune-mi doar că nu există nicio șansă să fie eliberat pe cauțiune.

— Niciuna, i-am răspuns. A mărturisit. Avem arma crimei. E închis și e terminat.

— Dacă intr-adevăr suferă de tulburarea asta de auz, Garry Tenning o va lua complet razna în închisoare, zise Yuki când Lorraine ne aduse cina.

— Să te audă cerul, zise Cindy, arătând spre urechile lui Yuki.

Am mâncat, ne-am împărtășit noutăți și griji, iar Claire ne-a spus că sarcinile de lucru i s-au dublat.

— O să dăm o petrecere de „rămas-bun" pentru doctorul G.

În această seară. A primit o ofertă de lucru pe care nu a putut-o refuza. Undeva în Ohio.

Am închinat în cinstea doctorului Germaniuk şi apoi Claire a întrebat-o pe Yuki cum se mai simte în ultima vreme.

— Puţin bipolară, răspunse Yuki, râzând. În unele zile cred că Fred-a-lito-lindo va cbnvinge juriul că e nebun pe bune. A doua zi de dimineaţă mă trezesc absolut sigură că îi voi veni de hac lui Sherman.

Ne-am întrecut apoi în joacă să găsim un nume pentru copilul nenăscut al lui Claire.

— Mărgărită, dacă e fată, strigă Cindy, şi câştigă următorul pahar de băutură.

Mult prea curând, din cina noastră nu au mai rămas decât firimiturile. Ne-am băut şi cafeaua în vreme ce clienţii flămânzi se înghesuiau la intrare.

Am aruncat banii pe nota de plată de pe masă şi ne-am făcut curaj să ne avântăm în ploaia de afară. Eu am ieşit ultima pe uşă.

Am condus spre Portero Hill, absorbită de ritmul ştergătoarelor şi de aura ce înconjura farurile maşinilor venind din sens opus, dându-mi seama că momentele de tihnă din ajunul unei zile tumultuoase şi camaraderia prietenelor mele mă readuceau cu picioarele pe pământ.

Nu aveam să-l găsesc pe Joe stând pe trepte când voi ajunge acasă.

Chiar şi Martha era încă în vacanţă.

Tunetele bubuiau în timp ce urcam în fugă scările spre apartamentul meu. Încă ploua când m-am singură dus la culcare.

Capitolul 108

Eu și Rich ne agitam la birourile noastre a doua zi dimineața, așteptând ca Mary Jordan să intre pe poartă. Ajunse cu zece minute întârziere, arătând foarte tulburată.

Am invitat-o pe Mary Jordan, administratorul de la Westwood Registry, să ni se alăture în celula fără ferestre pe care o numeam sală de mese. Rich îi trase un scaun, iar eu i-am făcut o cafea – neagră, cu două pliculețe de zahăr, exact cum o băuse când am văzut-o ultima oară.

— M-am rugat pentru Madison, zise Jordan, ffângându-și mâinile în poală. Sub ochi avea pete de culoarea prunei. În sufletul meu simt că am împlinit voia lui Dumnezeu.

Cuvintele ei îmi stârniră un mic vârtej de spaimă în stomac.

— Ce ai făcut, Mary?

— Când domnul Renfrew a ieșit de dimineață, am deschis din nou ușa de la biroul său. Am mai făcut niște cercetări.

Ridică pe masă o geantă mare din imitație de piele și scoase la iveală un registru de contabilitate demodat, gri-albastru, legat în pânză. Era etichetat REGISTRUL QUEENSBURY.

— Ăsta e scrisul domnului Renfrew, zise Jordan, arătându-ne cifrele și literele de tipar ordonate. E registrul unei afaceri pe care soții Renfrew au deținut-o în Montreal cu doi ani în urmă.

Deschise registrul la locul unde o bucată de hârtie dreptunghiulară, cartonată, fusese introdusă între două pagini. Jordan o scoase și o întoarse pe cealaltă parte.

Era fotografia unui băiat de vreo patru ani, cu părul blond și cu niște ochi verzi-albaștri incredibili.

— Ai câteva minute? am întrebat-o pe Jordan.

Încuviință din cap.

Luasem liftul spre etaj împreună cu procurorul adjunct Kathy Valoy așâ că știam că e la biroul ei. Am sunat-o și i-am explicat despre Registrul Queensbury și despre fotografia băiatului.

— Soții Renfrew traversează continentul, deschizând și închizând aceste agenții. Kathy, cred că avem fotografia unei alte

victime, i-am spus.

Kathy coborâse probabil câte două trepte deodată pentru că își făcu apariția în ușa sălii de mese aproape înainte să închid telefonul.

O întrebă pe Mary Jordan dacă a căutat informațiile de una singură și, încă o dată, Jordă jură că nu acționase ca agent al nostru.

— Îi voi da un telefon judecătorului Murphy, zise Valoy, uitându-se țintă la fotografie și trecându-și amândouă mâinile prin părul negru, scurt. Să vedem ce pot face.

La câteva minute după ce am însoțit-o pe Jordan la lift, Kathy Valoy reveni cu un telefon.

— Vă trimit chiar acum prin fax un mandat de arestare.

Capitolul 109

Am bătut în ușă, iar Paul Renfrew ne-a deschis larg ușa de la Westwood Registry. Arăta elegant într-un costum gri cu o cămașă frumos călcată, papion și cu părul de culoarea spicelor de grâu tuns cu grijă. Sprâncenele rebele i se ridicară peste lentilele fără rame și zâmbetul îi deveni mai larg.

Părea absolut încântat să ne vadă.

— Aveți vești bune? Ați găsit-o pe Madison? ne întrebă.

Îi observă atunci pe cei patru polițiști care se dădură jos din duba de transport.

— Avem un mandat de percheziție, domnule Renfrew, am zis.

Conklin le făcu semn polițiștilor în uniformă și aceștia mărșăluiră pe scări în sus cu cutii de carton goale în mână. Ne urmară pe holul lung spre biroul lui Renfrew.

Locul de muncă era ordonat – pe birou se aflau o cană de ceai și o farfurie cu brioșe pe jumătate mâncate care se odihneau lângă un maldăr de dosare deschise.

— Ce-ar fi să ne spuneți despre Queensbury Register? i-am propus lui Renfrew.

— Luați loc, luați loc, zise, arătând spre una din cele două canapele micuțe unite în colțul camerei.

M-am așezat. Renfrew își împinse scaunul de birou pe roți lângă mine, aruncând totodată priviri îngrijorate la Conklin care-i îndruma pe polițiști. Puneau dosare în cutii.

— Queensbury nu e un secret, începu Renfrew. V-aș fi spus cu siguranță, dar am închis afacerea pentru că a dat faliment.

Îmi arătă palmele parcă pentru a mă asigura că nu avea nimic de ascuns.

— Sunt un om de afaceri execrabil, din multe puncte de vedere, zise Renffew.

— Trebuie să discutăm cu soția dumneavoastră, i-am spus.

— Desigur, desigur, și ea vrea să vorbească cu dumneavoastră. Ia avionul din Ziirich în seara asta.

Felul său deschis de a se purta fu atât de cuceritor, încât l-am

lăsat să creadă că a câștigat, apoi l-am întrebat:

— Îl cunoașteți pe acest copil?

Renfrew luă fotografia băiatului cu părul blond și ochii albaștri-verzui și o privi cu atenție.

— Nu-l recunosc. Ar trebui?

Conklin se apropie împreună cu un polițist și câteva registre cu învelitoare albastră sub braț.

— Domnule Renffew, vă închidem afacerea timp de șaptezeci și două de ore și aveți și interdicție de a folosi telefonul de serviciu. El e ofițerul Pat Noonan. Treaba lui e să se asigure că agenția dumneavoastră e închisă până la expirarea mandatului.

— Va sta aici?

— Până îi vine schimbul, peste vreo opt ore. Vă pricepeți la fotbal? Pat e un mare fan al echipei Fighting Irish. Dacă are ocazia poate vorbi la nesfârșit despre asta.

Noonan zâmbi, dar fața lui Renffew își pierdu orice expresie.

— Și, domnule Renfrew, nu încercați să plecați din oraș. Ar da foarte prost.

Capitolul 110

Tensiunea din biroul lui Tracchio era aproape insuportabilă. Mass-media răgea fără încetare, ca o bestie nesățioasă, de mai bine de o săptămână – în direct, în ziarele serioase și în tabloidele de supermarket. Și noi nu aveam replică.

O fată de nouăsprezece ani fusese omorâtă. Copilul unei familii de vază era dat dispărut și presupus mort.

Era un sentiment oribil și toți din biroul lui Tracchio vedeau situația ca pe o problemă personală.

— Boxer, dă-i raportul șefului, îmi ordonă Jacobi.

I-am aruncat lui Jacobi o privire care spunea: „Știu ce am de făcut, locotenente".

Am descris fiecare probă trântindu-le pe rând pe birou. Prima, copii după biletele răpitorilor. Următoarea, fotografii ale celor trei copii – Erica Whitten, Madison Tyler și băiatul neidentificat cu ochii verzi-albaștri.

— Nu cunoaștem identitatea acestui băiețel, am zis. Renfrew susține că nu-l cunoaște, dar poza copilului se afla în unul dintre registrele sale.

Rich așeză Registrul Queensbury pe birou lângă două Registre Westwood.

— Știm că soții Renfrew au condus trei afaceri consecutive cu bone, am zis – una în Boston, cea de aici și o agenție, Queensbury Registry, în Montreal. Poliția din Montreal are un caz nerezolvat, am continuat eu. Un băiețel pe nume André Devereaux a fost răpit de pe un teren de joacă de lângă locuința sa în urmă cu doi ani. Avea o bonă.

— Venită prin Queensbury Registry?

— Da, domnule, zise Conklin. M-am uitat peste registre. Între chirie, costurile de recrutare și de aducere a fetelor din străinătate, cheltuielile legale și cele legate de birou – chiar și cu taxe ridicate de plasare – soții Renfrew pierd o grămadă de bani.

— Și totuși, continuă să activeze, am zis. Trebuie să te întrebi de ce. Unde e răsplata?

Locotenentul Macklin împinse o fotografie printată înspre Tracchio.

— Ele André Devereaux, zise el despre copilul canadian răpit. Pare să fie același băiat cu cel a cărui fotografie a fost găsită în registrul Queensbury. Bona lui André era Britt Osterman, cetățean suedez. Era angajată la Queensbury Registry. La o săptămână de la răpirea lui André Devereaux, Britt Osterman a fost găsită moartă într-un șanț de lângă un drum secundar. Un glonț în cap. Queensbury Registry era deținută de doi americani care-și spunea John și Tina Langer, continuă Macklin. Soții Langer au dispărut după răpirea Devereaux/Osterman. Poliția canadiană ne-a trimis această poză cu soții Langer prin e-mail.

Macklin puse pe biroul lui Tracchio o altă fotografie scoasă la o imprimantă cu laser, un bărbat și o femeie, trecuți de patruzeci și cinci de ani.

Era o poză făcută la o petrecere de sărbători. O cameră frumoasă. Lambriuri sculptate. Bărbați în ținute de seară. Femei în rochii de cocktail.

Macklin își apăsă degetul pe fotografie, indicând o brunetă de aproape cincizeci de ani îmbrăcată într-o rochie decoltată de culoarea bronzului. Se sprijinea de un bărbat zâmbitor care o înconjura cu brațul.

Identitatea femeii nu puteam decât să o ghicesc, însă pe bărbat îl cunoșteam. Avea părul negru, dat pe spate. Purta cioc, dar nu și ochelari.

Privisem acel chip cu puțin timp în urmă și îl recunoșteam.

John Langer era Paul Renfrew.

Capitolul 111

În aceeași zi, puțin după prânz eu și Conklin ne aflam la Uncie's Café, în Chinatown. Comandaserăm amândoi meniul zilei de miercuri: friptură la tavă, cartofi piure și mazăre verde, în timp ce Conklin înfuleca piureul, eu nu aveam deloc poftă de mâncare.

Prin geam puteam vedea direct, de cealaltă parte a străzii mohorâte, un rând de case de cărămidă și Westwood Registry.

O chinezoaică însărcinată cu părul prins în două codițe ne reumplu cestile de ceai. Când m-am uitat pe geam o nanosecundă mai târziu, Paul Renfrew, cum își zicea, ieși pe ușă și se îndreptă pe scări în jos.

— Fii atent, am zis, lovind cu furculița în farfuria lui Conklin.

Telefonul îmi sună. Era Pat Noonan.

— Domnul Renfrew a zis că iese să ia prânzul. Se întoarce într-o oră.

Mă îndoiam.

Renfrew avea să fugă.

Și habar nu avea câți ochi îl urmăreau.

Conklin achită nota, în timp ce eu i-am sunat pe Stanford și Jacobi. Mi-am încheiat haina peste vestă și l-am urmărit pe Renfrew trecând în pas vioi pe lângă tutungerii și magazine de suvenire, îndreptându-se spre colțul dintre Waverly Street și Clay.

Eu și Conklin am urcat în Fordul nostru Crown Vie tocmai când Renfrew descuia ușa BMWului său sedan, de culoare albastru-închis. S-a uitat peste umăr, apoi a urcat în mașină și s-a îndreptat spre sud.

Dave Stanford și partenera sa, Heather Thompson, virară în spatele lui Renfrew când ajunse pe Sacramento Street, în timp ce Jacobi și Macklin o luară pe o rută nordică spre Broadway. Stațiile noastre emiteau bipuri repetate și se auzea pălăvrăgeala continuă a membrilor brigăzii care anunțau locația lor și a BMWului – îl urmăreau, rămâneau în urmă, se strecurau la loc și

reluau urmărirea.

Inima îmi bătea regulat, dar cu putere, în timp ce îl urmam pe Paul Renfrew spre o destinație necunoscută.

Am trecut Podul Bay și am condus spre nord pe Autostrada 24, intrând în cele din urmă în Contra Costa.

Eu și Conklin eram în mașina din față când Renfrew părăsi Altarinda Road și intră pd una dintre șoselele mai înguste din Orinda – un oraș bogat ascuns aproape în întregime la poalele dealurilor din jur.

L-am auzit pe Jacobi la stația din mașină anunțând poliția locală că efectuam o operațiune de urmărire în cadrul investigației unei crime. Macklin solicită întăriri de la poliția statală, sună apoi la Departamentul de poliție din Oakland și ceru un elicopter pentru supraveghere. Următoarea voce pe care am auzit-o fu cea a lui Stanford. Acesta chemă artileria grea, o echipă de intervenție a FBI-ului.

— Poliția din San Francisco tocmai a pierdut controlul operațiunii de capturare, i-am spus lui Conklin în timp ce BMW-ul lui Renfrew încetini, apoi intră pe aleea unei case cu mai multe frontoane și cu obloane albastre.

Conklin trecu cu mașina pe lângă casă, ca din întâmplare.

Am întors la intersecția de la capătul drumului, am luat-o înapoi pe stradă și am intrat cu botul mașinii într-un loc umbrit de copaci, vizavi de locul în care Renfrew își parcase BMW-ul albastru, lângă o dubiță Honda neagră.

Nu putea fi o coincidență.

Fără îndoială, era dubița folosită la răpirea lui Madison Tyler și a Paolei Ricci.

Capitolul 112

Am verificat numerele dubiței pe computerul mașinii. Mă gândeam din timp la un mandat de percheziție, la ridicarea mașinii, nutrind o urmă de speranță că am putea găsi o picătură infimă din sângele Paolei Ricci intr-o cusătură a tapițeriei – o dovadă reală care să-i lege pe soții Renfrew de răpirea Paolei Ricci și a lui Madison Tyler.

În următoarea oră fură stabilite două perimetre concentrice: cel de la interior încercuia casa cu frontoane, cel de la exterior izola o zonă de două străzi în jurul acesteia,

Nu detectasem niciun fel de activitate în casă, ceea ce mă făcu să mă întreb ce se întâmpla înăuntru. Oare Renfrew împacheta? Sau distrugea documente?

Era aproape ora patru după-amiaza când cinci mașini de teren negre au apărut pe stradă. Au parcat pe trotuar, perpendicular cu fațada casei cu frontoane.

Dave Stanford veni la geamul mașinii mele. Îmi întinse o portavoce. Coada de cal îi fusese retezată la standarde FBIului și buna dispoziție îi dispăruse din priviri. Dave nu mai lucra sub acoperire.

— Noi conducem operațiunea, Lindsay, îmi zise. Dar pentru că Renfrew te cunoaște, încearcă să-l faci să iasă din casă.

Conklin întoarse cheia în contact. Am pornit, am traversat strada și ne-am oprit în fața aleii lui Renfrew. Blocam astfel ieșirea și pentru dubiță, și pentru BMW.

Am luat portavocea și m-am plasat în spatele ușii deschise de la mașină.

— Paul Renfrew, am strigat, sunt sergent Boxer. Avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră sub suspiciunea de crimă. Vă rog să ieșiți încet, cu mâinile sus.

Vocea mea tuna pe deasupra liniștitului cartier din suburbii. Păsările își luară zborul, alăturându-și fâlfâitul zgomotului elicei elicopterului.

— Mișcare la etaj, observă Conklin.

Toți mușchii mi se încordară. Ochii îmi alergară peste fațada casei. Nu am văzut nimic, dar simțeam furnicături pe piele. Simțeam o armă îndreptată asupra mea.

Am ridicat din nou portavocea – am apăsat butonul.

— Domnule Renfrew, asta e ultima și cea mai bună șansă pe care o aveți. Avem suficientă muniție îndreptată asupra casei să o prefacă în moloz. Nu ne obligați să o folosim.

Ușa de la intrare se întredeschise. Renfrew apăru în umbră și strigă:

— Ies. Nu trageți! Vă rog, nu trageți!

Am aruncat o privire la stânga să văd cum reacționa echipa de intervenție a FBIului. Mai mult de zece puști Ml6 erau încă îndreptate spre ușa din față. Știam că pe un acoperiș, undeva, poate la vreo treizeci de metri depărtare, un lunetist avea un Remington Model 700 cu bătaie lungă ațintit spre fruntea lui Renfrew.

— Ieșiți la vedere, am strigat spre bărbatul din ușă. O decizie bună, domnule Renfrew, am zis. Acum, întoarceți-vă și deplasați-vă cu spatele, luându-vă după sunetul vocii mele.

Renfrew stătea sub frontonul care delimita intrarea în casă. Vreo zece metri de peluză verde, tunsă cu grijă, se întindea între noi.

— Nu pot să fac asta, zise Renfrew, cu o voce stinsă, aproape rugătoare. Dacă ies afară, mă împușcă ea.

Capitolul 113

Renfrew părea speriat şi pe bună dreptate. Dacă făcea o mişcare greşită, durata sa de viaţă era undeva sub două secunde.

Dar nu de noi îi era lui frică.

— Cine vrea să te împuşte? am strigat eu.

— Soţia mea, Laura. E sus cu o armă semiautomată. Nu pot s-o fac să iasă. Cred că o să încerce să mă împiedice să mă predau.

Asta era o întorsătură urâtă. Dacă voiam să aflăm ce se întâmplase cu Madison Tyler, trebuia să-l ţinem pe Paul Renfrew în viaţă.

— Faceţi exact ce vă spun! am strigat. Scoteţi-vă jacheta şi aruncaţi-o la o parte... OK. Bine. Acum întoarceţi pe dos buzunarele pantalonilor.

Microfonul de la staţie era deschis, astfel că toţi cei de pe frecvenţa noastră mă puteau auzi.

— Desfaceţi-vă cureaua, domnule Renfrew. Şi daţi-vă jos pantalonii.

Renfrew mă săgetă cu privirea, dar se supuse. Pantalonii căzură, cămaşa acoperindu-l până la partea superioară a coapselor.

— Acum, întoarceţi-vă încet. La trei sute şaizeci de grade. Ridicaţi-vă cămaşa ca să vă văd talia, am zis în timp ce el se chinuia să se conformeze. Bine, puneţi-vă la loc pantalonii.

Se grăbi să facă întocmai.

— Acum, vă rog să vă ridicaţi manşetele pantalonilor.

— Frumoase picioare pentru un bărbat, îmi zise Conklin peste acoperişul maşinii. Acum hai să-l luăm de aici.

Am încuviinţat, gândindu-mă că, dacă soţia lui Renfrew se repezea la parter, îl putea face să zboare prin uşa deschisă.

I-am spus lui Renfrew să dea drumul manşetelor de la pantaloni, să iasă şi să atingă cu braţele peretele casei.

— Dacă faceţi ce vă spun, nu vă poate lua în vizor, am zis. Ţineţi amândouă mâinile pe lângă perete. Deplasaţi-vă spre

colţul din sud al casei. Apoi întindeți-vă la pământ. Impreunați-vă mâinile la ceafă.

Când Renfrew fu la pământ, un Chevrolet Suburban negru intră pe peluză. Doi agenți FBI săriră afară și-i puseră cătușele, apăsându-l cu fața la pământ.

Tocmai îl urcau pe bapcheta din spate a mașinii când am auzit sticlă spărgându-se la etajul casei. La dracu'.

Fața unei femei apăru la geam.

Avea o armă în mână și o ținea la tâmpla unei fetițe care avea o expresie înghețată de groază.

Fetița era Madison Tyler.

Femeia care o ținea captivă era Tina Langer, cunoscută și ca Laura Renfrew, și care arăta ca o ucigașă. Fața îi era schimonosită de furie, dar nu am văzut nicio urmă de frică.

Strigă pe fereastră:

— Finalul jocului e partea cea mai interesantă, nu-i așa, sergent Boxer? Vreau să mă lăsați să plec în siguranță. A, adică pe mine și pe Madison. Elicopterul e bun pentru început. Ați face bine să-l sunați pe pilot. Cereți-i să aterizeze pe peluză. Acum. În momentul ăsta. Și, apropo... dacă cineva face vreo mișcare spre mine, o s-o împușc pe fată...

Am văzut gaura neagră apărând pe fruntea ei înainte să aud ecoul detunăturii scoase de Remingtonul de pe acoperișul de vizavi.

Madison scoase un țipăt când femeia care-și spunea Laura Renfrew rămase nemișcată în cadrul ferestrei.

În cădere, dădu drumul fetiței.

Capitolul 114

Era Madison Tyler teafără? Doar la asta mă gândeam când eu și Conklin am dat năvală în dormitorul principal de la etaj. Totuși, nu am văzut-o pe fetiță nicăieri.

— Madison? am strigat cu putere.

Un pat nefăcut de o singură persoană se afla lângă ușă. Pe pat era o valiză deschisă cu hainele fetiței aruncate înăuntru.

— Unde ești, micuțo? zise Rich Conklin în timp ce ne apropiam de dulap. Suntem de la poliție.

Am ajuns la dulap în același timp.

— Madison, e în regulă, draga mea, am zis răsucind mânerul. Nimeni n-o să-ți facă niciun rău.

Am deschis ușa și am văzut un morman de haine pe fundul dulapului mișcându-se în ritmul respirației unei ființe.

M-am aplecat, încă speriată de ce aș putea să văd.

— Maddy, am zis, numele meu este Lindsay și sunt polițistă. Am venit să te duc acasă.

Am împins la o parte mormanul de haine de pe fundul dulapului până am văzut-o în cele din urmă pe fetiță. Scâncea încetișor, strângându-se în brațe și legănându-se cu ochii închiși.

„O, Dumnezeule, mulțumesc." Era Madison.

— E în regulă, scumpo, am zis cu o voce tremurătoare. Totul va fi bine.

Madison își deschise ochii, iar eu mi-am întins brațele spre ea. Se repezi spre mine și am ținut-o strâns, apropiindu-mi obrazul de părul ei.

Mi-am scos telefonul și am format un număr pe care îl învățasem deja pe dinafară. Mâinile îmi tremurau atât de tare, că a trebuit să încerc încă o dată.

Mi se răspunse la al doilea apel.

— Doamnă Tyler, sergent Boxer la telefon. Sunt aici cu inspectorul Conklin și am recuperat-o pe Madison. Am apropiat telefonul de fața lui Madison și am șoptit: Spune-i ceva mamei

tale.

Capitolul 115

Seara devreme, eu și Conklin eram la sediul FBI de pe Golden Gate Avenue, la etajul treisprezece. Eram adunați într-o cameră cu alți cinsprezece agenți și polițiști și ne uitam pe niște monitoare la Dave Stanford și partenera sa, Heather Thomson, care îl interogau pe Renfrew.

Mă așezasem lângă Conklin și-i priveam pe Stanford și pe Thomson disecând actele de teroare comise de Paul Renfrew, cunoscut și sub numele de David Cornwall, și sub cel de Josef Waller, nume ce-i fusese dat la naștere.

— Îi convine de minune atenția care i se dă, i-am zis lui Conklin.

— Bine că nu sunt eu în cameră cu el, răspunse acesta. N-aș putea suporta așa ceva.

Acel „ceva" era afabilitatea și mulțumirea de sine pe care le afișa Waller. În loc să facă pe deșteptul sau să-i sfideze, Waller vorbea cu Stanford și Thomson ca și cum ar fi fost colegi de-ai săi, ca și cum s-ar fi așteptat să rămână în relații bune cu ei după ce avea să termine cu relatarea inteligentă a poveștii.

Eu, Macklin și Conklin am rămas țintuiți în scaune în timp ce Waller le-a rostit numele cu o voce tandră: André Devereaux, Erica Whitten, Madison Tyler și o fetiță pe nume Dorothea Alvarez, din Mexico City.

Un copil despre care nu știuserăm.

Un copil care putea fi încă în viață.

În timp ce sorbea din cafea, Waller le spuse lui Stanford și lui Thompson unde locuiau cei trei copii dispăruți, servind drept jucării sexuale în casele unor bărbați bogați din diferite țări.

— Soția mea a venit cu idea să importăm fete drăguțe din Europa și să le plasăm ca bone la familii bune, povesti Waller. Apoi să găsim cumpărători pentru copii. Eu mă ocupam de bone. Asta era treaba mea. Fetele mele erau foarte mândre de copiii cei mai frumoși, mai inteligenți și mai înzestrați. Și eu le încurajam pe fete să-mi povestească totul despre ei.

— Deci bonele selectau copiii, dar nu știau ce aveați de gând să faceți cu ei, zise Thomson.

Renfrew zâmbi.

— Cum vă găseați cumpărători? întrebă Stanford.

— Din auzite, răspunse Renfrew. Clienții noștri erau toți oameni bogați și cu clasă și tot timpul am considerat că lăsam copiii pe mâini bune.

Mi-a venit să vomit, dar mi-am încleștat mâinile pe brațele scaunului și nu mi-am luat privirea de pe ecranul din fața mea.

— Ați păstrat-o pe Madison aproape două săptămâni, zise Thomson. Pare cam riscant.

— Așteptam un transfer de bani, zise Waller cu regret. Ni se oferise un milion și jumătate pentru Madison, dar afacerea se tărăgăna. Am primit o altă ofertă, nu la fel de bună, și apoi cumpărătorul inițial a revenit. Cele câteva zile în plus ne-au costat totul.

— În legătura cu răpirea lui Madison și a Paolei, erau foarte mulți oameni în parc în acea zi. Era ziua-n amiaza mare. O captură foarte impresionantă, trebuie să recunosc. Chiar aș vrea să știu cum ați reușit.

— Da, dar stați să vă spun, aproape că s-a dus totul naibii, făcu Waller, expirând zgomotos în fața amintirii, părând să reflecteze cum să-și spună povestea. Am condus dubița până la locul de joacă, Alta Piaza, explică psihopatul în costum gri. Le-am cerut Paolei și lui Madison să vină cu noi. Vedeți, copiii aveau încredere în dădace și dădacele aveau încredere în noi.

— Genial, făcu Stanford.

Renfrew încuviință din cap și, primind atâta încurajare, vru să continue.

— Le-am spus Paolei și lui Madison că aveam o situație de urgență acasă la familia Tyler, că Elizabeth Tyler căzuse. Am adormit-o pe Madison cu cloroform pe bancheta din spate, urmând exact planul pe care îl folosisem în celelalte trei răpiri. Dar Paola a încercat să apuce volanul. Putea să ne omoare pe toți. Trebuia să o dobor repede. Dumneavoastră ce ați fi făcut? îl întrebă Renfrew pe Dave Stanford.

— Te-aș fi sugrumat la naștere, răspunse Stanford. Îmi doresc

nespus s-o fi putut face.

Partea a cincea
FRED-A-LITO-LINDO

Capitolul 116

Galeria sălii de judecată era ticsită de oameni ai legii, reporteri de specialitate, familii ale victimelor și zeci de persoane care fuseseră pe *Del Norte* când Alfred Brinkley trăsese runda fatală. Sunetul șoaptelor se transformă într-un bubuit în momentul în care doi gardieni îl introduseră pe Brinkley în încăpere.

Iată-l!

Criminalul de pe feribot.

Mickey Sherman stătu în picioare în timp ce îi scoteau lui Brinkley cătușele și lanțurile care-i înconjurau mijlocul. Trase un scaun pentru clientul său, care-l întrebă:

— Voi avea șansa să vorbesc?

— Mă mai gândesc, îi zise Sherman clientului său. Ești sigur de asta, Fred?

Brinkley încuviință din cap.

— Arăt bine?

— Mda. Ești în regulă.

Mickey se lăsă pe spate și se uită cu atenție la clientul său palid, numai piele și os, la tunsoarea neregulată, la tenul iritat după bărbierit și la costumul strălucitor care atârna pe el ca pe o sperietoare.

Regula generală spune să nu-ți pui clientul să depună mărturie decât dacă te duci la fund și, chiar și atunci, doar dacă clientul tău e destul de credibil și de înduioșător ca să vrăjească juriul.

Fred Brinkley arăta ca un tocilar plictisitor.

Pe de altă parte, ce avea de pierdut? Acuzarea avea mărturii de la martori oculari, o casetă video și o confesiune. Așa că Sherman cocheta cu ideea. Evitarea unui mare risc sau o șansă ca Fred-a-lito-lindo să-i convingă pe juraţi că zgomotul din capul său era atât de copleșitor, încât își pierduse mințile când îi împușcase pe acei bieți oameni...

Fred avea dreptul să depună mărturie în apărarea sa, dar

Sherman crezu că îl poate face să se răzgândească. Era încă indecis când juraţii se aşezară la locurile lor şi judecătorul urcă pe podium. Aprodul anunţă deschiderea şedinţei şi un văl de liniște expectativă se lăsă peste sala cu lambriuri din lemn.

Judecătorul Moore se uită peste ramele negre ale ochelarilor cu lentile groase şi întrebă:

— Sunteţi gata, domnule Sherman?

— Da, onorată instanţă, zise Sherman, ridicându-se şi încheindu-şi nasturele din mijloc al hainei de la costum. I se adresă clientului său: Fred...

Capitolul 117

— După accidentul surorii tale, ai fost la spitalul Napa State? întrebă Sherman, observând că Fred se simțea în largul său pe scaunul martorilor. Mai bine decât se așteptase.

— Da. M-am internat. Începusem să cedez nervos.

— Înțeleg. Și ai luat medicamente la Napa?

— Desigur, luam. E destul de greu la șaisprezece ani. Cu atât mai mult dacă sora ta mai mică moare sub ochii tăi.

— Erai deprimat pentru că, atunci când sora ta a fost lovită de tangonul bărcii și a căzut peste bord, nu ai putut să o salvezi?

— Onorată instanță, interveni Yuki ridicându-se în picioare, nu avem nicio obiecție ca și domnul Sherman să depună mărturie, dar cred că ar trebui cel puțin să jure cu mâna pe Biblie.

— O să-ți pun o altă întrebare, zise Sherman, zâmbind, relaxat, vorbind pur și simplu cu clientul său. Fred, înainte de accidentul surorii tale, auzeai voci?

— Nu, am început să le aud după asta.

— Fred, poți să spui juriului la ce anume te referi?

Brinkley își împreună mâinile deasupra capului și suspină adânc, ca și cum descriind vocile le-ar fi adus la viață.

— Vedeți, sunt mai multe voci, explică Brinkley. E o voce de femeie, un pic lălăită și stridentă, dar să o lăsăm la o parte. Mai e o altă voce, una furioasă, de bărbat. Urlă de furie, se dezlănțuie. Această voce mă stăpânește.

— Asta e vocea care ți-a spus să tragi în ziua aceea, pe feribot?

Brinkley dădu din cap, copleșit de tristețe.

— Aceasta țipa: „Ucide, ucide, ucide” și nimic altceva nu a mai contat. Nu auzeam decât această voce. Nu puteam să fac decât ce îmi spunea ea. Exista doar ea și totul în afară de ea era doar un vis oribil.

— Fred, ai putea spune că tu nu ai fi împușcat în ruptul capului pe cineva vreodată, dacă nu ar fi fost vocile care „te-au

stăpânit” timp de cincisprezece ani, de la accidentul surorii tale? întrebă Sherman.

Sherman observă că Fred nu mai era atent la el, că privea fix spre public.

— Aia e mama mea, zise Brinkley cu mirare în glas. Aia e mama!

Capetele se întoarseră spre o femeie afro-americană cu pielea mai deschisă la culoare, zveltă, atrăgătoare, cu puțin trecută de cincizeci de ani, care se strecură de-a lungul unui șir de scaune, îi zâmbi rece fiului ei și se așeză.

— Fred, făcu Sherman.

— Mamă! O să spun totul, strigă Brinkley, cu vocea tremurând de emoție și cu expresia schimonosită de durere. Mă auzi, mamă? Pregătește-te pentru adevăr! Domnule Sherman, ați înțeles greșit. Dumneavoastră tot vorbiți de un accident. Moartea lui Lily nu a fost un accident!

Sherman se întoarse spre judecător și zise, deloc emoționat:

— Onorată instanță, cred că e un moment potrivit pentru o pauză...

Brinkley își întrerupse tăios avocatul:

— Nu am nevoie de o pauză. Și, sincer să fiu, nu mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Sherman.

Capitolul 118

— Onorată instanță, zise Sherman pe un ton firesc, încercând din răsputeri să se comporte ca și cum clientul său nu ar fi rătăcit drumul, pregătindu-se să plonjeze în prăpastie, cer ca mărturia domnului Brinkley să fie ștearsă de la dosar.

— Pe ce bază, domnule Sherman?

— Ne pregăteam să facem sex, mamă! țipă Brinkley spre celălalt capăt al sălii. O mai făcusem și înainte. Tocmai își scotea bluza când tangonul s-a rotit și...

— Dumnezeule! strigă cineva din public.

— Onorată instanță, interveni Sherman, mărturia aceasta nu are legătură cu cazul.

Yuki sări în picioare.

— Onorată instanță, domnul Sherman a deschis această portiță pentru martorul său – care îi este și client!

Brinkley își întoarse capul din direcția mamei sale și-i țintui pe juraţi în scaune cu privirea sa intensă, sfredelitoare.

— Am jurat să spun adevărul, zise el în timp ce sala fu cuprinsă de haos.

Chiar și ciocănelul judecătorului, care lovea suficient de tare să despice plăcuța, fu acoperit de zarva din încăpere.

— Și adevărul e că nu am ridicat un deget ca s-o salvez pe sora mea, zise Brinkley, împroșcând cu salivă. Și i-am omorât pe oamenii aceia de pe feribot pentru că vocea mi-a spus să o fac, sunt un om foarte periculos.

Sherman se așeză pe locul lui din spatele mesei apărării și-și puse calm hârtiile într-un dosar.

— În ziua aceea, pe feribot, striga Brinkley, i-am luat pe acei oameni la cătare și am tras. Aș putea s-o fac din nou.

Juraţii făcură ochii mari în timp ce Alfred Brinkley își șterse lacrimile de pe obrajii scofâlciți cu palmele.

— Gata, domnule Brinkley, strigă judecătorul.

— Voi aţi jurat să faceți dreptate, proclamă Brinkley, apucându-și genunchii și lovindu-i cu palmele în mod ritmic.

Trebuie să mă executați pentru ceea ce le-am făcut acelor oameni. Asta e singura cale să vă asigurați că nu o voi face din nou. Și dacă nu-mi dați pedeapsa cu moartea, vă promit că mă voi întoarce.

Mickey Sherman vârî dosarul în servieta sa de metal lucios și o închise cu un țăcănit. Se pregătea să plece.

— Domnule Sherman, făcu judecătorul Moore, cu fața colorată în roz-somon de exasperare, mai aveți întrebări pentru martorul dumneavoastră?

— Niciuna, în momentul de față, onorată instanță.

— Domnișoară Castellano? Doriți să-l interogați pe martorul părții adverse?

Yuki nu ar fi putut spune nimic care să întreacă propriile cuvinte ale lui Brinkley: „Dacă nu-mi dați pedeapsa cu moartea, promit că mă voi întoarce".

— Nu mai am întrebări, onorată instanță, zise Yuki.

Dar în timp ce judecătorul îi spunea lui Brinkley să se retragă, un bec roșu se aprinse în mintea lui Yuki.

Oare Fred Brinkley chiar își bătuse cuiele în propriul coșciug?

Sau făcuse mai mult decât ar fi putut face sau spune vreodată Mickey Sherman pentru a convinge juriul că e nebun?

Capitolul 119

Fred Brinkley era aşezat pe patul tare din celula sa de doi pe trei de la etajul zece al sediului poliţiei.

Se auzeau zgomote peste tot în jurul său, vocile celorlalţi deţinuţi, scârţâitul roţilor căruciorului cu mâncare, zăngănitul uşilor care se închideau şi al căror ecou se propaga de-a lungul şirului de celule.

Cina lui Brinkley era pe o tavă pe care o ţinea în poală. Mâncă pieptul de pui uscat, piureul apos şi chifla tare, exact ce-i dăduseră şi seara trecută, mestecând conştiincios, dar fără plăcere.

Se şterse la gură cu un şerveţel de hârtie maro, îl frământă în mână până când se făcu tare şi rotund ca o pietricică, după care îl lăsă să cadă exact în mijlocul farfuriei.

Apoi, aranjă frumos tacâmurile de plastic la o parte, se ridică din pat, făcu doi paşi şi împinse tava pe sub uşă.

Se întoarse la patul său suprapus şi se sprijini de perete cu picioarele atârnând pe margine. Din această poziţie, putea vedea vasul de toaletă şi chiuveta în stânga sa şi întregul perete de bolţari drept în faţă.

Peretele era zugrăvit în gri, cu graffiti scrijelit în beton ici şi colo, numere de telefon, expresii argotice, numele unor bande de deţinuţi şi simboluri pe care nu le înţelegea.

Începu să numere bolţarii din peretele din faţa sa şi urmări în minte modelul tencuielii ca şi cum mortarul care ţinea blocurile de beton împreună ar fi fost un labirint, iar soluţia s-ar fi ascuns în liniile dintre ele.

Un gardian veni la uşa celulei şi luă tava. Pe ecusonul său scria „OZZIE QUINN".

— E timpul să-ţi iei pastilele, Fred-o, zise Ozzie.

Brinkley merse până la gratii, scoase mâna printre ele şi luă păhărelul de carton în care erau pastilele. Gardianul privi în timp ce Brinkley îşi vărsă conţinutul acestuia în gură.

— Poftim, făcu Ozzie, întinzându-i printre bare un alt

păhărel de carton, de data aceasta plin cu apă.

Se uită cum Brinkley își înghiți pastilele.

— Zece minute până se dă stingerea, îi spuse Ozzie lui Fred.

— Purecii să te sărute, zise Fred.

Se întoarse la salteaua sa și se sprijini de perete. Încercă să cânte încetișor „Ay, ay, ay, ay, Mama-cita-lindo".

După care, se prinse cu mâinile de marginea patului și se repezi cu capul înainte în zidul de ciment.

Apoi încă o dată.

Capitolul 120

Când Yuki reveni în sala de judecată, șeful ei, Leonard Parisi, era așezat lângă David Hale, la masa apărării. Yuki îl sunase pe Len de îndată ce auzise despre tentativa de sinucidere a lui Brinkley. Dar nu se așteptase să-l vadă la tribunal.

— Leonard, ce bine îmi pare să te văd, zise ea, dar în gândul ei: „La dracu'! Oare o să preia cazul? Poate să-mi facă una ca asta?"

— Juriul pare în regulă? întrebă Parisi.

— Așa i-au spus judecătorului. Nimeni nu vrea să se anuleze procesul din cauza unei erori judiciare. Mickey nici măcar nu a cerut o amânare.

— Bine. Îmi place la nebunie nemernicul ăla încrezut, mormăi Parisi.

De cealaltă parte a culoarului, Sherman vorbea cu clientul său. Brinkley avea ochii vineți. În jurul frunții avea înfășurat un bandaj mare din tifon și purta un halat bleu de spital peste pantalonii de pijama cu dungi.

Brinkley privea țintă în jos, la masă, ciupindu-și părul de pe braț în timp ce Sherman vorbea. Nu se uită în sus nici când aprodul strigă:

— Ridicați-vă, vă rog.

Judecătorul se așeză, își turnă un pahar cu apă, apoi o întrebă pe Yuki dacă era pregătită de închidere.

Yuki răspunse că da.

Avansă spre pupitru ascultând zgomotul ritmic al pulsului răsunându-i în urechi. Își drese ușor glasul, apoi salută jurații și se lansă în pledoaria de final.

— Nu suntem aici să decidem dacă domnul Brinkley are sau nu probleme psihologice, începu Yuki. Cu toții avem probleme și unii se descurcă mai bine decât alții. Domnul Brinkley a zis că a auzit o voce furioasă în mintea sa și poate că e adevărat. Nu putem ști sigur și nici nu contează. O boală mintală nu echivalează cu un permis de crimă, doamnelor și domnilor, și

prezența vocilor din capul său nu schimbă faptul că Alfred Brinkley era conștient că făcea ceva rău când i-a executat pe acei patru oameni nevinovați, inclusiv pe cel mai nevinovat dintre ei – un băiat de nouă ani. Cum putem fi siguri că domnul Brinkley era conștient că făcea ceva rău? se adresă ea juriului. Pentru că acțiunile sale, comportamentul său îl trădează.

Yuki făcu o pauză pentru efect și se uită de jur împrejurul sălii. Observă figura mătăhăloasă și ciupită de vărsat a lui Parisi, încruntarea dementă din ochii lui Brinkley – și văzu că jurații erau foarte atenți și așteptau ca ea să continue.

— Haideți să analizăm comportamentul domnului Brinkley, continuă ea. Mai întâi, a luat cu sine pe feribot un pistol Smith & Wesson Model 10 încărcat. Apoi a așteptat ca feribotul să andocheze ca să nu fie prins în mijlocul golfului, fără cale de scăpare. Aceste acte arată prevedere. Arată premeditare. În timp ce *Del Norte* trăgea la mal, zise Yuki, cu ochii la juriu, Alfred Brinkley a țintit cu atenție și și-a descărcat arma în cinci oameni. Apoi a fugit. A fugit mâncând pământul, adăugă Yuki. Asta e conștiința vinovăției. Știa că făcuse ceva rău. Domnul Brinkley a încercat să se ascundă două zile înainte de a se preda și de a mărturisi crimele – pentru că știa că făcuse ceva rău. Poate că nu vom ști niciodată cu exactitate ce era în mintea domnului Brinkley pe 1 noiembrie, dar știm ce a făcut. Și știm sigur ceea ce domnul Brinkley însuși ne-a spus ieri după-amiază. Și-a ațintit arma asupra victimelor, zise Yuki, folosindu-și mâna pe post de pistol și trasând fără grabă un semicerc, la nivelul umărului, cuprinzând în raza de acțiune galeria și boxa juraților. A apăsat pe trăgaci de șase ori. Și ne-a avertizat că e un om periculos. La drept vorbind, cea mai bună dovadă a sănătății mintale a domnului Brinkley e că a fost de acord cu noi în ambele cazuri. E vinovat. Și trebuie să i se dea pedeapsa maximă permisă de lege. Vă rog să îi dați domnului Brinkley ceea ce a cerut, ca să nu mai fie nevoie să ne facem griji că va mai ține vreodată în mâini o armă încărcată.

Yuki se simți îmbujorată și încântată când se așeză lângă Leonard Parisi.

— Grozavă încheiere, Yuki, șopti acesta. Frumos lucrat.

Capitolul 121

Mickey Sherman se ridică numaidecât în picioare. Se întoarse spre juriu și le spuse o poveste simplă și tragică, ca și cum ar fi vorbit cu mama sau cu iubita sa.

— Trebuie să vă spun, oameni buni, începu el, că Fred Brinkley a vrut să tragă în acei oameni și chiar a făcut-o. Nu am negat și nu vom nega asta niciodată. Și care a fost motivul său? Avea un dinte împotriva acelor oameni? Era vorba de un jaf sau de o tranzacție de droguri nereușită? I-a împușcat în legitimă apărare? Nu, nu, nu și nu. Poliția nu a reușit să găsească niciun motiv rațional care să explice de ce Fred Brinkley i-a împușcat pe acei oameni. Pentru că nu a existat niciunul. Și când nu există absolut niciun motiv pentru o crimă, rămâne întrebarea – de ce? Fred Brinkley suferă de tulburare schizoafectivă, o boală ca leucemia sau scleroza multiplă. Nu a greșit cu nimic ca să ajungă să aibă această boală. Nici măcar nu știa că o are. Când Fred i-a împușcat pe acei oameni, nu știa că face ceva rău, nu știa nici măcar că acei oameni erau reali. V-a spus chiar el. Singurul lucru de care era conștient era vocea aceea puternică, necruțătoare din capul său care îi spunea să ucidă. Și singura modalitate de a opri acea voce era să se supună. Dar nu trebuie să ne credeți pe cuvânt când vă spunem că Fred Brinkley e lipsit de discernământ. Fred Brinkley are antecedente de boală mintală de pe vremea când a fost internat într-un spital de psihiatrie, acum cincisprezece ani. Zeci de martori au declarat că l-au auzit pe domnul Brinkley vorbind cu televizorul, cântând ca să se calmeze sau plesnindu-se atât de tare peste frunte, încât urma palmei rămânea vizibilă mult timp după aceea – atât de mult își dorea să scoată afară vocile din capul său. L-ați auzit și pe doctorul Sandy Friedman, specialist de marcă în psihiatrie clinică și medico-legală, care l-a consultat pe domnul Brinkley de trei ori și l-a diagnosticat cu tulburare schizoafectivă, zise Sherman, plimbându-se în timp ce vorbea. Domnul doctor Friedman ne-a spus că în momentul comiterii

crimei, Fred Brinkley se afla într-o stare psihotică, era rupt de realitate. Suferea de o boală sau deficienţă mintală care-l împiedica să-şi adapteze comportamentul la legile societăţii. Asta e definiţia lipsei de discernământ. Boala aceasta nu e o plăsmuire avocăţească, zise Sherman.

Făcu doi paşi spre masa apărării şi ridică o carte grea cu copertă de carton.

— Acesta e manualul de *Diagnostic şi statistică a tulburărilor mintale*, volumul IV, biblia de diagnosticare în profesia de psihiatru. O să-l aveţi cu dumneavoastră în camera de deliberare şi veţi putea citi că tulburarea schizoafectivă este o psihoză – o boală mintală gravă care determină acţiunile persoanei care suferă de ea. Clientul meu nu e un om de admirat, zise el. Nu vrem să-i dăm o medalie. Dar Fred Brinkley nu e un ucigaş şi nu există nimic în trecutul său care să sugereze că ar fi. Purtarea sa de ieri i-a demonstrat boala. Care om în toate minţile i-ar cere juriului să-l condamne la moarte?

Sherman se întoarse la masa apărării, puse jos cartea şi sorbi din paharul cu apă înainte de a se întoarce la pupitru.

— Dovezile în sprijinul lipsei de discernământ sunt copleşitoare în acest caz. Fred Brinkley nu a ucis din dragoste sau din ură, pentru bani sau senzaţii tari. Nu e malefic. E bolnav. Şi vă cer astăzi să faceţi ceea ce e corect. Găsiţi-l pe Fred Brinkley „nevinovat” în baza lipsei de discernământ. Şi aveţi încredere că sistemul va proteja cetăţenii de acest om.

Capitolul 122

— Păcat că nu ați prins pledoaria de final a lui Yuki, zise Cindy, punând cu afecțiune un braț în jurul ei și zâmbindu-ne de peste masă mie și lui Claire. A fost extraordinară!

— Ăsta e punctul tău de vedere jurnalistic și obiectiv? întrebă Yuki, roșind un pic, dar zâmbind în timp ce își dădu părul după urechi.

— Cum să nu, râse Cindy. Vorbesc ca persoană particulară. Neoficial.

Eram la MacBain's, vizavi de sediul poliției, toate patru cu telefoanele pe masă. Sydney MacBain, chelnerița noastră și fiica proprietarului, aduse patru pahare și două sticle mari de apă minerală.

— Apă, apă peste tot, făcu Syd. Care-i treaba, doamnelor? Știți că sunteți într-un bar, de fapt?

Am răspuns arătând pe rând înspre fiecare dintre noi.

— Uite care e treaba, Syd. În timpul serviciului, în timpul serviciului, în timpul serviciului. Apoi am arătat spre Claire și am zis: însărcinată și în timpul serviciului.

Sydney râse, o felicită pe Claire, ne luă comenzile și se îndreptă spre bucătărie.

— Deci totuși aude voci? am întrebat-o pe Yuki.

— Posibil. Dar multă lume aude voci. Între cinci și zece mii doar în San Francisco. Probabil câțiva chiar în acest bar. Dar nu văd pe careva dintre ei trăgând în dreapta și-n stânga. Se prea poate ca Fred Brinkley să audă voci. Dar în acea zi? Știa că ceea ce face nu e bine.

— Nenorocitul, zise Claire. Vorbesc oficial, ca victimă și martor foarte părtinitor.

Ziua aceea îmi reveni în minte cu o claritate bolnăvicioasă – puntea alunecoasă de sânge și țipetele pasagerilor și cât fusesem de speriată că ar fi putut muri Claire. Mi-am amintit cum l-am îmbrățișat pe Willie și i-am mulțumit lui Dumnezeu că ultimul glonț al lui Brinkley trecuse pe lângă el.

Am întrebat-o pe Yuki:

— Crezi că juriul îl va condamna?

— Nu știu. Ar face bine. Dacă cineva merită injecția letală, el e acela, zise Yuki, sărându-și din abundență cartofii prăjiți.

Părul îi căzu peste față, astfel încât niciuna dintre noi nu i-am putut citi privirea.

Capitolul 123

Era trecut de ora două după-amiaza, a treia zi de când juriul începuse deliberările, când Yuki primi un telefon. Se cutremură.

Asta era.

Rămase țeapănă în scaun încă un moment, clipind. Apoi se scutură.

Îl contactă pe pager pe Leonard și folosi apelarea rapidă pentru Claire, Cindy și Lindsay, care se aflau toate la câteva minute de sala de judecată. Se ridică de la birou, traversă holul și se aplecă deasupra paravanului care delimita biroul lui David.

— Au revenit!

David lăsă deoparte sandviciul cu ton și o urmă pe Yuki la lift, pe care-l folosiră să ajungă la parter.

Traversară holul principal, intrară pe ușa dublă capitonată cu piele a celui de-al doilea hol, trecură prin verificările de securitate din fața sălii, apoi printr-un vestibul cu pereți de sticlă și se așezară în cele din urmă la locul lor la masa acuzării.

Sala de judecată se umpluse treptat pe măsură ce se dusese vestea. Televiziunea tribunalului își instala camerele. Jurnaliști de la ziarele locale și băgăcioși de la tabloide, reporteri de la televiziuni prin cablu sau de la televiziuni de știri cu acoperire națională umpleau rândul din spate. Cindy era pe culoar.

Yuki le văzu pe Claire și pe Lindsay stând în zona de mijloc, dar nu o văzu nicăieri pe mama acuzatului, Elena Brinkley.

Mickey Sherman intră pe ușă îmbrăcat într-un costum bleumarin care-i venea foarte bine. Își puse servieta de metal în fața sa, o salută din cap pe Yuki și dădu un telefon.

Mobilul lui Yuki sună.

— Len, zise ea, citind numele de pe ecran, se dă verdictul.

— Sunt la nenorocitul de cardiolog, îi spuse Len. Ține-mă la curent.

Ușa laterală din stânga judecătorului se deschise și aprodul intră împreună cu Alfred Brinkley.

Capitolul 124

Bandajul lui Brinkley fusese îndepărtat, lăsând la vedere un rând de copci care începea din mijlocul frunții și urca spre marginea scalpului. Vânătăile din jurul ochilor se retrăseseră, ajungând la culoarea unui gălbenuș de ou fiert prea tare, un galben-verzui.

Aprodul desfăcu lanțurile și cătușele lui Brinkley și acuzatul se așeză lângă avocatul său.

Ușa din dreapta secțiunii rezervate juriului se deschise și doisprezece jurați și doi locțiitori intrară în sala de judecată, îmbrăcați la patru ace, cu părul aranjat și dat cu fixativ, câteva bijuterii pe mâinile sau la gâtul femeilor. Nu se uitară la Yuki, și nici la acuzat. De fapt, arătau încordați, ca și cum s-ar fi certat în legătură cu verdictul până în ultimul moment.

Ușa din spatele podiumului se deschise și judecătorul Moore intră în sala de judecată. Își șterse ochelarii în timp ce ședința fu declarată deschisă, apoi zise:

— Domnule președinte al juriului, înțeleg că juriul a ajuns la un verdict?

— Așa e, onorată instanță.

— Vă rog să-i înmânați verdictul aprodului.

Președintele juriului era un tâmplar, cu păr blond până la umeri și degete pătate de nicotină. Părea încordat când îi întinse un bilețel împăturit aprodului care îl duse apoi judecătorului.

Judecătorul Moore despături bilețelul și se uită peste el. Îi rugă pe cei din public să respecte protocolul curții și să nu se manifeste zgomotos când se va citi verdictul.

Yuki își împreună mâinile pe masa din fața ei. Îl auzea pe David Hale respirând lângă ea și, preț de o fracțiune de secundă, simți afecțiune față de el.

Judecătorul Moore începu să citească:

— La acuzația de ucidere cu premeditare a Andreei Canello, juriul îl găsește pe acuzat, Fred Brinkley, „nevinovat” pe motiv de boală sau deficiență mintală.

Yuki simți că i se face rău.

Se lăsă adânc în scaun, de-abia auzind vocea judecătorului care citea fiecare nume și la fiecare cap de acuzare un verdict de nevinovăție pe motiv de lipsă de discernământ.

Yuki se ridică în picioare când Claire și Lindsay veniră în față ca să-i fie alături. Stăteau în jurul ei când Brinkley fu legat în lanțuri și văzură toate cum se uita la Yuki.

Era o privire ciudată, fixă, combinată cu un zâmbet misterios. Yuki nu știa ce voia să-i transmită Brinkley prin asta, dar simți cum i se ridică părul pe ceafă.

Și apoi Brinkley i se adresă:

— Bună încercare, domnișoară Castellano. Foarte bună încercare. Dar nu știți? Cineva trebuie să plătească.

Unul dintre gardieni îl împinse pe Brinkley și, după o ultimă privire aruncată lui Yuki, își târșâi picioarele pe culoar între cei doi paznici.

Bolnav sau sănătos, Alfred Brinkley avea să fie închis multă vreme. Yuki știa asta.

Dar totuși – îi era frică.

Capitolul 125

O lună mai târziu, eu și Conklin eram din nou în parcul Alta Plaza, unde începuse totul.

De data asta, l-am văzut pe Henry Tyler coborând spre noi pe alee, cu haina fluturându-i în vânt. Îi întinse mâna lui Conklin, o strânse cu putere, apoi o luă pe a mea.

— Ne-ați redat viața. Nu am cuvinte să vă mulțumesc îndeajuns.

Tyler le strigă pe soția sa și pe o fetiță care se juca pe o construcție heaxagonală, un nou fel de *jungle gym*. Luminându-se la față de bucurie, Madison își dădu drumul de pe bare și alergă spre noi.

Henry Tyler își ridică fiica în brațe. Madison se aplecă peste umărul tatălui ei și își puse brațele după gâtul meu și al lui Richie, strângându-ne într-o îmbrățișare triplă.

— Voi sunteți preferații mei, zise ea.

Zâmbeam încă în clipa în care Henry Tyler a pus-o jos pe Madison și ne-a spus cu o expresie radioasă:

— Vă suntem recunoscători cu toții. Eu, Liz, Maddy – considerați-ne prieteni pe viață.

Mi se umeziră ochii.

Era o zi grozavă și eram mândră că sunt polițist.

În timp ce eu și Rich făceam cale-ntoarsă spre mașină, am vorbit despre iadul prin care trebuia să trecem ca să rezolvăm un caz – munca grea și plictisitoare, contactul direct cu criminalii și drogații, pistele false.

— Și atunci, am zis eu, un caz se sfârșește în felul ăsta și te simți în al nouălea cer.

Rich se opri din mers și-și puse mâna pe brațul meu.

— Hai să ne oprim un minut aici, zise.

M-am așezat pe una dintre treptele mari care fuseseră încălzite de soare și Rich veni lângă mine. Se vedea că are ceva pe suflet.

— Lindsay, știu că tu crezi că sunt îndrăgostit de tine, începu

el, dar e mai mult decât atât. Crede-mă.

Pentru prima oară, mă durea să privesc chipul frumos al lui Rich Conklin. Gândul la pipăielile noastre din hotelul din Los Angeles mă facea să mă foiesc, rușinată.

— Nu vrei să ne dai o șansă? zise. Lasă-mă să te scot la cină. Nu voi încerca nimic, Lindsay. Vreau doar ca noi să... ăăă...

Rich îmi citi sentimentele pe chip și se opri. Scutură din cap și, în cele din urmă, zise:

— O să tac acum.

M-am întins și mi-am pus mâna peste a lui.

— Îmi pare rău, am zis.

— Să nu-ți pară... Lasă, Lindsay. Uită că am spus ceva, bine? Încercă să zâmbească și aproape că reuși. O să mă ocup de asta câțiva ani în ședințele de terapie.

— Faci terapie?

— M-ar ajuta? Nu. Râse. Eu doar... uite, știi ce simt pentru tine. Cred că e de ajuns.

Drumul de întoarcere la sediu a fost neplăcut, iar conversația tensionată până când am primit un telefon să ne prezentăm în cartierul Tenderloin unde fusese descoperit un cadavru. Am lucrat împreună la caz până ni s-a terminat tura. Și m-am simțit bine, ca și cum am fi fost parteneri de ani întregi.

Puțin după ora nouă seara i-am spus lui Rich că ne vedem de dimineață. Tocmai descuiasem ușa mașinii, când mi-a sunat telefonul.

— Acum ce mai e? am bombănit.

Se auzi o trosnitură ușoară din cauza perturbațiilor, apoi o voce profundă se revărsă din telefon preschimbând noaptea în zi.

— Știu că nu trebuie să surprind un ofițer de poliție înarmat pe treptele casei sale, Blondino. Deci... consideră-te avertizată. Voi fi în oraș în weekend. Am vești. Și vreau tare mult să te văd.

Capitolul 126

Se auzi soneria.

Am apăsat butonul interfonului, zicând:

— Vin! și am alergat pe scări în jos. Îngrijitoarea cățelușei, Karen Triebel, era în fața ușii de la intrare. Am îmbrățișat-o și m-am aplecat să o cuprind pe draga de Martha.

— I-a fost tare dor de tine, Lindsay, mă anunță Karen.

— Crezi? am zis, râzând.

Scâncind și lătrând, Martha mă doborî din picioare. Am stat pur și simplu în prag în timp ce ea îmi apăsa umerii și-mi „spăla" fața cu săruturi.

— Eu plec. Văd că voi două vreți să fiți singure, strigă Karen, coborând treptele spre Volvo-ul ei.

— Așteaptă, Karen, vino sus. Am un cec pentru tine.

— E în regulă! Mi-l dai data viitoare, zise ea, dispărând în mașină.

— Mulțumesc! am strigat în timp ce ea trecu cu mașina pe lângă mine și-mi făcu semn cu mâna. Mi-am îndreptat din nou atenția spre preferata mea.

— Știi tu cât de mult te iubesc? i-am șoptit la una din urechile ei mătăsoase.

Se pare că știa.

Am fugit împreună sus, mi-am pus șapca și haina și mi-am schimbat pantofii cu unii sport. Am luat-o pe străzile pe care le iubeam atât de mult, am fugit pe Nineteenth spre parcul Rec Center unde m-am trântit pe o bancă și m-am uitat la Martha desfășurându-se ca un border collie tipic. Fugea bucuroasă în cercuri ample, adunându-i la un loc pe ceilalți câini și distrându-se de minune.

După o vreme se întoarse lângă bancă și se așeză lângă mine. Odihnindu-și capul pe coapsa mea, se uită în sus cu ochii ei mari și căprui.

— Te bucuri că ești acasă, Boo? Te-ai săturat de vacanță?

Am alergat în pas ușor înapoi la apartament și am urcat

scările. I-am dat Marthei un bol mare de mâncare pentru câini și m-am băgat sub duș. Până când m-am șters și mi-am uscat părul, Martha dormea deja pe patul meu.

Adormise profund – pleoapele îi tremurau, fălcile îi fluturau și labele i se mișcau într-un vis canin minunat.

Nici măcar nu întredeschise pleoapele cât timp eu mă pregăteam pentru întâlnirea cu Joe.

Capitolul 127

Restaurantul Big 4 se afla pe Nob Hill, vizavi de catedrala Grace. A fost numit după cei patru magnați ai companiei de căi ferate Central Pacific și e elegant lambrisat în lemn închis la culoare și decorat cu flori și lumini somptuoase. Potrivit câtorva dintre cele mai scumpe reviste glossy, Big 4 are unul dintre cei mai buni bucătari din oraș.

Aperitivele ne-au fost aduse – Joe comandase *foie gras* cu mere caramelizate, iar eu fusesem sedusă de suculentele pere franțuzești cu prosciutto. Totuși, nu eram atât de absorbită de decor și de priveliște, încât să nu observ timiditatea din ochii lui Joe și faptul că se uita întruna la mine.

— Am avut o mulțime de idei răsuflate, zise el. Și să nu mă întrebi care au fost, bine, Linds?

— Nu, bineînțeles că nu, am rânjit. Eu în niciun caz.

Am împuns cu furculița deja plină de pere o bucată de brânză de capră cu crustă de alune și am lăsat-o să mi se topească în gură.

— Și după o cugetare adâncă – serios, Blondino, foarte adâncă – mi-am dat seama de ceva și o să-ți povestesc și ție.

Mi-am pus jos furculița și l-am lăsat pe chelner să-mi ia farfuria.

— Te ascult.

— Bine, făcu Joe. Știi că am șase frați și că am crescut toți într-o casă înaltă și strâmtă din Queens. Și că tatăl meu era mereu plecat.

— Comis-voiajor.

— Exact. Materiale și accesorii de cusut. Călătorea de-a lungul Coastei de Est și era plecat șase zile din șapte. Câteodată chiar mai mult. Tuturor ne era foarte dor de el. Dar mamei îi era cel mai dor. El era adevărata ei fericire și într-o bună zi a dispărut, îmi povesti Joe. Ne suna în fiecare seară înainte de culcare, dar de data asta nu o făcuse. Așa că mama a sunat la poliția statală care l-a găsit a doua zi dormind în mașină pe

rampa unui service auto de lângă un orășel din Tennessee.

— I se defectase mașina?

— Da, și pe atunci nu existau telefoane mobile și, bineînțeles, Dumnezeule, nu-ți poți imagina prin ce am trecut până să avem vești de la el. Ne gândeam că mașina lui era într-un șanț, acoperită de apă, că a fost împușcat într-un jaf la benzinărie, că poate avea o altă viață undeva.

Am încuviințat din cap.

— O, Joe, înțeleg.

Joe făcu o pauză, se jucă puțin cu tacâmurile, apoi continuă:

— Tata a văzut cât de mult suferea mama, noi toți de altfel, și a zis că-și dă demisia. Dar nu putea să facă asta și să ne și întrețină cum și-ar fi dorit. Apoi într-o zi, când eram în anul doi de liceu, chiar și-a dat demisia. A rămas acasă definitiv.

Joe ne reumplu paharele cu vin și am luat o sorbitură fiecare în timp ce chelnerul așeza antreurile în fața noastră. Dar, având în vedere nodul din gâtul lui Joe și un presentiment personal care devenea tot mai puternic, îmi pierdusem pofta de mâncare.

— Ce s-a întâmplat, Joe?

— A rămas acasă. Noi am plecat, unul câte unul. Părinții mei s-au descurcat cu mai puțin, dar erau mai fericiți. Încă sunt. Eu am văzut asta și mi-am promis că nu voi face niciodată familiei mele ce ne făcuse tatăl meu cu plecările sale. Apoi ți-am privit chipul când am venit ultima dată și ți-am spus că trebuie să prind avionul. Tot ce mi-ai spus tu, mi-a ajuns în sfârșit la urechi. Mi-am dat seama că, fără să vreau, mă comportasem exact ca tatăl meu. Așa că, Lindsay, asta e vestea pe care voiam să ți-o dau. M-am întors definitiv.

Capitolul 128

Am ținut mâna lui Joe într-a mea, iar el mi-a spus că s-a transferat la San Francisco. Îl ascultam, privindu-i chipul pe care se vedea cât mă iubea. Dar eu simțeam că mi se învârte capul.

Eu și Joe discutaserăm despre cum ar fi fost să fim în același loc în același timp, dar mă despărțisem de el pentru că mi se părea că ne obișnuiserăm să vorbim ipotetic, în loc să facem un plan ca să transformăm vorbele în realitate.

Acum, stând lângă bărbatul acesta, mă întrebam dacă adevărata problemă fusese slujba lui Joe sau dacă conspirasem de fapt împreună să ne ținem la distanță față de o relație care avea potențial să fie veritabilă și de durată.

Joe luă linguriţa de cafea și o puse în buzunarul de la piept al hainei – crezuse, sunt sigură, că erau ochelarii de citit.

Apoi scotoci prin buzunarul hainei și scoase o cutiuță de bijuterii, de catifea neagră, cu laturile de vreo cinci centimetri.

— E pentru tine, Lindsay.

Dădu la o parte vaza cu trandafiri care era așezată între noi pe masă și-mi întinse cutia.

— Deschide-o. Te rog.

— Nu cred că pot, am zis.

— Ridică doar capacul. Are o balama la spate.

Am râs la gluma lui, dar sunt sigură că mi s-a oprit respirația când am făcut ce mi-a spus. Înăuntru, cuibărit pe catifea, strălucea un inel de platină cu trei diamante mari și câte unul mai mic de o parte și de alta.

Am tras aer în piept. A trebuit. Inelul îți tăia respirația. Apoi m-am uitat peste masă în ochii lui Joe. Parcă m-aș fi uitat într-ai mei, atât de bine îl cunoșteam.

— Te iubesc, Lindsay. Vrei să te căsătorești cu mine? Vrei să fii soția mea?

Chelnerul veni și, fără să rostească un cuvânt, trecu mai departe. Am închis cutia. Se auzi un mic clic înfundat și aș putea să jur că în sală se făcuse mai întuneric.

Am înghițit în sec pentru că nu știam ce să zic. Rotițele din capul meu continuau să se învârtească și simțeam că și camera face la fel.

Eu și Joe trecuserăm amândoi prin experiența unei căsătorii.

Și divorțaserăm amândoi.

Eram pregătită să risc din nou?

— Linds?

Am zis în sfârșit cu o voce sugrumată:

— Și eu te iubesc, Joe, și sunt... sunt copleșită. Mă chinuiam să vorbesc cu vocea gâtuită de emoție. Am nevoie de timp să mă gândesc și eu bine. Trebuie să fiu absolut sigură. Vrei să-l păstrezi tu, te rog? am zis, împingând cutiuța înapoi spre el. Hai să vedem un timp cum ne descurcăm făcând lucruri normale, i-am zis lui Joe. Să spălăm rufele. Să mergem la film. Să petrecem weekenduri care nu se încheie cu tine urcându-te în mașină și mergând la aeroport.

Pe fața lui Joe se citea dezamăgirea și mă durea cumplit să o văd. Pentru un moment, păru pierdut, dar apoi îmi întoarse mâna, îmi puse cutia în palmă și îmi închise degetele în jurul ei.

— Păstreaz-o tu, Lindsay. Eu nu mă răzgândesc. Îți voi rămâne alături indiferent câte rufe avem de spălat. Indiferent de câte ori spălăm mașina și scoatem gunoiul sau ne certăm în legătură cu al cui e rândul să facă o treabă sau alta. Aștept cu nerăbdare toate astea.

Zâmbi larg.

E incredibil cum se lumină din nou încăperea.

Joe zâmbea ținându-mi amândouă mâinile într-ale sale.

— Anunță-mă când ești pregătită să pot să-ți pun inelul pe deget, zise. Și să le spun alor mei că vom face o nuntă mare, în stil italian.

Capitolul 129

Era 6 iunie când Jacobi ne chemă pe mine și pe Rich la el în birou. Arăta furios la culme, cum nu-l mai văzusem niciodată.

— Am veşti proaste. Alfred Brinkley a evadat, ne anunță el.

Am rămas cu gura căscată.

Nimeni nu putea evada de la Atascadero. Era un spital de psihiatrie pentru criminali cu boli mintale și asta însemna că era mai mult o închisoare de maximă securitate decât un spital.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Conklin.

— Și-a zdrobit capul de peretele celulei...

— Nu era sub tratament? Și sub supraveghere pentru tentativă de sinucidere?

Jacobi ridică din umeri.

— Habar n-am. Oricum, de obicei doctorul vine în celulele deținuților, dar doctorul ăsta, Carter, insistă ca deținuții să fie aduși în cabinetul său. Sub pază. În aripa cu securitate scăzută.

— O, nu, am zis, înțelegând ce se întâmplase înainte să mi se spună. Gardianul era înarmat.

Jacobi îi explică lui Conklin:

— Gardienii poartă armele la ei doar când mută deținuții dintr-o aripă în alta. Deci, doctorul zice că trebuie să i se dezlege lanțurile lui Brinkley ca să-i poată face testul neurologic.

În continuare Jacobi ne-a povestit cum Brinkley a înșfăcat un bisturiu, l-a dezarmat pe gardian și i-a luat arma. Apoi s-a îmbrăcat în hainele doctorului, a folosit cheile gardianului să iasă și a plecat cu mașina doctorului.

— S-a întâmplat acum două ore, precizează Jacobi. Am dat în urmărire generală mașina doctorului, un Subaru Outback albastru, ediție limitată L.L. Bean.

— Probabil că a abandonat deja mașina, zise Conklin.

— Mda, fu de acord Jacobi. Nu știu dacă are vreo relevanță, adăugă el, dar potrivit paznicului, Brinkley era un admirator fanatic al unui criminal în serie despre care citise, Edmund Kemper.

Conklin dădu din cap.

— A ucis vreo șase tinere. Locuia cu mama sa.

— Exact, făcu Jacobi. Într-o seară se întoarce acasă de la o întâlnire și maică-sa zice ceva de genu': „Acum presupun că ai să mă plictisești povestindu-mi ce-ai făcut în seara asta".

— Mama sa știa despre crime? am întrebat.

— Nu, Boxer, nu știa, răspunse Jacobi. Îi plăcea doar să-l emasculeze. Uite ce e, mă pregăteam să merg la budă când am primit apelul, așa că pot să termin povestea, vă rog?

Am rânjit.

— Continuă, șefu'.

— Deci, mama lui Kemper zice: „Ai de gând să mă plictisești, nu?" Așa că Edmund Kemper așteaptă până când aceasta merge la culcare, după care îi taie capul și-l pune pe polița șemineului. Apoi îi povestește capului tot ce făcuse în seara aceea, în detaliu, sunt sigur.

— Psihopatul s-a predat, dacă-mi amintesc bine, zise Conklin, pocnindu-și încheieturile, cum făcea el când era agitat.

Și eu eram neliniștită la ideea că Brinkley era în libertate, înarmat și într-o stare psihotică gravă. Mi-am amintit expresia de pe fața lui Brinkley când o țintuise cu privirea pe Yuki, după proces. Se uitase chiorâș la ea și îi spusese: „Cineva trebuie să plătească".

— Mda, Kemper s-a predat. Chestia e că, atunci când le-a mărturisit polițiștilor, a spus că le-a ucis pe fetele acelea, în loc s-o ucidă pe maică-sa. Te-ai prins? mi se adresă Jacobi. În sfârșit omorâse pe cine trebuia.

— Și gardianul a zis că acest Kemper însemna ceva pentru Alfred Brinkley?

— Exact, zise Jacobi ridicându-se, strângându-și cureaua pantalonilor și ocolind picioarele lui Conklin ca să ajungă la ușă. Brinkley era obsedat de Edmund Kemper.

Capitolul 130

Fred Brinkley mergea pe Scott Street, privind drept înainte pe sub cozorocul șepcii doctorului Carter. Urmărea cu privirea vârfurile catargelor din portul de la capătul străzii, adulmecând mirosul care venea dinspre golf.

Încă îl mai durea capul, dar medicamentele reduseseră vocile la tăcere suficient cât să poată gândi. Se simțea puternic și plin de energie. Așa cum se simțise când el și Bucky le făcuseră felul nenorociților ălora jalnici de pe feribot.

În timp ce mergea, reluă în minte scena din biroul doctorului Carter, cum acționase cu o rapiditate uimitoare când i-au scos cătușele. Parcă ar fi fost un supererou.

„Atinge-ți nasul."

„Atinge-ți degetele de la picioare."

„Apucă bisturiul."

„Pune-l la jugulara doctorului și cere arma gardianului."

Fred râdea acum, gândindu-se la idiotul de paznic care mârâia la el în timp ce Fred îi legă pe amândoi, dezbrăcați, unul lângă celălalt, le îndesă tifon în gură și-i încuie într-un dulap.

— O să te întorci din nou aici, monstrule.

Fred atinse arma din buzunarul interior al hainei doctorului, gândind: „O să mă întorc, n-aveți grijă".

„Chiar asta plănuiesc."

„Dar nu încă."

Căsuțele acoperite cu stuc de pe Scott Street se aflau la o distanță de vreo șapte metri față de drum, înghesuite una într-alta ca vacile la adăpătoare. Casa pe care o căuta Fred era de culoarea bronzului, cu jaluzele maro-închis și cu un garaj pentru o singură mașină, construit sub etajul locuibil.

Și uite-o, acolo, cu lămâiul și peluza proaspăt tunsă, arătând exact cum și-o amintea. Mașina era în garaj și ușa garajului era deschisă.

Asta era excelent. Exact la țanc.

Fred Brinkley parcurse cei șapte metri de alee asfaltată, apoi

intră în garaj. Se strecură pe lângă BMW-ul din 1995, decapotabil, de culoare albastru-deschis și luă de pe raftul cu unelte un pistol de bătut cuie fără fir. Puse un cartuș înăuntru și trase în perete să se asigure că unealta funcționa. Pac.

Apoi urcă cele câteva trepte, răsuci mânerul și păși pe parchetul din lemn masiv al camerei de zi. Rămase un moment în fața altarului.

Luă apoi de pe scrin albumele foto legate în piele, înșfacă tabloul în acuarelă de pe șevalet și duse toate aceste lucruri în bucătărie.

Ea era la masă, tria facturile. Un mic televizor suspendat era pornit – *Procese americane*.

Când el intră în bucătărie, femeia cu părul negru își întoarse capul și făcu ochii mari încercând să înțeleagă.

— *Hola, mamacita*, zise el voios. Eu sunt. E timpul să înceapă emisiunea lui Fred și a Elenei Brinkley.

Capitolul 131

— Nu ar fi trebuit să vii aici, Alfred, zise mama sa.

Fred puse pistolul de cuie pe tejghea și încuie ușa de la bucătărie. Apoi răsfoi albumele de fotografii, arătându-i mamei sale poze cu Lily în cărucior, Lily cu mămica, Lily în costumașul ei de baie.

Fred privi cum ochii Elenei se făcură mari când el luă portretul lui Lily și-i sparse sticla de tejghea.

— Nu!

— Ba da, mama. Ba da. Astea sunt poze murdare. Scârbos de murdare.

Deschise mașina de spălat vase și puse albumele pe raftul inferior și portretul pe cel de sus. Trânti ușa mașinii, închizând colecția completă de fotografii a surorii sale sanctificate, și setă cronometrul la cinci minute.

Auzi cum mașina începe să ticăie.

— Alfred, începu mama sa, dând să se ridice, nu e deloc amuzant.

Fred o împinse înapoi în scaun.

— Apa nu va începe să curgă în mașină decât peste cinci minute. Tot ce vreau e atenția ta întreagă preț de patru minute și apoi o să-ți eliberez prețioasele albume foto.

Fred își trase un scaun și se așeză lângă mama sa. Femeia îi aruncă o privire reprobatoare, arătându-i disprețul care îl făcuse s-o urască toată viața lui.

— Nu am terminat povestea pe care am început-o în acea zi la tribunal, zise el.

— Ziua aia în care ai spus minciuni, vrei să zici? întrebă ea, întorcând capul spre mașina de spălat vase care ticăia și aruncând apoi o privire spre ușa zăvorâtă.

Fred scoase Beretta gardianului din buzunarul de la haină. Trase piedica.

— Vreau să vorbesc cu tine, mama.

— Ăla nu e încărcat.

Fred zâmbi și trase un glonț în podea. Fața mamei sale se făcu cenușie.

— Pune-ți mâinile pe masă. Fă-o, mamă. îți vrei pozele înapoi, nu-i așa?

Fred smuci mâna mamei sale de pe lângă corp, o așeză pe masă, puse capul pistolului de cuie pe mânecă și apăsă pe trăgaci.

Pac. Prinse în cuie și cealaltă parte a manșetei. Pac, pac.

— Vezi? Ce credeai, mama? Că o să te rănesc? Nu sunt nebun, să știi.

După ce fixă prima mânecă, o prinse și pe cea de-a doua. Mama sa tresărea cu fiecare pac și părea gata să izbucnească în plâns.

Indicatorul de pe cronometru avansă puțin când trecu un minut.

Tic, tic, tic.

— Dă-mi pozele, Fred. Sunt tot ce am...

Fred își apropie gura de urechea mamei sale și vorbi șoptit, dar clar, ca pe scenă:

— Am mințit într-adevăr la tribunal, mamă, pentru că am vrut să te rănesc. Să-ți arăt cum mă simt eu tot timpul.

— Nu am timp să te ascult, zise Elena Brinkley, trăgându-și brațele să se elibereze de cuie, întinzând materialul.

— Ba ai timp. Astăzi doar eu contez. Vezi? zise el, împușcând cuie de doi centimetri pe marginile mânecilor ei, până la cot.

Pac, pac, pac.

— Și adevărul e că am vrut să fac prostii cu Lily și asta din vina ta, mamă. Pentru că ai transformat-o pe Lily într-o păpușică sexuală, cu fuste scurte, și unghii lăcuite, și tocuri înalte – la doar doisprezece ani! Ce-a fost în capul tău? Credeai că poate să arate așa și să nu vrea nimeni să i-o tragă?

Telefonul sună și Elena Brinkley își întoarse cu speranță capul spre el. Fred se ridică de pe scaun și smulse firul din perete. Apoi ridică suportul de cuțite din lemn de pe tejghea și-l așeză cu zgomot pe masă. BANG.

— Lasă telefonul. Nu e nevoie să vorbești cu nimeni. Eu sunt cea mai importantă persoană din viața ta acum.

— Ce faci, Alfred?

— Ce crezi? zise el, scoţând un cuţit lung. Crezi că o să-ţi tai limba? Drept ce fel de psihopat mă iei?

Râse când văzu groaza întipărită pe faţa mamei sale.

— Deci, mămico, chestia e că am văzut-o pe Lily facându-i o felaţie unui tip, Peter Ballantine, care lucra în port.

— Nu a făcut ea aşa ceva.

Brinkley începu să frece lama de douăzeci de centimentri de tocilă – o tijă lungă din carbură de siliciu. Scotea un scrâşnet care-i făcea plăcere.

— Ar trebui să pleci acum. Poliţia te caută...

— Nu am terminat încă. O să mă asculţi pentru prima dată în nenorocita şi mizerabila ta...

Tic, tic, tic.

în capul său, vocea de bărbat îl îndemna: „Omoar-o. Omoar-o".

Fred puse jos lama şi-şi şterse palmele transpirate de pantalonii kaki ai doctorului Carter, apoi luă din nou cuţitul în mână.

— După cum ziceam, Lily mă ispitea încontinuu. Se perinda prin faţa mea, pe jumătate dezbrăcată şi apoi îşi pune gura pe scula lui Ballantine. Lasă pozele şi ascultă-mă! Eu şi Lily am ieşit cu vasul în larg şi am ancorat departe, unde nu ne putea vedea nimeni – şi Lily şi-a scos tricoul.

„Mincinos. Laş. O învinuieşti pe ea."

— Aşa că am întins mâna. I-am atins sânii micuţi şi ea s-a uitat la mine cum te uiţi tu acum. Ca şi cum aş fi fost un rahat.

— Nu vreau să ascult aşa ceva.

— Ba vei asculta, zise Brinkley, atingând uşor cu lama pielea zbârcită de pe gâtul mamei sale. Deci, ea stătea acolo doar în bikinii de la costumul de baie, facându-mă monstru şi zicând: „O să te spun mamei". Alea au fost ultimele ei cuvinte, mama. „O să te spun mamei." Când s-a întors cu spatele la mine, am tras înapoi de tangon şi apoi i-am dat un brânci. Tangonul a lovit-o peste ceafa şi...

Se auzi sunetul de sticlă spartă, urmat de o lovitură asurzitoare şi de o explozie de lumină.

Fred Brinkley crezu că lumea fusese aruncată în aer.

Capitolul 132

Am privit îngrozită prin ferestruica de la bucătărie la Brinkley care ținea un cuțit ascuțit la gâtul mamei sale.

Eram înarmați și pregătiți, dar aveam nevoie de o linie de tragere liberă și doamna Brinkley ne bloca ținta. Dacă am fi spart oricare dintre uși, i-am fi dat suficient timp să o ucidă.

Frica pentru viața femeii îmi urca pe șira spinării ca focul pe un fitil aprins. Îmi venea să țip.

în loc s-o fac, m-am întors spre Ray Quevas, șeful echipei SWAT. Acesta scutură din cap – nu – spunându-mi din nou că nu avea cum să tragă. Situația se putea înrăutăți într-o clipă, indiferent de ce am fi făcut, așa că, atunci când îmi ceru acordul pentru o grenadă de diversiune, i-am spus să-i dea drumul.

Ne-am pus măștile și ochelarii de protecție și Ray lovi în fereastră cu țeava lansatorului, spărgând sticla – apoi trase.

Grenada ricoșă de pe peretele bucătăriei și produse o explozie asurzitoare și orbitoare.

Echipa SWAT doborî ușa într-o secundă. Am intrat în camera plină de fum, dorindu-ne un singur lucru: să-l imobilizăm pe Brinkley înainte să-și revină și să pună mâna pe armă.

L-am găsit pe Brinkley pe podea, cu fața în jos și picioarele sub masă. M-am așezat pe spatele său și i-am îndoit brațele.

Aproape că îi închisesem cătușele când se răsuci brusc și mă dădu jos de pe el. Era puternic ca un taur. În timp ce eu încercam să-mi reiau poziția, Brinkley își apucă pistolul care căzuse pe podea.

Conklin își smulse masca și strigă:

— Mâinile la vedere!

Era o confruntare ca la carte.

Capitolul 133

Spre capul lui Brinkley se îndreptară mai multe lasere – dar el apucase pistolul cu amândouă mâinile, din poziția culcat. Instrucția militară își intrase în drepturi. Beretta lui era îndreptat spre Conklin, iar arma lui Rich era ațintită asupra lui Brinkley.

Eu eram la mijloc.

Mi-am răsucit Glock-ul în prima vertebră a lui Brinkley suficient de tare încât să simtă și am strigat prin mască:

— Nu mișca. Dacă miști un centimetru ești mort.

Richie lovi cu piciorul pistolul din mâna lui Brinkley care alunecă pe podea.

Șase arme rămaseră ațintite asupra lui în timp ce i-am pus cătușele, extrem de mulțumită – chiar dacă Brinkley ne râdea în față.

Mi-am scos masca, înecându-mă un pic de la fosforul din aer. Nu știam ce i se părea atât de amuzant lui Brinkley.

îl prinsesem. Viu.

— Voia să mă ucidă! strigă Elena Brinkley la Jacobi. Nu-l puteți ține închis?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brinkley, uitându-se la mine peste umăr.

— Îți mai amintești de mine? am zis.

— A, da, făcu el. Prietena mea, Lindsay Boxer.

— Bine. Ești arestat pentru evadare din închisoare, am zis. Și cred că mai avem și o acuzație de neglijență criminală. Poate chiar tentativă de crimă.

în spatele meu, Jacobi îi spunea Elenei Brinkley să stea liniștită ca s-o elibereze din cuiele bătute în mânecă.

— Ai dreptul să nu spui nimic, l-am informat pe Brinkley. Elena se eliberă – sfâșie materialul de la o mânecă și, deschizându-și bluza, își eliberă și celălalt braț. Se îndreptă spre fiul său.

— Te urăsc, îi spuse. Îmi doresc să te fi ucis. Apoi îl lovi cu

putere peste față.

— Uau, sunt șocat, îmi zise cu un aer de complicitate.

— Tot ce spui poate și va fi folosit împotriva ta, am continuat.

— Pe cine vrei să păcălești? țipă Brinkley la mine, părând să nu ia în seamă camera plină de polițiști bine făcuți care s-ar fi bucurat nespus să-i tăbăcească fundul. Tot ce puteți să faceți e să mă duceți înapoi la Atascadero, zise el. Nicio acuzație nu va ține.

— Taci, nemernicule, am strigat. Să fii bucuros că nu te scoatem într-un sac pentru cadavre.

— Nu, tu să taci! insistă Brinkley, țipând ca să mă facă să tac. Saliva îi zbura din gură și o strălucire diabolică îi lumină fața. Nu sunt vinovat de nimic. Știi și tu. Sunt lipsit de discernământ.

Și dintr-odată am auzit-o pe Elena Brinkley scoțând un țipăt: -Nu!

Mașina de spălat vase pornise.

Epilog
AL ȘASELEA GLONȚ

Capitolul 134

Nu-l cunoșteam pe bietul om întins în haine de sărbătoare pe masa lui Claire. Știam doar că moartea sa ar fi putut avea legătură cu tragedia de pe *Del Norte*. Claire „decojise" și împăturise scalpul pacientului peste fața acestuia, cum ai face cu manșeta unei șosete, îi tăiase partea de sus a craniului și îi extrăsese creierul.

Ținea acum o rămășiță de glonț între arătător și degetul mare.

— A trecut mai întâi prin ceva, drăguță, îmi explică Claire. Printr-o bucată de lemn, poate. Orice ar fi fost, a redus viteza și impactul glonțului, dar tot l-a omorât în cele din urmă pe tip.

L-am sunat pe Jacobi.

— Știi ce ai de făcut, Boxer, a zis el. Spune-i povestea, dar cât mai simplu.

Apoi mi-a făcut legătura cu șeful.

I-am istorisit lui Tracchio versiunea scurtă – Wei Fong, un lucrător în construcții în vârstă de treizeci și doi de ani, murise în dimineața aceea. Zăcuse în stare vegetativă luni întregi la spitalul Laguna Honda din cauza unei răni inoperabile la cap, cauzate de un glonț. Fusese lovit de glonțul pe care îl trăsese Alfred Brinkley în pasagerii de pe *Del Norte*.

— Cel de-al șaselea glonț al lui Brinkley și-a ratat ținta, am zis, dar l-a ucis în cele din urmă pe Wei Fong.

— Ai numărul meu de telefon? mă întrebă Tracchio.

Mâinile lui Claire, de obicei sigure, tremurară când puse fragmentul într-un plic transparent. Apoi am semnat amândouă hârtiile și am sunat la laboratorul de criminalistică.

Am auzit-o pe Claire vorbindu-i bărbatului mort:

— Domnule Fong, dragul meu, știu că nu mă auzi, dar vreau să-ți mulțumesc.

Pathfinder-ul lui Claire era chiar lângă locul de parcare al ambulanțelor. I-am mutat hainele luate de la curățătorie de pe locul din dreapta și mi-am pus centura.

— Seamănă un pic cu crimele grupului Manson, am zis în timp ce am intrat pe Harriet Street. Două crime – Tate și LaBianca. Două echipe de polițiști lucrând alături săptămâni întregi până să-și dea seama că aceiași infractori comiseseră crimele. Și acum asta. Echipajul lui Macklin a lucrat la cazul Wei Fong și nu a găsit nimic.

— Până când a murit. Ai luat totul? mă întrebă Claire.

— Da.

Fragmentul de glonț era în buzunarul de la piept, iar arma într-o pungă de hârtie sigilată la picioarele mele. Am luat-o pe Autostrada 280 spre Cesar Chavez și de acolo spre șantierul naval Hunters Point, unde se afla laboratorul de criminalistică adăpostit într-o clădire de beton albastru cu gri.

Claire opri într-un loc sub unul dintre cei trei palmieri care stăteau de strajă în parcare.

Am ieșit din mașină cu o clipă înainte ca draga mea Claire să tragă frâna de mână.

Capitolul 135

Directorul laboratorului de criminalistică, Jim Mudge, ne aștepta în biroul său. Ne salută, luă punga de hârtie de la mine și apoi îl scoase pe prietenul mortal al lui Alfred Brinkley, „Bucky".

L-am urmat pe Mudge de-a lungul holului, pe a doua ușă la dreapta și în poligonul de tragere acoperit, unde îi înmână arma inspectorul specialist în arme și muniții. Acesta trase un glonț cu pistolul Smith & Wesson Model 10 într-un tunel cu apă. Recuperă glonțul de calibru .38 și mi-l înapoie.

— Poftim, sergent. Mult noroc. Înfundă-l pe nemernic.

Mudge ne însoți pe mine și pe Claire într-o sală de la capătul holului. Înăuntru erau mese și spații de lucru aranjate în formă de potcoavă precum și un perete plin de microscoape.

O tânără ne salută, apoi zise:

— Eu sunt Petra. Hai să vedem ce avem aici.

I-am înmânat glonțul de calibru .38 și fragmentul pe care Claire îl extrăsese din creierul domnului Fong.

Mi-am ținut respirația și mi-am încrucișat degetele.

Eu și Claire ne-am înghesuit în jurul tehnicienei în timp ce ea așeză fiecare glonț pe un suport sub microscop.

Petra zâmbea când se dădu la o parte și zise:

— Uitați-vă și voi.

Era clar chiar și pentru mine când am privit prin lentilele duble și am comparat cele două gloanțe.

Striațiile, urmele ghinturilor imprimate pe fragment se potriveau cu glonțul tras cu pistolul lui Alfred Brinkley.

Fragmentul era din cel de-al șaselea glonț pe care Alfred Brinkley îl trăsese înspre fiul lui Claire, Willie, dar ratase. Același glonț avea să-l readucă pe Brinkley în fața justiției. M-am întors spre Claire și nu am știut dacă să bat palma cu ea sau s-o îmbrățișez – așa că le-am făcut pe amândouă, în această ordine.

— L-am prins, zise Claire în timp ce ne strângeam în brațe.

Capitolul 136

O oră mai târziu, mă aflam împreună cu Rich Conklin într-o cameră gri de la Atascadero, plină de mese și scaune mici. Brinkley intră, cu bujori în obraji și arătând sănătos și bine hrănit.

Am crezut că o să mă invite la dans, atât de bucuros părea să mă vadă.

— Ți-a fost dor de mine, Lindsay? Pentru că eu mă gândesc mereu la ultima dată când ne-am întâlnit.

— N-are rost să te mai așezi, Fred, i-am zis. Am venit să te arestăm. Te acuzăm de omucidere.

— Glumiți. Vreți să mă păcăliți, așa-i?

I-am întors un zâmbet pe care nu mi l-am putut stăpâni din pricina gândurilor care-mi alergau prin minte. Eram fericită.

— Mai știi ziua cea mare de pe *Del Norte?*

— Ce-i cu ea?

— Ultimul glonț pe care l-ai tras l-a ratat pe Willie Washburn. Dar a găsit o altă țintă. Am venit să te arestăm pentru uciderea domnului Wei Fong, Fred-o. Acuzație de ucidere din culpă.

— Nu se poate, Lindsay, făcu Brinkley și ridică din umeri cu indiferență. Vreți să ziceți că am împușcat pe cineva pe care nici nu l-am văzut?

— Mda. Ești un țintaș grozav.

— Visezi, domnișoară. Am fost absolvit de acuzații în cazul atacului de pe *Del Norte*. Sunt lipsit de discernământ, ai uitat? Nu puteți să mă acuzați de două ori de aceeași crimă.

— Nu ai fost acuzat de moartea domnului Fong în procesul tău, Fred. Ăsta e un caz nou. Dovezi noi. Juriu nou. Și cred că mama ta va fi martorul acuzării de data asta.

Zâmbetul lui Brinkley se stinse când i-am spus să se întoarcă. I-am pus cătușele și Conklin i-a citit drepturile.

Eu și Rich l-am condus pe Alfred Brinkley la mașină. De îndată ce l-am așezat pe banchetă, în spatele grilajului, expresia

i s-a schimbat într-una de durere, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că poate se întorsese la vremurile de demult – pe când era doar un băiat și începuseră să i se întâmple lucruri rele.

Dar Fred cânta deja când am ajuns la autostradă.

Ay, ay, ay, ay, cantay no llores
Porque cantando se allegran
Cielito lindo.

— Mama ta te-a învățat cântecul, Fred? l-am întrebat. Știam versurile vechiului cântec: „Cântă, nu plânge. Cântând, cerul se înseninează și se face frumos".

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare și am tresărit când l-am văzut pe Brinkley uitându-se la reflexia ochilor mei. S-a oprit din cântat și-a șoptit cu voce tare, ca un actor pe scenă:

— Lindsay, chiar crezi că m-ai prins?

O rafală de gloanțe lasă în urmă patru morți – și o femeie care se zbate între viață și moarte. Victima este membră a Clubului Fetelor de la Crime – patru prietene care își unesc forțele să rezolve cele mai complicate cazuri. Detectivul Lindsay Boxer urmărește mai multe piste pentru a-l prinde pe cel care a încercat să-i omoare prietena, dar indiciile nu par să aibă sens.

Între timp, copii din familii bogate încep să fie răpiți împreună cu doicile lor. Dar răpirile sunt urmate de o tăcere devastatoare – nici un mesaj, nici o cerere de răscumpărare. Acum întregul oraș este cuprins de teamă și Lindsay trebuie să încerce să facă legătura între toate aceste întâmplări îngrozitoare.

ISBN 978-606-609-115-2

9 786066 091152

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao

{1} În original, în limba engleză, Day Tripper, titlul unui cântec interpretat de trupa Beatles (n. tr.).

{2} Pistol semiautomat fabricat în Coreea de Sud de către S&T Daewoo (n. tr.).

{3} În original, în limba engleză, *cuckoo's nest:* spital clinic de psihiatrie. Referință la romanul autorului american Ken Kesey, *Zbor deasupra unui cuib de cuci* (1962) și la ecranizarea omonimă, cu Jack Nicholson în rolul principal (1975), având ca temă viața într-un spital de boli mintale (n. tr.).

{4} San Francisco Giants: cea mai renumită echipa de baseball a orașului San Francisco (n. tr).

{5} Bază militară situată la capătul nordic al Peninsulei San Franciso. În urma unui program de restrângere militară, zona a fost demilitarizată și inclusă în Parcul Național Golden Gate din 1994. (n. tr.).

{6} Jurnalist american, reporter CNN (n. tr.).

{7} În original, în limba engleză, *The Origin of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind.*

{8} Secvență de litere folosită în special în e-mailuri informale ca formulă de încheiere însemnând aproximativ: *Te îmbrățișez și te sărut* (n. tr.).

{9} Model de canapea cu spătarul ușor ridicat la mijloc (n. tr.).

{10} În traducere literală: *Domnul Fericit* (n. tr).

{11} În original, în limba engleză: The Accounting: A Statistical Compendium of the Twentieth Century (n. tr.).

{12} în original, în limba engleză, *Moonlight Mambo* (n. tr.).

{13} Câine Roșu (n. tr.).

{14} Arbore din America de Nord, asemănător cu nucul (n. tr.).

{15} Unul dintre avocații acuzării în cazul împotriva lui O.J. Simpson (n. tr.).

{16} Este vorba despre o mănușă neagră de piele găsită la locul crimei și care a fost discreditată ca probă de către apărare (n. tr.).

{17} Codul de identificare al Aeroportului Internațional Los Angeles (n. tr.).

{18} Un dans pe patru rânduri coreografiat pentru un cântec celebru al anilor 1970, *Electric Boogie* (n. tr.).

{19} În traducere, *Ochii mincinoși,* melodie a trupei Eagles (n. tr.).

{20} Lanț de farmacii din Statele Unite (n. tr.).